CĂRȚI ROMANTICE

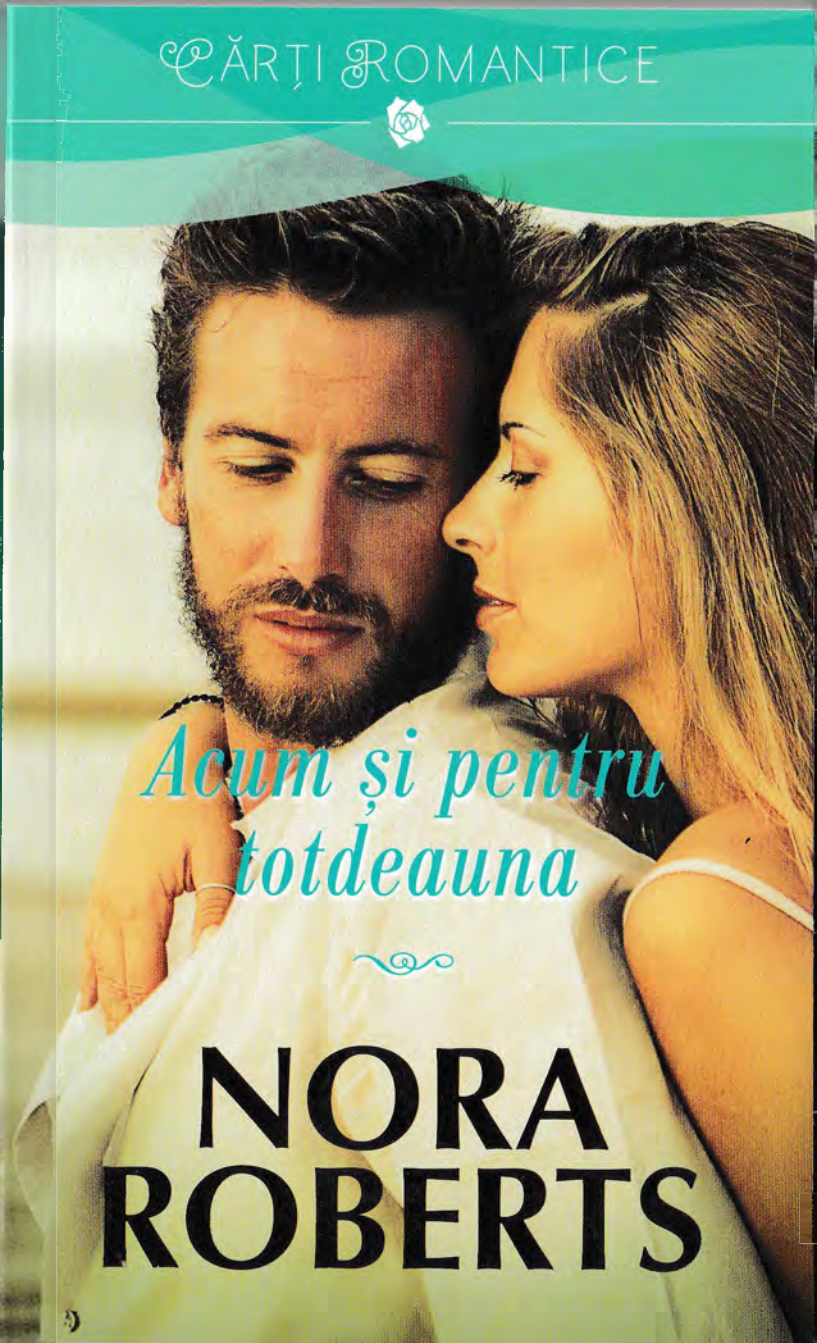

Acum și pentru totdeauna

NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA MACGREGOR"

Daniel MacGregor, magnatul finanțelor, intră în comă în urma unui accident de mașină, iar Anna, soția sa, cheamă toată familia la spital pentru a-i fi alături. Noaptea de veghe este un prilej pentru Anna să-și reamintească împrejurările în care s-au cunoscut, s-au îndrăgostit și, după o relație furtunoasă, s-au căsătorit. În urmă cu patruzeci de ani, milionarul Daniel MacGregor își începuse ascensiunea fulminantă în carieră, și din viața lui perfectă nu mai lipsea decât soția perfectă. Și deși a crezut că o găsește în persoana Annei Whitfield, studenta la medicină are propriile planuri de viitor... din care însă nu face parte și un bărbat posesiv ca Daniel. Căci Daniel își dorește o soție ascultătoare, care să fie ținută în puf, dar care să nu aibă altă preocupare decât să se îngrijească de casă și de copii. Însă pentru Anna viitorul este cu totul diferit – și nu va lăsa pe nimeni să o împiedice să-și îndeplinească visul de a deveni chirurg.
Așa că încăpățânatul scoțian va fi nevoit să lupte din răsputeri pentru a-i cuceri inima femeii pe care o consideră sufletul lui pereche și singura alături de care vrea să construiască dinastia MacGregor.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0957-1
9 786063 309571
Lira®

NORA ROBERTS

Acum și pentru totdeauna

Seria Familia MacGregor

For Now, Forever
Nora Roberts
Copyright © 1992 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Acum și pentru totdeauna
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Acum și pentru totdeauna / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0957-1

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Acum și pentru totdeauna

Seria Familia MacGregor

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

Lira®

prolog

– Mamă!

Anna MacGregor strânse mâinile fiului său în timp ce acesta se ghemui la picioarele ei. Panica, frica, furia o înăbușiră, însă se izbiră de zidul rezistent al voinței. Nu își va pierde controlul acum. Nu putea. Veneau copiii ei.

– Caine!

Degetele ei, strângându-le pe ale lui, erau reci ca gheața, dar ferme. Fața ei părea aproape lipsită de culoare după încordarea din ultimele ore, ochii îi erau întunecați. Sumbră, tânără și speriată. Caine se gândi că nu își văzuse mama niciodată speriată. Niciodată.

– Ești bine?

– Bineînțeles. Ea știa de ce avea el nevoie și îi atinse ușor obrazul cu buzele. Mult mai bine acum că sunteți aici.

Îi strânse mâna Dianei cu mâna rămasă liberă, iar nora se așeză lângă ea. Zăpada se prelingea din părul lung și negru al Dianei, topindu-i-se pe umerii paltonului. Anna inspiră adânc și îl privi iar pe Caine.

– Ați ajuns repede aici.

– Am închiriat un avion.

Înăuntrul bărbatului matur, al avocatului, al proaspătului tată se afla un băiețel care dorea să nege totul. Tatăl lui era invulnerabil. Tatăl lui era un MacGregor. Nu putea să zacă distrus într-un spital.

– Cât de rău este?

Ea era medic și îi putea spune exact – coastele rupte, colapsul pulmonar, comoția și hemoragia internă pe care colegii ei încercau acum să o oprească. Însă era și mamă.

– Este în operație. Îi ținea strâns mâna și aproape reuși să zâmbească. E puternic, Caine. Iar doctorul Feinstein este cel mai bun din stat.

Trebuia să se gândească la acest lucru și la familia ei.

– Laura?

– Laura este cu Lucy Robinson, spuse încet Diana. Știa prea bine cum este să nu îți exteriorizezi emoțiile. Mângâie încet degetele Annei. Nu-ți face griji.

– Nu, nu îmi fac. De data asta Anna reuși să zâmbească. Dar îl știi pe Daniel. Laura este prima lui nepoată. Va avea foarte multe întrebări când se va trezi.

Și se va trezi, își promise. Pentru numele lui Dumnezeu, se va trezi!

– Anna. Diana își puse brațul pe umărul soacrei ei. Părea atât de mică, atât de fragilă. Ai mâncat?

– Poftim?

Anna scutură ușor din cap, apoi se ridică. Trei ore. Era în operație de trei ore. De câte ori nu fusese ea în sala de operație, luptând pentru a salva o viață în timp ce un apropiat al pacientului agoniza în acele săli de așteptare cu mult plastic, pe acele coridoare reci? Făcuse eforturi și învățase pentru a deveni medic, dorind să aline durerea, să vindece – pentru a face cumva, într-un fel, o diferență. Acum, când soțul ei era rănit, nu putea să facă altceva decât să aștepte. Ca oricare altă femeie. Nu, nu ca oricare altă femeie, se corectă ea, pentru ca ea știa cum era sala de operație, îi cunoștea sunetele și mirosul. Știa prea bine instrumentele, aparatele și efortul de care era nevoie. Îi venea să urle. Își încrucișă mâinile și se îndreptă spre fereastră.

În spatele ochilor ei negri, liniștiți, exista o voință de fier. O folosea acum pentru ea însăși, pentru copiii ei, dar mai ales pentru Daniel. Dacă ar fi posibil să îl aducă înapoi doar prin simpla voință, ar face-o. Dar în medicină, în procesul de vindecare era nevoie de ceva mai mult decât de îndemânare. Ninsoarea aproape că se oprise. Zăpada – se gândi ea privind-o cum se așterne încet – făcuse ca drumurile să fie alunecoase și înșelătoare.

Zăpada îl orbise pe tânărul care pierduse controlul mașinii și lovise ridicola mașină cu două locuri a soțului ei. Strânse tare din pumni.

„De ce nu erai în limuzină, bătrâne? Ce încercai să demonstrezi cu jucăria aia roșie și strălucitoare? Întotdeauna să te dai mare, întotdeauna..." Gândurile i se îndreptară spre trecut. Își descleștă pumnii. Oare nu acesta fusese unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de el? Nu acesta era motivul pentru care se îndrăgostise și trăise cu el aproape patruzeci de ani? „Să te ia naiba, Daniel MacGregor, nimeni nu poate să-ți spună nimic." Anna își acoperi ochii cu mâinile și aproape că râse. Nici nu putea să numere de câte ori îi spusese asta în anii petrecuți împreună. Și îl iubise pentru asta.

Sunetul de pași o năuci, o făcu să se pregătească. Apoi îl văzu pe Alan, fiul ei cel mare. Daniel jurase înainte de a avea un copil că unul dintre urmașii lui va lucra la Casa Albă. Cu toate că Alan era foarte aproape să-i transforme jurământul în realitate, el era singurul dintre copii care se îngrijise mai mult de ea decât de tatăl lui. Genele MacGregor erau puternice. MacGregorii erau puternici. Se lăsă cuprinsă de brațele lui Alan.

– Se va bucura să știe că ești aici. Vocea îi era fermă, însă înăuntrul ei se afla o femeie care nu voia decât să plângă. Dar te va certa că ai adus-o aici pe soția ta, în starea în care este. Anna îi zâmbi lui Shelby și îi întinse o mână. Nora ei cu păr roșcat și ochi blânzi era însărcinată. Ar trebui să te așezi.

– Mă voi așeza, dacă te așezi și tu.

Fără să aștepte răspuns, Shelby o conduse pe Anna spre un scaun. În momentul în care Anna se așeză, Caine îi oferi o cană cu cafea.

– Mulțumesc, murmură ea și sorbi de dragul lui. Putea să miroasă cafeaua tare și fierbinte, putea să simtă cum îi arde limba, dar nu putea să o savureze. Anna ascultă sunetele aparatelor, lipăitul rapid al tălpilor de cauciuc pe gresie. Spitalele. Erau la fel de mult casa

ei pe cât era şi fortăreaţa pe care o construise Daniel pentru ei doi. Se simţise mereu confortabil în ele, încrezătoare pe coridoarele lor aseptice. Acum se simţea neajutorată.

Caine se plimba agitat, cu paşi mari. Era în natura lui să pândească, să vâneze... Cât de mândri fuseseră ea şi Daniel, când el câştigase primul său caz. Alan stătea lângă ea, tăcut, puternic, aşa cum fusese întotdeauna. Suferea. Văzu cum Shelby îi luă mâna şi se bucură. Fiii ei aleseseră bine. „Fiii noştri", cugetă ea, încercând să comunice cu Daniel. Caine cu liniştita şi încăpăţânata lui Diana, Alan cu nonconformista lui Shelby. Într-o relaţie era tot atâta nevoie de echilibru pe cât era de iubire şi de pasiune. Ea aflase asta. Fiii ei aflaseră asta. Iar fiica ei...

– Rena!

Caine traversă către partea cealaltă a camerei, îmbrăţişându-şi sora.

„Cât de mult seamănă, gândi în treacăt Anna. Atât de zvelţi, atât de îndrăzneţi." Dintre toţi copiii ei, Serena semăna cel mai mult cu Daniel la temperament şi încăpăţânare. Acum fiica ei era ea însăşi mamă. Anna simţea puterea liniştită a lui Alan. Toţi crescuseră. Când se întâmplase? „Ne-am descurcat atât de bine, Daniel." Îşi închise ochi pentru o clipă. Îşi putea acorda o clipă. „Nu ai îndrăzni să mă laşi să mă bucur singură de asta!"

– Tata? Cu o mână, Serena îl ţinea pe fratele ei; cu cealaltă, pe soţul ei.

– E încă în operaţie. Caine se întoarse spre Justin, cu vocea aspră de la ţigări şi de la frică. Mă bucur că ai putut veni. Mama are nevoie de noi toţi.

– Mami! Serena îngenunche la picioarele mamei ei, aşa cum făcea de fiecare dată când avea nevoie de o mângâiere sau de o vorbă bună. Va fi bine. Este încăpăţânat şi puternic.

Dar Anna văzu îndoiala din ochii fiicei ei. „Spune-mi că va fi bine. Dacă îmi spui asta, te cred."

– Bineînţeles că va fi bine. Îl privi apoi pe soţul fiicei ei. Justin era un aventurier, exact ca Daniel. Anna

atinse obrazul Serenei. Crezi că ar rata el o asemenea reuniune?

Serena scoase un hohot nesigur de râs.

– Exact asta îmi spunea și Justin, zise și zâmbi, văzându-l pe Justin cu o mână pe umărul surorii lui. Diana. Serena se ridică să o îmbrățișeze. Ce face Laura?

– E foarte bine. Tocmai îi iese al doilea dinte. Robert ce face?

– O teroare. Serena se gândi la fiul ei care deja îl idolatriza pe bunicul lui. Shelby, cum te simți?

– Grasă. Schiță un zâmbet și reuși să ascundă că era în travaliu de mai bine de o oră. L-am sunat pe fratele meu. Se întoarse spre Anna. Grant și Gennie sunt pe drum. Sper că nu e o problemă.

– Bineînțeles că nu. Anna îi mângâie mâna. Și ei fac parte din familie.

– Tata va fi încântat. Serena își înghiți teama care îi rămăsese în gât. Toată atenția asta. Eu și Justin vrem să mai facem un anunț, spuse ea și îl privi, în speranța că îi va reveni curajul. Vom mai avea un copil. Trebuie să ducem numele mai departe. Mami – aproape rămase fără voce când îngenunche –, Daniel va fi atât de mândru, nu-i așa?

– Da. O sărută pe Serena pe ambii obraji. Se gândi la nepoții pe care îi avea, la cei pe care îi va avea. Familie, continuitate, nemurire. Daniel. Mereu Daniel. Va considera că este doar meritul lui.

– Și nu este? murmură Alan.

Anna își înghiți lacrimile. Cât de bine îl cunoșteau pe tatăl lor!

– Ba da, este. Pe măsură ce treceau minutele, pașii agitați, murmurele și strângerile de mână se înmulțeau.

Anna puse deoparte cana, pe jumătate goală, cu cafeaua rece pe care nu o voia. Patru ore și douăzeci de minute. Dura prea mult. Lângă ea, Shelby se încordă și începu să tragă adânc aer în piept. Anna puse din reflex mâna pe umflătura care îi ascundea nepotul.

– Cât de dese sunt?

– La mai puțin de cinci minute.

– De când?

– De vreo două ore. O privi un pic încântată, un pic speriată. De fapt, puțin peste trei. Mi-aș fi dorit să-l fi programat mai bine.

– L-ai programat perfect. Vrei să vin cu tine?

– Nu. Shelby își puse capul pe umărul Annei. Voi fi bine. Cu toții vom fi bine. Alan – întinse ambele mâini, semn că voia ajutor să se ridice –, nu voi naște la spitalul Georgetown.

El o ridică ușor spre el.

– Poftim?

– Voi naște aici. Foarte curând. Râse scurt când îl văzu îngustându-și ochii. Nu încerca să fii logic cu un copil, Alan.

Întreaga familie se strânse în jurul ei, oferindu-i ajutor, sfaturi, susținere. În felul ei calm și eficient, Anna chemă o asistentă și ceru un scaun cu rotile. Cu puțin efort, o așeză pe Shelby în el.

– O să vin jos să văd cum te simți.

– Vom fi bine. Shelby apucă mâna lui Alan. Cu toții. Spuneți-i lui Daniel că este băiat. Mă duc să mă ocup de asta.

Anna îi privi pe Shelby și pe Alan dispărând în spatele ușilor liftului, chiar înainte ca doctorul Fernstein să-și facă apariția în sală.

– Sam! exclamă ea, ajungând lângă el într-o clipă.

La intrarea în sala de așteptare, Justin îl opri pe Caine.

– Dă-i un minut, murmură el.

– Anna! Feinstein își puse mâinile pe umerii ei. În momentul acela ea nu era doar un coleg sau un chirurg pe care îl respecta, era soția unui pacient. Este un bărbat puternic.

Anna simți un val de speranță și încercă să-și păstreze calmul.

– Suficient de puternic?

– A pierdut foarte mult sânge, Anna, și nu mai este tânăr. Dar am oprit hemoragia. Ezită, apoi își dădu seama că o respecta prea mult ca să evite adevărul. L-am

pierdut o dată pe masa de operație. În câteva secunde, și-a revenit. Anna, dacă voința de a trăi contează, atunci avantajul e de partea lui.

Ea își încrucișă brațele la piept. Frig. De ce era atât de frig pe coridoare?

– Când îl pot vedea?

– Îl vor duce la Terapie intensivă. Îl dureau mâinile după atâtea ore de muncă minuțioasă. Le ținu ferm pe umerii ei. Anna, nu trebuie să îți spun ce înseamnă următoarele douăzeci și patru de ore.

Viața sau moartea.

– Nu, nu trebuie să îmi spui. Mulțumesc, Sam. Mă duc să vorbesc cu copiii, apoi urc la el.

O luă înapoi pe hol, o femeie subțirică, frumoasă, cu fire cenușii în părul ei negru. Liniile feței ei erau fine, pielea la fel de delicată ca în tinerețe. Crescuse trei copii, ajunsese până la vârf în profesia ei și își petrecuse mai mult de jumătate din viață iubind același bărbat.

– A ieșit din operație, spuse ea calm, folosindu-și întregul autocontrol cu care se născuse. Îl duc la Terapie intensivă. Au oprit hemoragia.

– Când îl putem vedea?

Întrebarea fusese pusă de mai mulți deodată.

– Când se trezește. Tonul vocii ei era ferm. Era din nou stăpână pe situație și se pricepea cel mai bine să fie stăpână pe situație. Voi rămâne aici la noapte. Se uită la ceas. E posibil ca starea lui să fie puțin instabilă, dar se va simți mai bine dacă știe că sunt aici. Însă nu va putea să vorbească până mâine. Era unica rază de speranță pe care putea să le-o dea. Vreau să mergeți jos la maternitate și să vedeți ce face Shelby. Rămâneți cât vreți. Apoi duceți-vă acasă și așteptați. Vă sun de îndată ce am vești noi.

– Mamă...

Îl întrerupse pe Caine cu o privire.

– Faceți cum vă spun. Vreau să fiți în formă și odihniți când se trezește tatăl vostru. Mângâie obrazul lui Caine. Pentru mine.

Își lăsă copiii și se duse la soțul ei.

El visa. În ciuda medicamentelor, Daniel știa că visează. Se afla într-o lume plăcută și plină de imagini, tapisată cu amintiri. Totuși, el se lupta cu ea, dorea, avea nevoie să se orienteze. Când deschise ochii, o văzu pe Anna. Nu mai avea nevoie de nimic altceva. Era frumoasă. Întotdeauna frumoasă. Femeia puternică, încăpățânată, sigură, pe care la început o admirase, apoi o iubise, apoi o respectase. Încercă să ridice mâna spre ea, dar nu reuși. Înfuriat de propria slăbiciune, încercă din nou, însă auzi vocea Annei.

– Nu te mișca, dragul meu. Nu plec nicăieri. Rămân aici și aștept. I se păru că îi simte buzele pe mâna lui. Te iubesc, Daniel MacGregor. Să te ia naiba!

El își mișcă buzele și închise ochii.

capitolul 1

Un imperiu. Când împlinise cincisprezece ani, Daniel MacGregor își promisese că va avea unul, va construi unul, va conduce unul. Se ținea mereu de cuvânt.

Avea treizeci de ani și lucra la cel de-al doilea milion de dolari cu aceeași hotărâre cu care îl câștigase pe primul. Ca întotdeauna, își folosea spatele, creierul sau viclenia în oricare din combinațiile optime. Când venise în America, cu cinci ani în urmă, Daniel avea la el doar banii pe care-i economisise croindu-și drumul în viață de la miner până la contabilul-șef al lui Hamus McGuire. Mai avea și o minte perspicace și ambiții foarte mari.

Putea să pară un rege. Avea un metru nouăzeci și trei și o constituție fizică pe măsură. Numai statura lui îl scăpase de câteva încăierări, după cum tot ea îi ispitise pe unii bărbați să-l provoace. Oricum ar fi fost, tot era bine pentru Daniel. Era cunoscut pentru temperamentul lui, dar se considera un om blând. Nu credea că spărsese prea multe nasuri la vremea sa. Nu se considera nici frumos. Maxilarul îi era proeminent, cam pătrățos, iar pe marginea dreaptă avea o cicatrice cu care se alesese după ce o grindă se desprinsese și căzuse peste el în mină. Ca o concesie făcută vanității, încă din adolescență își lăsase să-i crească barba. Doisprezece ani mai târziu, barba roșcovană îngrijită încă îi acoperea fața și se asorta cu o coamă de păr mult pentru lungă ca să fie la modă. Combinația asta îl făcea să pară în egală măsură feroce și măreț, lucru care îi plăcea. Pomeții îi erau înalți și lați, iar gura îi părea surprinzător de delicată încadrată de părul roșu și sălbatic. Ochii de un albastru strălucitor și intens se luminau de veselie și bunăvoință atunci când zâmbea din tot sufletul și se transformau în gheață când o făcea doar de formă.

Impunător. Era unul dintre cuvintele folosite pentru a-l descrie. Nemilos era altul. Atâta timp cât nu trecea neobservat, lui Daniel nu îi păsa cum îl descriau ceilalţii. Era un aventurier care îşi juca şansele cu mult curaj. Imobiliarele erau roata lui, iar piaţa de capital era tabla lui de joc. Când paria, o făcea ca să câştige. Fusese răsplătit de riscurile pe care şi le asumase. Şi după ce îşi primise răsplata, riscase şi mai mult. Nu intenţionase niciodată să meargă la sigur pentru că siguranţa aducea cu ea şi plictiseala.

Daniel MacGregor nu venera banii, chiar dacă se născuse sărac. Îi folosea, îi mânuia, se juca cu ei. Banii însemnau putere, şi puterea era o armă.

În America se trezise într-o arenă enormă a oportunităţilor. Mai întâi fusese New Yorkul, cu ritmul lui nebunesc şi străzile sale nesătule. Un om cu creier şi nervii tari putea să facă avere acolo. Apoi, Los Angelesul cu strălucirea şi standardele lui înalte. Un om cu imaginaţie putea să făurească un adevărat imperiu. Daniel petrecuse timp în ambele, făcuse afaceri pe ambele coaste ale Americii, dar alesese Bostonul ca să-i fie centru de afaceri şi casă. Nu căuta doar bani şi putere, ci şi stil. Cu farmecul, demnitatea încăpăţânată şi snobismul lui neutru, Bostonul i se potrivea de minune.

Se trăgea dintr-un neam de războinici care trăiseră atât din spirit, cât şi din sabie. Mândria pentru neamul lui era la fel de nestrămutată pe cât îi era ambiţia. Daniel dorea să-şi vadă neamul dus mai departe de fiice şi fii puternici. Ca orice om cu viziune, îşi imagina cu uşurinţă cum nepoţii lui preluau ce realizase el şi construiau mai departe. Imperiul nu putea exista fără o familie cu care să fie împărţit. Ca să aibă una, avea nevoie mai întâi de o soţie potrivită. Era la fel de provocator şi de firesc să-şi găsească una, pe cât îi era să achiziţioneze un teren de calitate de pe piaţa imobiliară. Venise la balul de vară organizat de familia Donahue ca să speculeze ambele aspecte.

Ura gulerul strâmt și cravata. Când ești cât un taur, îți place să ai gâtul liber. Hainele lui erau făcute la un croitor din Boston de pe Newbury Street. Daniel apela la el pentru că mărimea și prestigiul lui i-o cereau. Ambiția îl făcuse să poarte costum, dar nu trebuia neapărat să îi și placă. Alt bărbat ar fi arătat foarte distins într-un costum negru și elegant cu o cămașă din mătase. Îmbrăcat într-un tartan sau într-un costum negru, Daniel arăta extravagant. Prefera asta. Era valabil și pentru Cathleen Donahue, fata cea mare a lui Maxwell Donahue.

– Domnule MacGregor! Proaspăt absolventă a unei școli din Elveția, Cathleen știa să servească ceaiul, să brodeze mătasea și să flirteze elegant. Sper că vă simțiți bine la mica noastră petrecere.

Avea fața ca de porțelan și părul blonziu. Daniel își zise că era păcat că umerii ei erau atât de firavi, dar și el știa să flirteze.

– Acum mă simt și mai bine, domnișoară Donahue.

Cum pe majoritatea bărbaților îi enervau chicotelile, Cathleen râse reținut și fără zgomot. Fusta din tafta foșni când i se alătură la capătul mesei lungi cu aperitive. Oricine s-ar fi oprit să deguste trufele sau spuma de somon i-ar fi văzut împreună. Dacă își întorcea pentru o secundă capul, putea să-și surprindă reflexia într-una dintre oglinzile înguste de pe perete. Hotărâse că îi plăcea ceea ce văzuse.

– Tata mi-a spus că vreți să cumpărați o parte din terenul pe care îl deține la Hyannis Port. Flutură din gene de două ori. Sper că nu ați venit în seara asta ca să vorbiți despre afaceri.

Daniel luă două pahare de pe tava unui chelner care trecea pe lângă ei. Ar fi preferat niște coniac într-un pahar zdravăn șampaniei din paharele de cristal, dar un bărbat care nu se acomoda în condițiile date nu se descurca nici în altele. Sorbi din pahar și o studie pe Cathleen. Pe Daniel nu îl deranjase minciunica ei, chiar dacă știa că Maxwell Donahue nu ar fi discutat cu fiica lui despre afaceri, cum nu ar fi discutat nici despre

modă. Mai degrabă îi plăcu modul cum știuse să sape după informații. Dar tocmai de aceea nu o considera potrivită ca să-i fie soție. Soția lui ar fi mult prea ocupată cu creșterea copiilor ca să o mai intereseze afacerile.

– Afacerile se situează mereu pe locul doi, după o femeie frumoasă. Ați fost pe coastă?

– Sigur că da. Clătină din cap astfel încât florile cu diamante de la ureche să îi strălucească. Prefer orașul însă. Veți veni la recepția organizată de familia Ditmeyer săptămâna viitoare?

– Dacă sunt în oraș.

– Călătoriți atât de mult. Cathleen zâmbi și sorbi din șampanie. I-ar fi mers de minune cu un soț care călătorea mult. Trebuie să fie foarte interesant.

– Sunt afaceri, spuse el. Dar și dumneavoastră doar ce-ați revenit de la Paris, adaugă el.

Flatată că îi remarcase absența, Cathleen aproape că strălucea.

– Trei săptămâni nu au fost de ajuns. Numai cumpărăturile mi-au ocupat aproape tot timpul. Nici nu vă puteți imagina câte ore plictisitoare am petrecut în cabina de probă pentru fusta asta.

Privirea lui se îndreptă în jos, apoi reveni la ea.

– Pot să spun doar că a meritat.

– O, mulțumesc.

Văzând-o cât de afectată stătea lângă el, se lăsă purtat de gânduri. Știa că era firesc ca femeile să fie interesate în primul rând de rochii și de coafuri, dar și-ar fi dorit o discuție mai incitantă. Cathleen îl luă de braț când observă că părea distras.

– Ați fost la Paris, domnule MacGregor?

Fusese la Paris și văzuse ce putea să facă războiul frumuseții. Blonda asta drăguță care îi zâmbea nu ar fi fost niciodată impresionată de război. De ce să fie? Ușor mulțumit, Daniel sorbi din șampanie.

– Acum câțiva ani.

Privi în jur la strălucirea bijuteriilor, la sclipirile cristalului. În aer plutea un iz care nu putea fi descris

decât ca bunăstare. Se obișnuise cu parfumul acela în ultimii cinci ani, dar nu uitase mirosul de cărbune. Nu intenționa să-l uite vreodată.

– Am ajuns să prefer America Europei. Tatăl dumneavoastră chiar știe să organizeze o petrecere.

– Mă bucur că sunteți de acord. Vă place muzica?

Încă simțea lipsa bocetului de cimpoi. Orchestra cu douăsprezece instrumente suna cam prea ceremonios pentru gustul lui, dar zâmbi.

– Foarte mult.

– Mă gândeam că poate nu. Îl privi ușor pe sub gene. Dar nu dansați.

Cu un gest afectat, Daniel luă șampania de la Cathleen și puse ambele pahare pe masă.

– O, ba da, dansez, domnișoară Donahue, o corectă el și o duse spre ringul de dans.

– Cathleen continuă să fie ostentativă. Myra Lornbridge ciuguli dintr-un pateu și strâmbă din nas.

– Nu-ți scoate ghearele, Myra. Mai degrabă din fire decât din intenție, vocea era joasă și calmă.

– Nu mă deranjează când cineva este nepoliticos sau calculat sau chiar puțin stupid – cu un oftat, Myra își termină pateul –, dar urăsc când cineva este evident.

– Myra.

– Bine, bine. Myra căută spuma de somon. Apropo, Anna, îmi place foarte mult rochia ta.

Anna privi mătasea roz.

– Tu ai ales-o.

– Ți-am spus că îmi place teribil. Myra zâmbi mulțumită de felul în care pliseurile învăluiau șoldurile Annei. Foarte șic. Dacă ai fi atentă și la garderoba ta pe jumătate din cât ești atentă la cărțile tale, ai lăsa-o pe Cathleen cu buza umflată.

Anna doar zâmbi și privi spre cei care dansau.

– Nu sunt interesată de buza lui Cathleen.

– Ei bine, nici nu e foarte interesantă. Dar ce părere ai de tipul cu care dansează?

– Gigantul cu păr roșu?

– Deci, l-ai observat.

– Nu sunt oarbă.

Se întreba cât de repede ar fi putut să-și facă ieșirea din scenă. Chiar își dorea să plece acasă și să citească revistele medicale trimise de doctorul Hewitt.

– Știi cine e?

– Cine?

– Anna! Răbdarea era o virtute pe care Myra o folosea doar cu prietenele ei apropiate. Fe fi fo fum.

Anna râse și mai luă o gură de vin.

– Bine, cine este?

– Daniel Duncan MacGregor.

Myra se opri o clipă în speranța că va trezi interesul Annei. La cei douăzeci și patru de ani ai ei, Myra era bogată și atrăgătoare. Frumoasă, nu. Myra știa că nu ar fi fost frumoasă nici măcar în pasa ei cea mai bună. Înțelesese că frumusețea era o cale spre putere. Inteligența era o alta. Myra își folosea inteligența.

– Este băiatul minune al Bostonului. Dacă ai fi mai atentă la cine-i cine în mica și liniștita noastră societate, i-ai recunoaște și numele.

Societatea, cu jocurile și restricțiile ei, nu o interesa absolut deloc pe Anna.

– De ce ar trebui să-l recunosc? Oricum mi-ai spune tu.

– Te-aș învăța minte dacă nu ți-aș spune.

Anna zâmbi și sorbi din nou din pahar.

– Bine, îți spun. Bârfele erau o tentație în fața căreia Myra nu putea să reziste. Este un scoțian, lucru care e clar având în vedere înfățișarea și numele lui. Ar trebui să îl auzi vorbind, e ca și cum ai tăia ceața.

Exact în acel moment, Daniel izbucni într-un râs zgomotos care o uimi pe Anna.

– Asta sună ca și cum ar tăia orice.

– Nu e prea rafinat uneori, dar unii oameni – aruncă o privire plină de înțeles spre Cathleen Donahue – cred că un milion de dolari poate să rafineze orice.

Anna simți un dram de simpatie pentru omul acela care era măsurat și judecat în funcție de mărimea contului său bancar.

– Sper că știe că dansează cu o viperă, murmură Anna.

– Nu pare să fie prost. A cumpărat acum o lună Old Line Savings and Loan.

– Serios? Ea ridică din umeri. Afacerile o interesau pe Anna doar dacă ele implicau bugetul unui spital. Simți mișcare în stânga ei, se întoarse și îi zâmbi lui Herbert care se afla lângă ele alături de un domn necunoscut. Ce faceți?

– Mă bucur să te văd.

Herbert era cu câțiva centimetri mai înalt decât Anna și avea fața slabă, ascetică a unui savant, cu părul negru care promitea să se rărească în câțiva ani.

– Arătați minunat. Făcu un gest spre bărbatul de lângă el. Vărul meu, Mark, Anna Whitfield și Myra Lornbridge.

Herbert stărui cu privirea un pic mai mult asupra Myrei, dar când orchestra începu să interpreteze un vals, se pierdu cu firea și o luă de brat pe Anna.

– Ar trebui să dansezi.

Anna își potrivi natural pașii după ai lui. Îi plăcea să danseze, dar prefera să danseze cu cineva cunoscut. Herbert era potrivit.

– Am înțeles că trebuie să vă felicit, domnule procuror, zâmbi ea spre chipul lui încrezător.

Zâmbi și el. Era tânăr pentru funcția aceea, dar nu avea de gând să se oprească acolo. Dacă nu ar fi crezut că era de prost gust, i-ar fi povestit Annei planurile lui.

– Nu știam că veștile circulă atât de repede în Connecticut. Privi spre Myra care dansa cu vărul lui. Trebuia să-mi fi dat seama.

Anna îi zâmbi și se întâlniră cu un alt cuplu de dansatori.

– Doar pentru că am fost plecată nu înseamnă că nu vreau să fiu la curent cu ce se mai întâmplă prin Boston. Cred că ești foarte mândru.

– Este un început, spuse Herbert voios. Dar tu... încă un an și o să-ți spunem doamna doctor Whitfield.

– Încă un an, murmură Anna. Uneori pare o veșnicie.

– Ești nerăbdătoare, Anna? Nu te caracterizează.

Ba da, o caracteriza, doar că reușise mereu să ascundă foarte bine acest lucru.

– Vreau să fie oficial. Nu este un secret că părinții mei nu sunt de acord.

– Poate că nu sunt de acord, replică Herbert, dar mama ta nu se sfiește să menționeze că te afli în primii zece la sută din clasa ta pentru al treilea an consecutiv.

– Serios? Surprinsă, Anna reflectă la asta. Mama ei fusese mereu mai dornică să-i laude coafura decât notele. Înseamnă că trebuie să fiu recunoscătoare, chiar dacă încă mai speră să întâlnesc un bărbat care să mă facă să uit de săli de operație și ploști.

În timp ce vorbea, Herbert o învârti. Anna se trezi uitându-se direct în ochii lui Daniel MacGregor. Simți un gol în stomac. Emoții? Ridicol. Simți un scurt frison pe șira spinării. Teamă? Absurd. Chiar dacă încă mai dansa cu Cathleen, Daniel se holba la Anna. Se holba într-un fel care ar fi făcut-o pe orice tânără să roșească. Anna îl privi înapoi cu răceală, și inima începu să-i bată mai repede. Poate că fusese o greșeală. Părea că el o luase ca pe o provocare și zâmbi discret.

Cu admirație detașată, ea îi urmări manevrele. Surprinzând privirea unui bărbat de pe marginea ringului de dans, Daniel îi făcu un semn rapid, aproape imperceptibil. În câteva clipe, Cathleen se pomeni dansând cu un alt bărbat. Anna se pregăti pentru pasul următor.

Cu o ușurință venită din experiență, Daniel își făcu loc printre perechile care dansau. O remarcase pe Anna chiar din clipa în care ea începuse să danseze. O remarcase, apoi o urmărise, apoi calculase. De îndată ce ea îi aruncase privirea aceea rece evaluatoare, el fusese vrăjit. Ea nu avea statura lui Cathleen, dar părea firavă și delicată. Părul ei era închis la culoare și părea la fel

de moale ca o blană de samur. Ochii se potriveau perfect cu părul. Nuanța trandafirie a rochiei îi punea în valoare pielea fină și umerii atrăgători. Părea o femeie numai bună pentru brațele unui bărbat.

Cu încrederea lui obișnuită, Daniel îl bătu ușor pe Herbert pe umăr.

– Pot să vă întrerup?

Daniel așteptă doar ca Herbert să îi dea drumul Annei, apoi o luă în brațe și începu să danseze cu ea.

– Foarte inteligent, domnule MacGregor.

Îi plăcea că știa cum îl cheamă. La fel de tare îi plăcu să descopere că avusese dreptate în privința felului în care ea se potrivea în brațele lui. Mirosea a regina-nopții, delicat și discret.

– Domnișoara...

– Whitfield. Anna Whitfield. A fost și foarte nepoliticos.

O privi atent o clipă pentru că vocea nu se potrivea deloc cu chipul ei încântător și liniștit. Cum întotdeauna aprecia o surpriză, Daniel râse până când toate capetele se întoarseră spre ei.

– Aha, mă adaptez. Nu cred că v-am mai văzut până acum, domnișoară Anna Whitfield, dar vă cunosc părinții.

– E foarte posibil. Mâna lui era imensă, tare ca piatra și incredibil de delicată. Începu să o mănânce palma. Sunteți nou-venit în Boston, domnule MacGregor?

– Mă văd nevoit să spun că da, pentru că locuiesc aici de doi ani, nu de două generații.

Ea își înclină capul ca să-l privească în ochi.

– Trebuie să fi ajuns aici de cel puțin trei ca să nu fii un nou-venit.

– Sau trebuie să fii deștept. O învârti de trei ori.

Anna se relaxă o clipă, plăcut surprinsă de ușurința cu care el se mișca. Ar fi fost păcat să nu profite de muzică.

– Mi s-a spus că dumneavoastră sunteți.

– O să vi se mai spună.

Nu se obosi să mai vorbească încet, chiar dacă ringul era plin. Puterea, nu buna-cuviință, era punctul său forte.

– Serios? Anna ridică o sprânceană. Cât de ciudat!

– Numai dacă nu înțelegi sistemul, o corectă el, stăpân pe sine. Dacă nu ai generații în spate, ai nevoie de bani în față.

Chiar dacă știa că este adevărat, Annei îi displăceau ambele forme de snobism.

– Ce noroc că pentru dumneavoastră societatea are standarde atât de flexibile.

Vocea ei seacă și lipsită de interes îl făcu să zâmbească. Nu era deloc proastă această Anna Whitfield și nu era nici o paraşută îmbrăcată în mătase, precum Cathleen Donahue.

– Chipul dumneavoastră seamănă cu cel de pe cameea pe care o purta la gât bunica mea.

Anna încruntă o sprânceană și aproape că schiță un zâmbet. Privirea ei îl făcu să-și dea seama că nu spusese decât adevărul.

– Mulțumesc, domnule MacGregor, dar mai bine vă păstrați complimentele pentru Cathleen. E mai ușor impresionabilă.

O încruntătură umbri expresia lui și-l făcu să arate feroce și extraordinar, dar dispăru repede, înainte ca Anna să reacționeze.

– Aveți o limbă ascuțită, domniță. Admir o femeie care spune ce gândește... până la un punct.

Agresivă fără motiv, Anna continuă să-l privească drept în ochi.

– Până la ce punct, domnule MacGregor?

– Până la punctul în care își pierde feminitatea.

Înainte să-i anticipeze următoarea mișcare, Daniel o strecură prin ușa de la terasă. Până atunci Anna nu-și dăduse seama cât de cald și de sufocant era în sala de bal. În orice altă situație, reacția normală în preajma unui bărbat pe care nu îl cunoștea ar fi fost să se scuze ferm și să se întoarcă înăuntru. În schimb, se opri unde

era, încă în brațele lui Daniel, cu razele lunii reflectate pe dalele terasei și cu parfumul delicat al trandafirilor în aer.

– Sunt sigură că aveți o definiție proprie a feminității, domnule MacGregor, dar mă întreb dacă țineți cont de faptul că suntem în secolul XX.

Daniel aprecie modul cum ea rămase în brațele lui și îl insultă subtil.

– Am considerat mereu feminitatea ca pe ceva constant, domnișoară Whitfield, nu ca pe ceva care se schimbă cu timpul sau cu moda.

– Înțeleg.

Brațele lui se potriveau parcă prea ușor în jurul ei. Se retrase și se duse la marginea terasei, mai aproape de grădină. Acolo aerul era mai înmiresmat, lumina lunii mai puțin strălucitoare. De la distanță, muzica părea mai romantică. Își spuse că avea o discuție privată, una care ar fi putut să se apropie de o ceartă, cu un bărbat pe care doar abia îl cunoscuse. Și totuși, nu se grăbea să-i pună punct. Învățase să se simtă în largul ei în preajma bărbaților. Trebuia. Singura femeie din generația ei, Anna învățase cum să se descurce cu bărbații de la nivelul lor și cum să facă asta fără să se lovească permanent de orgoliul lor. Trecuse de primul an de critici și de aluzii răuvoitoare, își păstrase calmul și se concentrase pe studiu. Acum era pe punctul să intre în ultimul an la medicină și, în general, era acceptată de către colegii ei. Totuși, era perfect conștientă de ce urma după ce avea să-și înceapă stagiul. Faptul că era etichetată drept nefeminină încă o durea puțin, dar se obișnuise de multă vreme cu ideea.

– Sunt convinsă că viziunea dumneavoastră despre feminitate este fascinantă, domnule MacGregor. Tivul rochiei ei mătură dalele de piatră când se întoarse spre el. Dar nu cred că mă interesează să discut despre asta. Spuneți-mi, ce faceți mai exact în Boston?

Nu o auzise. Nu auzise nimic din secunda în care se întorsese spre el. Părul îi ajungea până la albul umerilor

ei delicați. În rozul pal al rochiei de mătase, trupul ei părea la fel de delicat precum cel mai fin porțelan. Razele lunii îi cădeau pe față, astfel că pielea îi era ca marmura, iar ochii, negri ca miezul nopții. Un bărbat nu aude nimic în afară de tunet când este fulgerat.

– Domnule MacGregor? Șovăia pentru prima dată de când ieșiseră afară. El era impunător, era un străin și o privea de parcă se pierduse cu firea. Își îndreptă umerii și își reaminti că se putea descurca în orice situație. Domnule MacGregor?

– Aha. Daniel se trezi din reverie și se apropie.

Ciudat, dar Anna se relaxă. Nu i se mai părea atât de periculos când se afla lângă ea. Iar ochii lui erau frumoși. Sigur, nuanța lor avea o cauză pur și simplu genetică. Ar fi putut să facă o lucrare pe tema lor. Dar erau frumoși.

– Lucrați în Boston, nu-i așa?

– Da, lucrez. Poate că un șiretlic al luminii o făcea să pară atât de perfectă, de diafană și de seducătoare. Cumpăr. Îi luă mâna, căci pentru el contactul direct era esențial. Îi luă mâna într-a lui, pentru că o parte din el dorea să se asigure că era reală. Vând.

Mâna lui era caldă și la fel de delicată ca atunci când dansaseră. Anna și-o retrase pe-a ei.

– Ce interesant! Și ce cumpărați?

– Orice vreau. Cu un zâmbet, el se mai apropie puțin. Orice.

Pulsul ei se acceleră, pielea i se încălzi. Anna știa că existau motive emoționale și fizice pentru asta. Chiar dacă nu se putea gândi atunci la ele, nu se îndepărtă.

– Sunt sigură că este foarte satisfăcător. Asta mă face să mă gândesc că vindeți și orice nu vă mai doriți.

– Fără îndoială, domnișoară Whitfield. Și cu profit.

„Un bou încrezut", își spuse ea, apoi zâmbi și înclină ușor capul.

– Unii ar putea considera asta aroganță, domnule MacGregor.

Îl amuza stilul ei distant și așezat de a vorbi și de a privi, chiar și atunci când deslușea în ochii ei semne de pasiune. Era genul de femeie, gândi el, care l-ar face pe un bărbat să o aștepte pe scări cu flori și cutii de bomboane în formă de inimioară.

– Când un om sărac este arogant e grosolan, domnișoară Whitfield. Când un om cu posibilități financiare este arogant se numește stil. Eu am fost în ambele situații.

Anna simți că exista un adevăr în cuvintele lui, dar nu era dispusă să bată în retragere.

– Ciudat, nu mi se pare că aroganța se schimbă cu timpul sau cu moda.

El scoase un trabuc în timp ce o privea.

– Iar ceea ce vreți să spuneți este că...?

Flacăra brichetei îi lumină pentru o clipă ochii. În momentul acela, Anna realiză că, la urma urmei, era periculos.

– Atunci poate ar trebui să încheiem discuția aici. Mândria o împiedicase să se retragă. Demnitatea o împiedicase să continue ceea ce, în afara oricărei logici, devenea interesant. Dacă îmi permiteți, domnule MacGregor, acum chiar trebuie să intru.

El îi luă mâna, brusc și posesiv. Anna nu se smuci și nici nu se blocă; se uită la el asemenea unei ducese care privea un om de rând plin de praf. În fața dezaprobării ei tăcute, majoritatea bărbaților i-ar fi lăsat mâna și ar fi îndrugat tot felul de scuze. Daniel îi zâmbi strengărește. „Iată o tipă", se gândi el, „care ar face să tremure genunchii unui bărbat".

– O să ne revedem, domnișoară Whitfield.

– Poate.

– O să ne revedem. Îi sărută mâna.

Ea simți pe degete atingerea fină, surprinzătoare a bărbii lui, iar tulburarea întrezărită mai devreme în ochii ei reapăru.

– Și apoi, o să ne tot revedem.

– Mă îndoiesc că o să avem multe ocazii să socializăm din moment ce rămân în Boston doar câteva luni. Acum, dacă îmi permiteți...

– De ce?

Nu îi lăsă mâna, ceea ce o tulbură mai mult decât își permitea să arate.

– De ce ce, domnule MacGregor?

– De ce rămâneți în Boston doar câteva luni?

Situația se schimba dacă se ducea să se mărite. Daniel o privi și decise să nu lase asemenea detaliu să schimbe ceva.

– Mă întorc în Connecticut la sfârșitul lui august pentru ultimul meu an la medicină.

– Medicină? Se încruntă. O să fiți asistentă medicală?

Vocea lui trăda uimirea cuiva care nu înțelegea și nici nu tolera prea mult femeile de carieră.

– Nu. Așteptă până când îl simți relaxat. Medic. Vă mulțumesc pentru dans.

Dar el o apucă din nou de braț înainte ca ea să ajungă la ușă.

– O să operați oameni? Îi auzi pentru a doua oară râsul. Glumiți!

Deși foarte enervată, Anna reuși să pară doar plictisită.

– Vă asigur că sunt cu mult mai amuzantă când glumesc cu adevărat. Noapte bună, domnule MacGregor.

– Să fii medic e o meserie de bărbat.

– Apreciez opinia dumneavoastră. Din pură întâmplare, eu cred că nu există meserie de bărbat dacă o femeie este capabilă să o facă.

El pufni, trase din trabuc și bombăni:

– Prostii!

– Simplist, domnule MacGregor, și, din nou, nepoliticos. Rămâneți constant.

Ieși pe ușa terasei fără să privească înapoi. Dar se gândi la el. Obraznic, nepoliticos, excentric și nesăbuit.

El se gândi la ea în timp ce o privea cum se îndepărtează prin mulțime. Calmă, încăpățânată, tranșantă și ridicolă.

Amândoi erau fascinați.

capitolul 2

– Spune-mi totul.

Anna își puse poșeta pe fața de masă albă și îi zâmbi ospătarului care aștepta comanda.

– Eu vreau un cocktail de șampanie.

– Două, spuse Myra, apoi se aplecă spre Anna. Deci?

Anna se uită calm de jur împrejur prin restaurantul decorat în nuanțe pastelate. Pe mai bine de jumătate dintre oamenii de acolo îi cunoștea după nume sau din vedere. I se părea un loc tihnit, sigur și liniștit. În graba și nebunia cursurilor și a orelor de studiu simțea lipsa unor astfel de momente. Într-o bună zi va găsi o modalitate să le aibă pe amândouă.

– Știi, singurul lucru de care îmi va fi dor în Connecticut este prânzul de aici. Mă bucur că mi-ai propus să facem asta.

– Anna. Myra nu înțelegea de ce să piardă timpul cu politeturi când erau noutăți care trebuiau să-i fie aduse la cunoștință. Spune-mi!

– Ce să îți spun? o întrebă Anna și se delectă cu expresia vag nemulțumită din ochii prietenei ei.

Myra scoase o țigară dintr-o tabacheră aurie, o lovi de două ori de masă, apoi o aprinse.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat între tine și Daniel MacGregor.

– Am dansat un vals.

Anna luă meniul și începu să-l răsfoiască, dar începu să dea din picior când își aminti ritmul muzicii.

– Și?

Își ridică privirea din meniu.

– Și?

– Anna! Myra se opri când le sosiră băuturile. Nerăbdătoare, își puse deoparte cocktailul. Ai petrecut ceva vreme afară, pe terasă, singură cu el.

– Serios?

Anna sorbi din șampanie, alese o salată și închise meniul.

– Da, serios. Cu emfază calculată, Myra suflă fumul spre tavan. Se pare că ați găsit ceva de vorbit.

– Cred că da.

Chelnerul reveni, iar Anna își comandă salata. Ca pe ace, Myra ceru o porție de homar Newburg și-și spuse că o să postească la cină.

– Deci, despre ce ați vorbit?

– Îmi amintesc că unul dintre subiecte a fost feminitatea.

Anna mai sorbi o dată, dar nu prea era în stare să ascundă furia care i se aprinsese în ochi. Myra observă, puse deoparte țigara și se uită la ea.

– Bănuiesc că domnul MacGregor are niște opinii clare îl legătură cu asta.

Anna sorbi din nou, degustând din șampanie, apoi puse paharul pe masă.

– Domnul MacGregor este un mârlan încrezut.

Foarte mulțumită, Myra își sprijini bărbia în palmă. Voaleta de la pălărie îi acoperea ochii, dar nu ascundea entuziasmul din ei.

– Eram aproape sigură că este încrezut, dar aș fi pariat cu încredere pe mârlan. Povestește-mi!

– Admiră femeile care spun ce gândesc, continuă Anna înflăcărată, până la un punct. Până la un punct, repetă ea cu un pufnet scurt și nu foarte feminin. Punctul ăsta se oprește când intră în conflict cu punctul lui de vedere.

Puțin dezamăgită, Myra ridică din umeri.

– Pare să fie ca orice alt bărbat.

– Bărbații ca el văd femeile ca pe un accesoriu al masculinității lor. Rezemată de spetează, Anna începu să bată încet darabana pe fața de masă. Suntem bune atât

timp cât facem prăjituri, avem grijă de copii și le încălzim așternuturile.

După ce se înecă cu o gură de șampanie, Myra înghiți.

– Doamne, Dumnezeule, ți-a intrat foarte repede pe sub piele.

Deliberat, Anna se trase înapoi. Ura să se piardă cu firea și prefera să se dedice unor lucruri cu adevărat importante. Își aminti că Daniel MacGregor nu se potrivea cerințelor ei.

– Este nepoliticos și arogant, adăugă ea pe un ton mai calm.

Myra se gândi o secundă.

– Se prea poate, consimți ea. Dar asta nu e neapărat ceva rău, mai degrabă aș sta lângă un bărbat arogant, decât lângă unul sufocant. Sufocant nu e. Nu ai văzut manevra pe care i-a făcut-o lui Cathleen?

Privirea Myrei se aprinse.

– Nu.

– I-a făcut semn unui tip să îi întrerupă din dans ca să îi ia locul lui Herbert și să danseze cu tine.

– Ce mișcare inteligentă.

Myra încuviință, apoi izbucni în râs când văzu expresia Annei.

– Hai, draga mea, trebuie să recunoști că a fost. Și Cathleen e mult prea preocupată cu propria persoană ca să observe. Myra privi încântată homarul care îi era servit. Știi, Anna, ar trebui să te simți flatată.

– Flatată? Își înfipse furculița în salată. Nu văd de ce ar trebui să mă simt flatată că un prostănac masiv care își dă foarte multă importanță a preferat să danseze cu mine.

Myra se opri ca să se bucure de aroma homarului.

– E clar că este masiv și poate să fie și prostănac, dar e important. Și, într-un fel neobișnuit, este atrăgător. E evident din felul în care ai scăpat de alții că nu te interesează tipul potolit și sofisticat.

– Trebuie să mă concentrez pe cariera mea, Myra. Nu am timp de bărbați.

– Dragă, e mereu timp pentru bărbați. Cu un zâmbet, Myra mai luă o gură de homar. Nu spun că trebuie să îl iei prea în serios.

– Mă bucur să aud asta.

– Dar nu văd de ce ar trebui să îl dai la o parte.

– Nu am de gând să-l încurajez.

– Ești foarte încăpățânată.

Anna râse. Felul foarte limpede al Myrei de a privi lucrurile era unul dintre motivele pentru care Annei îi era atât de dragă.

– Sunt doar eu însămi.

– Anna, știu ce înseamnă pentru tine să devii medic și știi cât de mult te admir pentru asta. Dar, oricum – continuă înainte ca Anna să spună ceva –, o să fii în Boston toată vara. Care e problema dacă ai un însoțitor atrăgător care e evident că are și succes?

– Nu am nevoie de un însoțitor.

– Să ai nevoie și să ai sunt două lucruri diferite. Myra rupse o bucată dintr-o chiflă și-și jură că nu o să mănânce decât jumătate din el. Spune-mi, Anna, părinții tăi continuă să facă presiuni în privința deciziei tale de a deveni medic? Tot încearcă să-ți prezinte tipi care să te facă să te răzgândești?

– Au deja trei potențiali candidați la mâna mea pentru vara asta. Încercă să pară amuzată și aproape că-i reuși. În capul listei se află nepotul doctorului mamei. Crede că legătura lui cu medicina ar putea să mă influențeze.

– E atrăgător? Myra renunță la întrebare când văzu expresia încruntată a Annei. Las-o baltă atunci. Ideea este că părinții tăi o să-ți tot prezinte bărbați în speranța că poate o să se lege ceva. Dar, continuă ea, ungând cu unt chifla, dacă te-ai vedea cu cineva...

– Cu Daniel MacGregor adică.

– De ce nu? Părea clar interesat de tine aseară.

Anna luă chifla cu unt al Myrei și mușcă din ea.

– Pentru că nu e corect, nu mă interesează.

– Asta ar împiedica-o pe mama ta să mai invite acasă la ceai orice bărbat care are între douăzeci și cinci și patruzeci de ani.

Anna inspiră adânc. Myra avea dreptate într-un fel. Dacă părinții ei ar fi înțeles măcar o dată de ce avea ea nevoie, pentru ce se lupta... „Spre binele tău." De câte ori auzise asta? *Dacă* se va căsători vreodată și *dacă* va avea copii, nu va folosi niciodată cuvintele astea.

Anna era conștientă că părinții ei nu se mai certaseră cu ea pe tema intrării la facultatea de medicină doar pentru că erau siguri că va renunța înainte de sfârșitul primului semestru. Dacă nu ar fi fost mătușa Elsie, Anna știa că probabil nu s-ar fi descurcat deloc cu facultatea. Elsie Whitfield fusese sora excentrică, mai mare, a tatălui ei – o fată bătrână care se spunea că făcuse avere din contrabanda cu whisky în perioada prohibiției. Indiferent cum făcuse avere, Anna nu o putea acuza de nimic, din moment ce mătușa Elsie îi lăsase o moștenire cu care să-și plătească taxele și să fie independentă.

„Nu te căsători cu un bărbat decât dacă ești complet sigură de el", își aminti Anna că o sfătuia Elsie. „Dacă ai un vis, urmează-l. Viața e prea scurtă pentru lași. Folosește banii, Anna, și fă ceva cu tine, pentru tine." Acum nu o mai despărțeau de visul acela decât câteva luni – absolvirea, stagiatura. Părinții ei nu vor accepta asta cu ușurință. Le va fi și mai greu când vor afla că voia să-și facă stagiul la Boston General – și că nu avea de gând să stea cu ei în tot acest timp.

– Myra, mă gândeam să îmi închiriez ceva.

Cu furculița aproape la gură, Myra se opri.

– Le-ai spus asta părinților tăi?

– Nu. Anna lăsă deoparte salata și se întrebă de ce era atât de complicată viața ei când atâtea lucruri îi erau clare. Nu vreau să îi supăr, dar a venit timpul. Sunt o femeie matură, dar n-o să mă vadă niciodată așa dacă o să locuiesc în continuare cu ei. Și dacă nu fac asta acum, o să se aștepte să locuiesc cu ei și după absolvire.

Myra se lăsă pe spate și își termină șampania.

– Cred că ai dreptate. Și cred că ar fi înțelept să îi anunți după ce faptul este consumat.

– Și eu la fel. Ce spui să mergem să ne uităm după apartamente după-amiază?

– Mi-ar plăcea. Chiar după ce comand niște mousse de ciocolată. Îi făcu semn chelnerului. Totuși, Anna, asta nu rezolvă problema cu Daniel MacGregor.

– Nu există nici o problemă cu Daniel MacGregor.

– O, cred că poți să ai încredere în mine. Un mousse de ciocolată, îi ceru chelnerului. Să nu vă zgârciți la frișcă.

În cabinetul lui recent decorat, Daniel, așezat la un birou imens din lemn de stejar, își aprinse un trabuc. Abia încheiase o afacere. Cumpărase acțiunile majoritare ale unei companii care urma să producă televizoare. Daniel considera că ceea ce părea atunci o noutate avea să devină în câțiva ani un obiect de larg consum în căminele din America. În plus, și lui îi plăcea să se uite la cutiuța aceea. Era încântat să cumpere o afacere care îi și plăcea. Totuși, proiectul lui cel mai mare era să modernizeze Old Line Savings and Loan și s-o transforme în cea mai mare companie de creditare din Boston. Extinsese deja două împrumuturi majore și refinanțase alte câteva. Credea în investirea banilor acolo unde ei se puteau înmulți. Directorul băncii era oripilat, dar Daniel se gândea că omul ori va accepta, ori își va căuta de muncă în altă parte. Între timp, trebuia să facă niște investigații.

Anna Whitfield. Îi cunoștea familia, pentru că tatăl ei era unul dintre cei mai buni avocați din stat. Daniel aproape că-l angaja înainte să-l aleagă pe mai tânărul și flexibilul Herbert Ditmeyer. Acum că Herbert fusese ales procuror, trebuia să regândească puțin situația. Poate că tatăl Annei Whitfield era răspunsul. Tocmai hotărâse că Anna era, cu siguranță, răspunsul pe care-l căuta. Casa familiei ei din Beacon Hill fusese construită în secolul al XVIII-lea. Strămoșii ei fuseseră patrioți care începuseră o nouă viață în Lumea Nouă și o făcuseră

cu succes. Familia Whitfield era de generații întregi o parte importantă a societății din Boston. Cel mai mult Daniel respecta o descendență puternică. Prinț sau cerșetor, nu conta, contau puterea și longevitatea. Anna provenea dintr-o familie bună. Asta era condiția principală impusă de Daniel celei care avea să-i fie soție. Ea avea capul pe umeri. Nu îi luase mult să afle asta și chiar dacă ea studia ceva atât de ciudat precum medicina, era printre primii din anul ei. Nu intenționa să le transmită copiilor lui o minte înceată. Anna era încântătoare. Un bărbat care căuta o soție și o mamă pentru copiii lui trebuia să aprecieze frumusețea. Mai ales frumusețea aceea delicată și somptuoasă.

Și nici nu era o pradă ușoară. Daniel nu își dorea o soție ascultătoare și mofturoasă, chiar dacă se aștepta ca o femeie să respecte faptul că el ar fi deținut controlul.

Erau câteva femei pe care le putea curta și seduce, dar nici una dintre ele nu îi arătase acel ceva în plus. După o întâlnire cu Anna, Daniel era convins că ea i-ar fi oferit asta. O provocare. Era flatant pentru ego să fii vânat de o femeie, dar o provocare – o provocare înfierbânta sângele în vene. Avea suficient din spiritul unui războinic cât să aștepte cu nerăbdare lupta. Dacă se pricepea la un lucru, acesta era cum să pregătească să câștige. Mai întâi identifica punctele forte și punctele slabe ale adversarului. Apoi, juca la ambele. Luă telefonul, se lăsă pe spate în scaunul său și începu.

După câteva ore, se lupta cu nodul de la cravata lui neagră de mătase. Singura problemă când erai bogat, din câte își putea da seama până acum, era să te îmbraci potrivit fiecărei ocazii. Nu încăpea îndoială că arăta impunător când se îmbrăca în costum de negru, dar nu încetase niciodată să lupte împotriva restricțiilor. Totuși, dacă un bărbat voia să dea gata o femeie, era un avantaj să o facă în cea mai bună pasă a lui de duminică. După cum fusese informat, Anna Whitfield urma să-și petreacă după-amiaza cu prietenii ei la un spectacol balet. Daniel

se gândi că trebuia să îi mulțumească contabilului său care îi sugerase să închirieze o lojă. Poate că nu o folosise prea mult până atunci, dar în seara aceea urma să își ia revanșa.

Fluiera în timp ce cobora scările la primul etaj. Cei mai mulți ar fi fost de părere că, pentru un singur om, casa lui cu douăzeci de camere era exagerat de mare, dar pentru Daniel casa, cu ferestrele ei înalte și podelele lustruite, era o declarație. Atât timp cât o avea, nu va fi nevoit să se întoarcă în căsuța cu trei camere în care crescuse. Casa transmitea ceea ce Daniel avea nevoie să transmită – și anume că proprietarul ei avea succes, avea prezență, avea stil. Fără toate astea, Daniel MacGregor se întorcea la mină, cu pielea murdară de cărbune și cu ochii roșii.

În capul scărilor, se opri.

– McGee!

Îi plăcea la nebunie cum îi răsuna vocea între pereții aceia.

– Domnule.

McGee își făcu apariția în hol, drept și țeapăn. Îi servise pe alți domni în vremurile lui, dar niciodată pe unul atât de nonconformist și de generos precum MacGregor. În plus, îi făcea plăcere să lucreze pentru un scoțian.

– O să am nevoie de mașină.

– Vă așteaptă afară.

– Șampania?

– Rece, desigur, domnule.

– Florile?

– Trandafiri albi, domnule. Douăzeci și patru, întocmai cum ați cerut.

– Bine, bine. Daniel era aproape de ușă când se opri și se întoarse. Să te servești cu coniac, McGee. Ai după-amiaza liberă.

Cu expresia feței neschimbată, McGee înclină din cap.

– Mulțumesc, domnule.

Tot fluierând, Daniel se îndreptă spre mașina care îl aștepta afară. Cumpărase Rolls Royce-ul argintiu dintr-un capriciu, dar nu regreta. Îi oferise grădinarului și postul de șofer, și amândoi fuseseră încântați să-l vadă în uniformă gri perlă și chipiu. Poate gramatica lui Steven lăsa de dorit, dar de îndată ce se urca la volan era demnitatea în persoană.

– Bună seara, domnule MacGregor.

Steven deschise portiera și, după ce o închise la loc, lustrui mânerul cu o cârpă moale. Daniel cumpărase Rollsul, dar Steven îl vedea ca pe copilul lui.

Daniel se așeză comod pe bancheta luxoasă din spate, apoi deschise servieta care îl aștepta. Dacă drumul până la teatru dura un sfert de oră însemna că avea cincisprezece minute la dispoziție ca să lucreze. La bătrânețe va avea timp să lenevească. Dacă totul mergea conform planului, va deveni proprietarul terenului de la Hyannis Port până la sfârșitul săptămânii. Stâncile, piatra cenușie dură, iarba înaltă îi aminteau de Scoția. Acolo își va construi căminul, un cămin pe care-l avea deja în minte. Nimic nu se va compara cu el. Și de îndată ce-l va avea, îl va umple cu o soție și copii. Se gândi la Anna. Trandafirii albi erau împrăștiați pe bancheta de lângă el. Șampania era la rece. Nu trebuia decât să stea până la sfârșitul spectacolului, apoi să înceapă să îi facă Annei curte. Luă un trandafir și îl mirosi. Parfumul era delicat și dulce. Trandafirii albi erau preferații ei. Nu îi luase mult să descopere asta. Doar o femeie puternică ar fi rezistat în fața a două duzini de trandafiri, doar o femeie puternică ar fi rezistat în fața luxului pe care el i-l oferea. Daniel puse trandafirul la loc peste ceilalți. Se hotărâse. În scurt timp se va hotărî și ea. Mulțumit, Daniel se lăsă pe spate și închise servieta când Steven opri mașina în fața teatrului.

– Două ore, îi spuse el șoferului și, din impuls, luă din nou un trandafir. N-ar fi stricat să-și înceapă campania de cucerire mai devreme.

Foaierul era plin de strălucire și de mătase. Rochiile lungi și largi în culori pastelate contrastau cu costumele de seară închise la culoare. Sclipiri de perle, licăriri de diamante și adieri de parfum de femeie erau peste tot. Daniel rătăci prin mulțime nu atât distant, cât concentrat. Constituția și înfățișarea lui îmbinate cu naturalețea fascinaseră multe femei. Daniel privea toate astea cu un zâmbet, dar și cu scepticism. O femeie care se lăsa fascinată repede se și plictisea repede. Un bărbat înțelept nu căuta într-o parteneră modificări constante ale dispoziției. Mai ales nu când însuși bărbatul era predispus la asta.

În timp ce se plimba prin mulțime, din când în când era strigat și oprit cu vorbe prietenoase sau saluturi. Îi plăceau oamenii, așa că îi era ușor să socializeze în foaierul unui teatru sau în gropile de pe șantierele lui. Pentru că era în primul rând un om de afaceri, îi era ușor să vorbească despre un lucru, dar să se gândească la cu totul altceva. Nu credea că era ceva necinstit, ci doar ceva practic. Așa că, în timp ce se oprea ici-colo, o căuta atent pe Anna. Când o zări, fu la fel de impresionat ca la balul de vară. Purta o rochie albastră – un albastru pal care îi făcea pielea să strălucească precum laptele proaspăt. Părul îi era prins la spate cu niște piepteni, iar fața îi semăna și mai mult cu cea de pe cameea bunicii. Simți un fior de dorință, ceva mai profund și mai puternic decât se așteptase. Totuși, așteptă liniștit până când ea se întoarse și privirile li se întâlniră. Ea nu roșise și nu flirtase cum ar fi făcut o altă femeie, ci îi răspunse cu o privire calmă și atentă. Daniel simți emoția și provocarea jocului pe măsură ce se apropie de ea. Cu o mișcare prea lină pentru a fi considerată nepoliticoasă, se îndreptă spre ea și îi ignoră pe cei din jurul lor.

– Pentru vals, domnișoară Whitfield.

Anna ezită când el îi oferi trandafirul, apoi își dădu seama că nu exista un mod politicos de a-l refuza. De îndată ce îl acceptă, parfumul trandafirului pluti spre ea.

– Domnule MacGregor, nu cred că o cunoașteți pe prietena mea, Myra, Myra Lornbridge, Daniel MacGregor.

– Îmi pare bine! Myra îi întinse mâna, măsurându-l atent.

O privi în ochi, cu calm și precauție. Myra își dădu seama că îl respecta, chiar dacă nu știa dacă îl plăcea.

– Am auzit foarte multe despre dumneavoastră.

– Am făcut ceva afaceri cu fratele dumneavoastră.

Ea era mai minionă decât Anna, dar mai voluptuoasă. Dintr-o singură privire, Daniel știu că ea ar fi fost formidabilă, dar nu interesantă.

– Nu le-am auzit de la el. Mă tem că Jasper nu bârfește niciodată.

Daniel îi zâmbi în treacăt.

– De aceea îmi și place să fac afaceri cu el. Vă place baletul, domnișoară Whitfield?

– Da, chiar foarte mult. Mirosi involuntar trandafirul, apoi, iritată de gestul ei, își coborî mâinile.

– Din păcate, eu nu am văzut prea multe spectacole și se pare că nu îl înțeleg întru totul. Cu un zâmbet, el spori farmecul trandafirului. Mi s-a spus că ajută să știi povestea sau să privești spectacolul alături de cineva care apreciază baletul.

– Sunt sigură că e adevărat.

– Mă întreb dacă aș putea să vă cer o mare favoare.

Semnale de alarmă se aprinseră în ochii ei, care se îngustară.

– Sigur că puteți.

– Am o lojă. Dacă ați sta cu mine poate mi-ați arăta cum să mă bucur de dans.

Anna schiță un zâmbet. Nu era atât de ușor de convins.

– În alt context v-aș fi ajutat cu mare plăcere. Dar sunt aici cu prietenii mei, deci...

– Nu-ți face griji pentru noi, o întrerupse Myra. Oricare ar fi fost demonul care o făcuse să intervină, tot el o făcu să și continue: Ar fi păcat ca domnul MacGregor să vadă *Giselle* fără să o poată aprecia, nu crezi? Îi zâmbi Annei cu ochi răutăcioși. Luați-o înainte.

– Vă rămân recunoscător. Daniel o privi pe Myra, iar ochii lui, până atunci reci, se înveseliră. Foarte recunoscător. Domnișoară Whitfield?

Daniel îi oferi brațul. Pentru o secundă, Anna se gândi să-i arunce trandafirul pe jos și să-l calce în picioare înainte să plece. Apoi zâmbi și îl luă de braț. Erau și alte căi, în afară de furie, de a câștiga o luptă. Daniel o luă înainte cu pași mici și îi făcu Myrei cu ochiul. Myra încuviință, iar Anna se încruntă.

– Nu e ciudat că aveți o lojă proprie și nu puteți aprecia baletul?

– Sunt afaceri, îi spuse Daniel în treacăt pe când urcau scările. Dar în seara asta sunt convins că o să primesc mai mult decât ce valorează banii mei.

– O, puteți conta pe asta.

Anna se strecură printre uși și își ocupă locul. Așeză cu grijă trandafirul pe marginea lojei și îl lăsă pe Daniel să-i scoată șalul din dantelă ivorie care o învăluia ca o adiere. Sub el, umerii îi erau goi. Amândoi erau conștienți cât de amețitoare putea fi cea mai ușoară atingere a pielii pe piele. Anna își încrucișă mâinile la piept și hotărî să îi plătească cu aceeași monedă, oferindu-i exact ce îi ceruse.

– Acum, să vă prezint subiectul. Cu aerul unei învățătoare care le citea copiilor *Scufița Roșie*, Anna îi spuse povestea din *Giselle*. Fără să-i dea ocazia să intervină, continuă să îi spună tot ce știa despre balet, în general. Suficient, se gândi ea, cât să-l facă pe orice bărbat zdravăn să adoarmă. A, iată că se ridică și cortina. Acum fiți atent.

Mulțumită de strategia ei, Anna se rezemă de spătar și se pregăti să se bucure de spectacol. Nu se putu concentra. În primele zece minute, mintea i-o luă razna de zeci de ori. Daniel stătea liniștit lângă ea, dar nu intimidat. Era sigură de asta. Se gândi că, dacă s-ar fi întors puțin spre el, l-ar fi surprins rânjind. Anna se uită înainte. Avea s-o pedepsească de Myra, își spuse înverșunată, că o țintuise alături de necioplitul ăsta cu barba roșcată. Și nu-l va privi. Își promisese că nici nu se va gândi la el. Se va bucura de muzică, de culoare, de baletul pe care îl iubea. Era romantic, captivant,

emoționant. Dacă s-ar fi putut relaxa, ar fi uitat că el era acolo. Încet, trase adânc aer în piept de cinci ori. Apoi el îi atinse mâna, iar pulsul ei o luă la goană.

– E mereu vorba doar despre iubire și noroc, nu-i așa? murmură Daniel.

Necioplit sau nu, Anna își dădu seama că el înțelegea și, din tonul liniștit al vocii lui, că aprecia. Nu putu să reziste și întoarse capul spre el. Fețele lor erau aproape, lumina era difuză. Muzica devenea tot intensă, ajungând la apogeu. O părticică din inima ei se înmuie și fu acaparată de el.

– Despre asta e vorba de cele mai multe ori.

El zâmbi, iar în lumina vagă păru incredibil de viril, incredibil de blând.

– Un lucru tare înțelept, Anna.

Îi luă degetele într-ale sale înainte ca ea să încerce să-i opună rezistență. Mână în mână, priviră împreună spectacolul. Cumva, el făcu în așa fel încât ea nu mai apucă să inventeze vreo scuză ca să li se alăture prietenilor ei în ultima parte. După pauză, în timp ce își relua locul în lojă, Anna își spuse că rămânea cu el până la finalul spectacolului doar din politețe. Nu pentru că și-ar fi dorit să fie acolo sau pentru se simțea bine, ci pentru că era bine-crescută. Reuși să stea afectată doar cinci minute, apoi se lăsă din nou cucerită de povestea de dragoste. Începură să i se umple ochii de lacrimi văzând cum Giselle înfruntă tragedia. Chiar dacă își ținea fața întoarsă și clipea furioasă, Daniel îi ghici starea. Îi oferi tăcut batista. Ea o acceptă cu un oftat.

– E atât de trist, murmură ea. Indiferent de câte ori aș vedea spectacolul.

– Unele lucruri frumoase sunt menite să rămână triste ca să apreciem lucrurile frumoase care nu sunt triste.

Surprinsă, se întoarse spre el cu lacrimi în ochi. Nu părea un necioplit când vorbea așa. Într-un fel, își dorea să fi fost. Tulburată, Anna se reîntoarse pentru scena finală.

Când aplauzele se încheiară și luminile se aprinseră din nou, Anna își revenise complet. Emoțiile încă se mai învălmășeau în sufletul ei, dar dădu vina pe spectacol. Fără să arate cât de mișcată era, Anna acceptă mâna lui Daniel când o ajută să se ridice.

– Pot să spun sincer că nu am savurat niciodată mai mult un spectacol de balet. În maniera lui curtenitoare la care putea apela fără veste, își lipi delicat buzele de încheietura ei. Îți mulțumesc, Anna.

Circumspectă, ea își drese glasul.

– Cu plăcere. Acum, dacă îmi permiteți, trebuie să mă întorc la ceilalți.

El continua să o țină de mână când ieșiseră din lojă.

– Mi-am permis să îi spun Myrei că o să te conduc eu acasă.

– Dumneavoastră...

– Măcar atât pot să fac, o întrerupse delicat, după ce ai fost atât de drăguță să mă instruiești. Mă întrebam de ce nu te-ai gândit să intri în învățământ.

În timp ce coborau scările spre foaier, vocea ei deveni mai rece. El o lua peste picior, dar mai fusese luată peste picior și până atunci.

– Nu este indicat să vă asumați o responsabilitate pentru cineva fără să întrebați înainte. Poate am alte planuri.

– Îți stau la dispoziție.

Ea nu se pierdea repede cu firea, dar era pe punctul să o facă.

– Domnule MacGregor...

– Daniel.

Anna deschise gura, apoi o închise la loc până când se asigură că era calmă.

– Apreciez propunerea ta, dar mă pot duce singură acasă.

– Anna, m-ai mai acuzat o dată că sunt nepoliticos. Vorbi cu veselie pe când îi arăta drumul spre mașina lui. Ce fel de bărbat aș fi dacă nu te-aș conduce măcar până acasă?

– Cred că știm amândoi ce fel de bărbat ești.

– Adevărat. Se opri chiar în fața ușii, unde câțiva oameni mai zăboveau încă. Sigur că, dacă îți e teamă, o să-ți chem un taxi.

– Teamă?

Ochii i se luminară. Furie, foc, nervi, nu conta ce era, Daniel află că adora reacția ei.

– Te flatezi singur.

– Mereu. Cu un gest, îi arătă portiera pe care Steven o ținea deschisă. Prea furioasă ca să gândească, Anna se urcă în mașină și fu izbită de parfumul intens, sufocant al trandafirilor. Strânse din dinți, apoi îi luă în brațe ca să se așeze cât mai aproape de cealaltă portieră. Nu îi luase decât o secundă ca să-și dea seama că Daniel era mult prea copleșitor pentru ca distanța dintre ei să conteze.

– Ai mereu trandafiri în mașină?

– Doar când însoțesc o femeie frumoasă.

Și-ar fi dorit să aibă curaj să îi arunce pe geam.

– Ai plănuit foarte atent totul, nu-i așa?

Daniel scoase dopul șampaniei răcite.

– Degeaba plănuiești, dacă nu ești atent.

– Myra mi-a spus că ar trebui să mă simt flatată.

– Am impresia că Myra este o femeie inteligentă. Unde vrei să mergi?

– Acasă. Luă paharul și sorbi din el ca să-și calmeze nervii. Trebuie să mă trezesc devreme mâine. Lucrez la spital.

– Lucrezi? Se întoarse spre ea încruntat după ce puse sticla la loc pe patul de gheață. Nu spuneai că mai ai un an până când termini școala?

– Mai am un an până la absolvire și abia apoi îmi încep stagiatura. În acest moment, practica include și golitul ploștilor.

– O tânără ca tine nu ar trebui să facă asta.

Daniel bău primul pahar de șampanie, apoi își mai turnă unul.

– Te asigur că-ți iau părerea ca atare.

– Nu poți spune că-ți place.

– Pot să-ți spun că mă bucur că am făcut ceva ca să ajut pe cineva. Sorbi din nou și îi întinse paharul. Ar putea să-ți fie greu să înțelegi, din moment ce nu este vorba despre afaceri. Ci de omenie.

Ar fi putut să o corecteze. Ar fi putut să îi menționeze că donase fonduri enorme pentru dezvoltarea serviciilor medicale destinate minerilor în regiunea lui natală din Scoția. Nu fusese ceva recomandat de contabilul său, ci un lucru pe care trebuise să-l facă. În schimb, Daniel se concentră pe singurul lucru care avea să o înfurie.

– Ar trebui să te gândești la căsătorie și la familie.

– Pentru că o femeie nu e capabilă să se îngrijească decât de un copil care trage de șorțul ei sub care crește un al doilea?

El încruntă o sprânceană. Își spuse că ar fi trebuit să fie deja obișnuit cu stilul brutal în care femeile din America puneau problema.

– Pentru că o femeie trebuie să se așeze la casa ei și să aibă o familie. Pentru un bărbat e ușor, Anna. El nu trebuie decât să facă banii. Femeia deține întreaga lume în mâinile ei.

Felul în care el spusese asta făcu să-i fie greu să-i dea o replică acidă. Se rezemă de spătar și încercă din răsputeri să-și păstreze calmul.

– Te-ai gândit vreodată că un bărbat nu trebuie să aleagă între familie și carieră?

– Nu.

Aproape că izbucni în râs când se întoarse spre el.

– Bineînțeles că nu. De ce să te fi gândit? Ascultă sfatul meu, Daniel, caută-ți o femeie care nu are nici o îndoială în privința a ceea ce trebuie să facă. Găsește-ți una care să nu se bată cu morile de vânt.

– Nu pot să fac asta.

Jumătatea de zâmbet de pe chipul ei dispăru imediat. Ceva din privirea lui stârni în ea panică și exaltare.

– O, nu! spuse ea repede și goli paharul. E ridicol.

– Poate. Îi luă fața în mâini și îi privi ochii măriți. Poate nu. Dar oricum ar fi, te-am ales pe tine, Anna Whitfield, și intenționez să te am.

– Nu poți să alegi o femeie cum alegi o cravată.

Încercă să-și adune toată demnitatea de care era în stare și să se arate indignată, dar inima îi bătea prea tare.

– Nu, nu poți. Vocea ei brusc gâtuită i se păru excitantă și își plimbă un deget pe maxilarul ei ca să-i simtă căldura. Un bărbat nu prețuiește o bucată de cârpă așa cum prețuiește o femeie.

– Cred că ți-ai pierdut mințile. Îl prinse de încheietură, dar mâna lui nu se clinti. Nici măcar nu mă cunoști.

– O să te cunosc mai bine.

– Nu am timp pentru asta. Privi în jur agitată și observă că erau la câteva străzi de casa ei. Își zise că era nebun. Ce căuta ea cu un nebun pe bancheta din spate a unui Rolls?

Momentul ei neașteptat de panică îl încântă.

– Pentru ce? murmură el și o mângâie cu degetul mare pe obraz.

– Pentru nimic din toate astea. Poate că ar fi trebuit să îi facă pe plac. Nu, trebuia să rămână fermă. Flori, șampanie, lumina lunii. Este evident că încerci să fii romantic, iar eu...

– Ar trebui să taci doar un minut, îi spuse el și își apăsă gura pe a ei.

Anna strânse trandafirii în brațe până când se înțepă într-un ghimpe. Nici nu observase. Cum ar fi putut să-și imagineze că gura lui era atât de moale și atât de pricepută? Un bărbat masiv ca el ar fi trebuit să fie neîndemânatic sau greoi când cuprindea în brațe o femeie. Daniel o apropie de el de parcă ar fi făcut asta de nenumărate ori. Barba lui îi atingea fața și îi înfiora pielea, dar ea se chinuia să rămână indiferentă. Simți impulsul de a-și trece degetele prin barba lui și se întinse spre el înainte ca rațiunea s-o împiedice. Ceva sălbatic se trezi în ea. Pasiunea pe care o ținuse atât de ferm în frâu se descătușă doar ca să-și bată joc de tot ce crezuse până atunci

despre ea. Cu un suspin care era pe jumătate obiecție, pe jumătate confuzie, îi puse mâinile pe umeri și îl strânse cu putere. Dacă el era nebun, atunci și ea era.

Daniel se așteptase la un refuz, măcar la indignare. Crezuse că ea se va retrage și-i va arunca una dintre privirile ei distante ca să-l pună la locul lui. În schimb, ea se lipise el, făcând nevoia lui impulsivă să se aprindă ca o torță ațâțată de un vânt puternic. Nu știuse că ea putea, cu degetele ei atât de delicate, să-l facă să-și piardă stăpânirea de sine și să-l lase secătuit și vulnerabil. Nu își închipuise că îl putea face să o dorească cu o pasiune atât de arzătoare. Era doar o femeie, una pe care el o alesese ca să-și desăvârșească planurile care vizau succesul și puterea. Nu ar fi trebuit să îl facă să uite de tot, în afara atingerilor și gustului ei.

Știa ce trebuia să-și dorească – o femeie, bunăstare, putere. Acolo, cu ea lipită de el, cu parfumul trandafirilor în cap și gustul ei în suflet, Anna era toate acele lucruri. Să o dorească pe ea însemna să-și dorească totul. Anna rămăsese fără suflare când se îndepărtară unul de celălalt, fără suflare, excitată și speriată. Ca să-și depășească slăbiciunea, Anna reveni la demnitate.

– Manierele tale lasă în continuare de dorit, Daniel.

El mai vedea încă urmele pasiunii în ochii ei, îi simțea vibrația sau, poate, era a lui.

– Trebuie să mă accepți așa cum sunt, Anna.

– Nu trebuie să te accept deloc. „Demnitate", își spuse ea. Trebuia să păstreze, cu orice preț, o aparență de demnitate. Un sărut pe bancheta din spate a unei mașini nu înseamnă nimic mai mult decât timpul cât a durat.

Abia atunci își dădu seama că ajunseseră în fața casei ei. De cât timp? se întrebă ea. Își spuse că dacă se înroșise, era doar de la furie. Bâjbâi după mânerul portierei înainte ca șoferul să vină să îi deschidă.

– Ia trandafirii, Anna. Ți se potrivesc.

Se încruntă la el peste umăr.

– La revedere, Daniel.

– Noapte bună, o corectă el și o privi cum alerga pe scări cu picioarele învăluite în rochia albastră.

Trandafirii zăceau lângă el. Luă unul în mână, îl apropie de buze. Bobocul nu era nici pe departe la fel de delicat și de dulce ca ea. Îl puse peste ceilalți. Îi lăsase pe bancheta din spate, dar i va trimite a doua zi dimineață, poate cu încă o duzină. Doar ce începuse. Mâna nu-i era atât de sigură când luă sticla de șampanie. Își umplu până la vârf paharul și-l bău dintr-o singură înghițitură.

capitolul 3

A doua zi dimineață, Anna era la spital. Îi plăcea la fel de mult pe cât o frustra timpul pe care-l petrecea acolo. Nu fusese niciodată în stare să explice cuiva, nici părinților, nici prietenilor, entuziasmul pe care îl simțea când intra într-un spital. Nimeni nu înțelegea satisfacția pe care o avea știind că este o parte a lui, ideea de a învăța și de a vindeca. Majoritatea oamenilor credeau că spitalele erau înspăimântătoare. Pentru ei, pereții albi, luminile puternice și mirosul aseptic însemnau boală, chiar moarte. Pentru Anna, toate astea însemnau viață și speranță. Orele petrecute la spital îi întăreau convingerea că trebuia să devină parte a comunității medicale după cum orele petrecute citind cărți de medicină și jurnale medicale o făceau să vrea să știe absolut tot ce era de știut.

Avea un vis pe care nu putea să-l împărtășească nimănui. Pentru Anna era și simplu, și pretențios: ea voia să facă o diferență. Trebuia să studieze mulți ani ca să-și îndeplinească visul. Continua să învețe munca de jos, sorta lenjerii, distribuia reviste. Anna vedea cum stagiarii făceau tură după tură aproape fără să apuce să doarmă. Mulți dintre ei nu aveau să reziste până la rezidențiat indiferent cât de mari le fuseseră notele în școală. Dar ea va rezista. Anna se uita, asculta și devenea din ce în ce mai hotărâtă.

Mai învățase ceva, ceva ce, cu siguranță, nu va uita niciodată. Chirurgii sau stagiarii nu erau coloana vertebrală a spitalului. Nici administratorii, chiar dacă ei distribuiau bugetul și făceau politicile spitalului. Ci personalul de îngrijire. Doctorii examinau și diagnosticau, dar asistentele, credea Anna, asistentele erau cele care vindecau. Petreceau ore întregi în picioare, băteau kilometri pe coridoarele spitalelor în fiecare zi. Indiferent dacă lucrau la recepție sau în salon, dacă erau surori medicale sau infirmiere – Anna vedea același lucru: dăruire, adesea amestecată cu oboseală. Stagiarii erau epuizați la sfârșitul săptămânii. Personalul de îngrijire era doar epuizat. În vara aceea, Anna își făcu o promisiune. Avea să fie medic, poate chiar medic chirurg, dar va fi unul care va avea compasiune față de asistente.

– O, domnișoară Whitfield.

Doamna Kellerman, asistenta-șefă, o opri pe Anna cu un semn al mâinii, apoi termină de completat o fișă. Era asistentă de când rămăsese văduvă, în urmă cu douăzeci de ani. La cincizeci de ani era tare ca fierul și plină de energie ca o adolescentă. Kellerman era la fel de blândă cu pacienții ei pe cât era de dură cu asistentele ei.

– Doamna Higgs din 521 întreba de dumneavoastră.

Anna mută revistele în cealaltă mână. 521 era următoarea ei oprire.

– Cum se simte azi?

– Stabilă, răspunse Kellerman fără să se uite la ea. Era în mijlocul unei ture de zece ore și nu avea timp de vorbă. A avut o noapte liniștită.

Anna răsuflă ușurată. Știa că doamna Kellerman verificase personal fișele doamnei Higgs și îi dădea informațiile exacte. Știa și ce părere avea Kellerman despre sistem. Femeile erau potrivite într-o anumită zonă, bărbații, într-alta. Nu se amestecau. Anna preferă să se îndepărteze fără să o mai chestioneze. Avea să vadă singură. Fișa de observație a doamnei Higgs era deschisă. Lumina soarelui se răspândea prin cameră și se reflecta minunat pe albul pereților și al lenjeriei. Radioul se auzea încet. Doamna Higgs stătea liniștită în pat. Era

mai ridată decât ar fi fost cazul pentru o femeie care nu împlinise nici șaizeci de ani. Părul i se rărea, iar cenușiul lui era tern și se îngălbenea. Roșul pe care și-l aplicase pe obraji în dimineața aceea arăta ca focul pe pielea ei palidă. Alarmată de culoarea doamnei Higgs, Anna știa că medicii făceau tot posibilul. Avea unghiile date cu o ojă de un roșu aprins. Anna zâmbi. Doamna Higgs îi spusese odată că-și putea pierde frumusețea, dar nu putea renunța la cochetărie.

Femeia avea pleoapele închise, așa că Anna trase ușor ușa în urma ei. Își lăsă revistele deoparte și se uită pe fișa de observație.

Starea doamnei Higgs era stabilă, exact cum îi spusese Kellerman, nici mai bună, nici mai rea decât fusese în ultima săptămână. Avea tensiunea cam mică și încă nu putea să mănânce hrană solidă, dar noaptea îi fusese liniștită. Mulțumită, Anna se duse spre fereastră să facă puțină umbră.

– Nu, draga mea, îmi place soarele.

Anna se întoarse, și doamna Higgs îi zâmbi.

– Îmi cer scuze. V-am trezit?

– Nu, visam un pic. Durerea era constantă, dar doamna Higgs continua să zâmbească când întinse o mână spre ea. Speram să vii azi.

– O, dar trebuia. Anna se așeză lângă pat. Am împrumutat niște reviste de modă de-ale mamei. Să vedeți numai ce se poartă în toamna asta la Paris.

Cu un zâmbet, doamna Higgs opri radioul.

– N-o să fie niciodată ca hainele din anii douăzeci. Moda era îndrăzneață atunci. Însă trebuia să ai picioarele frumoase și nervii tari. Îi făcu Annei cu ochiul. Eu am avut.

– Mai aveți încă.

– Nervii, da. Picioarele, nu. Doamna Higgs oftă și se foi. Anna se grăbi să-i rearanjeze pernele. Mi-e dor de tinerețe, Anna.

– Eu mi-aș dori să fiu mai în vârstă.

Slăbită, doamna Higgs se lăsă pe spate, iar Anna o înveli.

– Nu-ți dori să treacă anii.

– Nu anii. Anna se așează pe marginea patului. Doar anul ăsta să treacă.

– O să obții diploma cât ai zice pește. Și apoi, o să-ți fie dor de anul ăsta de muncă și de confuzie prin care ai trecut ca s-o obții.

– Vă cred pe cuvânt. Anna îi luă repede și discret pulsul. Acum nu mă gândesc decât să treacă vara și să mă apuc din nou de învățat.

– Tinerețea e ca un cadou cu care nu știi ce să faci. O știi pe asistenta frumoasă și înaltă, cu părul roșu?

„Fragilă", se gândi Anna în timp ce își luă degetele de pe încheietura femeii. Își aminti din fișa de observație a doamnei Higgs că nu trebuia să i se mai administreze medicație în următoarea oră.

– Da, o știu.

– M-a ajutat în dimineața asta. E așa de drăguță! Se mărită în curând. Mi-a plăcut să o ascult vorbind despre iubitul ei. Tu nu povestești niciodată.

– Nu fac asta niciodată?

– Vorbește-mi despre el.

În vaza de lângă pat erau niște flori aproape ofilite. Anna știa că trebuia să le fi adus vreo asistentă din moment ce doamna Higgs nu avea familie. Se aplecă și încercă să le aranjeze.

– Nu am.

– O, nu te cred. O tânără frumoasă ca tine trebuie să aibă o groază de iubiți!

– Îmi distrag atenția când se aliniază la ușa mea, spuse Anna, apoi zâmbi strengărește când bătrâna chicoti.

– Nu e foarte departe de adevăr, îmi imaginez. Aveam doar douăzeci și cinci de ani când soțul meu a murit. Mi-am spus că nu o să mă mărit niciodată. Bineînțeles, am avut iubiți. Doamna Higgs se uita în tavan puțin visătoare, puțin tristă. Aș putea să-ți povestesc lucruri care te-ar șoca.

Anna își aranjă zâmbind părul. Razele soarelui îi luminau ochii și-i făceau mai adânci, mai calzi.

– Nu ați putea să mă șocați, doamnă Higgs.

– Tare mă tem îmi plăcea să flirtez, dar m-am distrat atât de bine! Acum, îmi doresc...

– Ce vă doriți, doamnă Higgs?

– Să mă fi măritat cu unul dintre ei. Să mă fi măritat cu unul dintre ei și să fi avut copii. Ar fi fost cineva căruia să-i pese de mine și care să mă țină minte.

– Sunt oameni cărora le pasă, doamnă Higgs. Anna îi atinse mâna. Mie îmi pasă.

Doamna Higgs nu putea să se lase pradă durerii sau, mai rău, autocompătimirii. Strânse cu putere mâna Annei.

– Dar trebuie să fie un bărbat în viața ta. Cineva special.

– Nu e nimeni special. E un bărbat, continuă Anna pe un ton rece. E doar o bătaie de cap.

– Ce bărbat nu e? Povește-mi despre el.

Cum privirea obosită a doamnei Higgs se lumină, Anna se hotărî să o înveselească.

– Îl cheamă Daniel MacGregor.

– E frumos?

– Nu. Ba da. Anna ridică din umeri, apoi își sprijini bărbia în palmă. Nu e genul de bărbat pe care l-ai vedea în reviste, dar nu e deloc banal. Are peste un metru nouăzeci, aș zice.

– Lat în umeri? întrebă doamna Higgs înviorată.

– Categoric. Hotărâse să-l facă să pară uriaș doar de dragul doamnei Higgs, apoi își dădu seama că nu ar fi exagerat. Dă impresia că ar putea să ridice câte doi oameni zdraveni pe fiecare din umeri.

Încântată, doamna Higgs se rezemă pe spate.

– Mi-au plăcut întotdeauna bărbații masivi.

Anna se încruntă, dar își spuse că era mai bine să i-l descrie doamnei Higgs pe Daniel decât să-i vorbească despre moda de la Paris.

– E roșcat, continuă ea, apoi așteptă o secundă, și are barbă.

– Barbă? Ochii doamnei Higgs străluciră. Cât de spilcuit!

– Nu... Imaginea lui Daniel îi revenea în minte mult prea ușor. Pare mai degrabă un sălbatic. În schimb, are niște ochi foarte frumoși. Sunt foarte albaștri. Se încruntă din nou când își aminti. Are tendința să se holbeze la tine.

– E îndrăzneț. Doamna Higgs aprobă cu o mișcare din cap. N-aș putea niciodată să suport un bărbat insipid. Cu ce se ocupă?

– E om de afaceri. Unul de succes. Un arogant.

– Sună din ce în ce mai bine. Ia spune-mi, de ce este o bătaie de cap?

– Nu suportă să fie refuzat. Anna se ridică agitată și se îndreptă spre fereastră. I-am spus clar că nu mă interesează.

– Lucru care l-a împins să vrea să te facă să te răzgândești.

– Ceva de genul ăsta. „Te-am ales, Anna Whitfield, și intenționez să te am." Săptămâna asta mi-a trimis flori în fiecare zi.

– Ce fel de flori?

Amuzată, Anna se întoarse spre ea.

– Trandafiri, trandafiri albi.

– O, făcu doamna Higgs și scoase un oftat nostalgic. Sunt prea mulți ani de când nu mi-a mai trimis nimeni trandafiri.

Emoționată, Anna îi studie chipul. Doamna Higgs obosea.

– Vă dau cu mare plăcere câțiva din ai mei. Miros extraordinar.

– Ești o copilă tare drăguță, dar nu ar fi același lucru, nu-i așa? A fost o un vreme când... Vorbele ei se stinseră și clătină din cap. Ei bine, s-a dus vremea aceea. Poate ar trebui să fii mai atentă la acest Daniel. Nu e niciodată înțelept să alungi afecțiunea.

– O să am mai mult timp pentru afecțiune după ce-mi termin practica.

– Credem mereu că o să avem mai mult timp. Cu un alt oftat, doamna Higgs închise ochii. Eu pariez pe Daniel, murmură ea și adormi.

Anna o privi o clipă. Apoi plecă, închise ușa și o lăsă pe doamna Higgs cu razele soarelui și cu revistele de la Paris. După mai multe ore, Anna ieși în lumina amiezii. Deși obosită, era într-o stare de spirit foarte bună. Își petrecuse ultima parte a turei la maternitate unde le ascultase pe proaspetele mămici și ținuse în brațe bebeluși. Se întrebase cât va mai dura până când va asista la o naștere și va ajuta la aducerea unui copil pe lume.

– Ești și mai frumoasă când zâmbești.

Speriată, Anna privi în jur. Daniel stătea rezemat de capota unei decapotabile bleumarin. Era îmbrăcat mai lejer decât îl văzuse până atunci, în pantaloni, cu o cămașă descheiată la gât. Cu părul ciufulit de o rafală ușoară de vânt, el îi zâmbi. Arăta, chiar dacă Annei îi era greu să accepte, extraordinar. Cât Anna ezită gândindu-se cum ar fi cel mai potrivit să se poarte cu el, Daniel se îndreptă și veni spre ea.

– Tatăl tău mi-a spus că te găsesc aici.

Ea arăta atât de... competentă, își zise el, în fusta închisă la culoare și cu bluza albă. Nu atât de delicată pe cât arătase în rochia roz sau în cea albastră, dar la fel de minunat.

Cu un gest foarte natural, Anna își dădu părul după ureche.

– O, nu știam că îl cunoști pe tata.

– Acum că Ditmeyer e procuror, am nevoie de un alt avocat.

– Tata. Anna încercă să nu se enerveze. Sper sincer că nu l-ai angajat pentru mine.

Daniel zâmbi discret, dar nu mai puțin încântător.

– Nu amestec afacerile cu viața personală, Anna. Nu ai răspuns la nici unul dintre telefoanele mele.

De data asta, zâmbi ea.

– Nu.

– Manierele tale mă surprind.

– Ținând cont de ale tale, nu ar trebui, dar, oricum, ți-am trimis un bilet.

– Nu cred că un bilețel în care îmi cereai să nu-ți mai trimit flori înseamnă comunicare.

– Dar nici nu te-a împiedicat să le trimiți.

– Nu. Ai lucrat toată ziua?

– Da. Așa că, dacă îmi permiți...

– Te conduc acasă.

Anna își inclină capul în maniera aceea distantă la care el se și aștepta.

– Ești foarte amabil, dar nu e nevoie. E o zi frumoasă, și nu locuiesc departe.

– Bine, atunci merg și eu cu tine.

Anna își dădu seama că scrâșnește din dinți. Își impuse să se relaxeze.

– Daniel, sunt convinsă că m-am făcut înțeleasă corect.

– Ah, da, sigur. Și eu m-am făcut înțeles. Deci – îi luă ambele mâini într-ale sale –, nu rămâne decât să vedem care din noi rezistă cel mai mult. Intenționez ca acela să fiu eu. Nu e nimic rău dacă ne cunoaștem mai bine.

– Ba cred că este.

Anna începu să înțeleagă unul dintre motivele pentru care el avea atâta succes în afaceri. Când voia ceva, era plin de șarm. Nu orice bărbat putea să lanseze o provocare cu zâmbetul pe buze.

– Trebuie să-mi dai drumul la mâini.

– Sigur... dacă mă lași să te conduc.

Privirea i se lumină.

– Nu reacționez la mită.

– Corect. Pentru că începuse s-o respecte și pentru că încă dorea să câștige, îi eliberă mâinile. Anna, este o după-amiază minunată. Hai să ne plimbăm puțin cu mașina. Aerul curat și soarele îți fac bine, nu?

– Da. Care era graba? Poate că dacă l-ar fi luat un pic peste picior l-ar fi făcut să înțeleagă că trebuia să-și folosească energia covârșitoare pentru altceva. Bine, o plimbare scurtă. Ai o mașină frumoasă.

– Îmi place, chiar dacă Steven se supără de fiecare dată când plec singur cu Rollsul. E penibil când un adult se supără așa. Îi deschise portiera, apoi se opri. Conduci?

– Bineînțeles.

– Bine. Daniel scoase cheile din buzunar și i le oferi.

– Nu înțeleg. Vrei să conduc eu?

– Numai dacă vrei și tu.

Răsucea cheile între degete.

– Mi-ar plăcea mult să conduc, dar de știi că nu sunt o nesăbuită?

O privi o clipă, apoi izbucni în râs. Înainte ca ea să-și seama, o ridică în brațe și o învârti de două ori.

– Anna Whitfield, sunt nebun după tine!

– Nebun, murmură ea, încercă să-și îndrepte fusta și demnitatea când o lăsă din brațe.

– Hai, Anna. Își ocupă locul din dreapta șoferului cu un zâmbet strengăresc. Viața și mașina mea sunt în mâinile tale.

Ea își dădu capul pe spate, ocoli capota și se așeză la volan. Nu se putu abține și-i aruncă un zâmbet relaxat și complice.

– Ești un aventurier, nu?

– Mda. El se așeză comod pe scaun, iar motorul se trezi la viață. De ce nu ieșim un pic din oraș? Aerul e mai curat în afară.

„Un kilometru și ceva", își spuse Anna. „Trei, cel mult." În scurt timp erau la o distanță de peste cincisprezece kilometri de oraș și se amuzau.

– E minunat, spuse ea, îmbrățișând vântul. Nu am condus niciodată o decapotabilă.

– Își stă bine într-una.

– O să țin cont de asta când o să-mi cumpăr o mașină. Își mușcă buza de jos în timp ce lua o curbă. S-ar putea să mă ocup de asta foarte curând. O să mă mut într-un apartament ca să fiu mai aproape de spital, dar o mașină e mereu folositoare.

– Te muți de la ai tăi?

– Luna viitoare. Ea încuviință cu o mișcare a capului. Nu s-au opus atât de mult pe cât m-aș fi așteptat. Cred că cel mai bun lucru pe care l-am făcut a fost să studiez în alt stat. Nu mai trebuie decât să-i conving că nu e nevoie să-mi mobileze apartamentul.

– Nu-mi place să știu că o să stai singură.

Își întoarse rapid capul spre el.

– Asta nu e deloc o problemă, sunt o femeie matură. Tu locuiești singur, nu?

– E altceva.

– De ce?

El deschise gura, dar o închise la loc. De ce? Pentru că nu-și făcea griji pentru el, ci pentru ea. Oricum nu era un motiv pe care ea să-l fi acceptat. Măcar atâta știa deja despre Anna.

– Nu locuiesc singur, se corectă el, am servitori.

Mulțumit de răspunsul lui, așteptă răspunsul ei.

– Nu cred că o să am loc pentru vreunul. Uite ce verde e iarba!

– Schimbi subiectul.

– Da, îl schimb. Îți iei des liber după-amiaza?

– Nu. El mormăi ceva, apoi o lăsă baltă. Putea oricând să-i verifice chiar el apartamentul ca să se convingă că era în sigur. Dacă nu era, ar fi putut să-l cumpere. Dar mi-am dat seama că nu puteam să te revăd între patru ochi, decât dacă te prindeam la spital.

– Aș fi putut să te refuz.

– Da. Puteam să pariez că nu. Ce faci la spital? Încă nu poți să înfigi ace și bisturie în oameni.

Ea râse. Vântul mirosea minunat.

– Cel mai adesea, vizitez pacienți, vorbesc cu ei, împart reviste. Pot să ajut la sortatul sau schimbatul așternuturilor.

– Dar nu te-ai dus la școală pentru asta.

– Nu, dar învăț oricum. Doctorii și nici chiar asistentele nu pot să ofere fiecărui pacient foarte multă atenție din simplul motiv că nu au timp și e un volum mare de muncă. Eu pot să fac asta acum chiar dacă nu pentru

multă vreme. Și mă ajută să înțeleg cum e să stai acolo întins, oră de oră, bolnav, incomod sau doar plictisit. O să țin minte asta după ce o să încep să practic.

El nu se gândise niciodată așa la asta, dar își aduse aminte de boala lungă și chinuitoare care i-o răpise pe mama lui când el nu avea decât zece ani. Își aduse aminte și cât de greu îi fusese ei să stea țintuită în pat. Nu uitase mirosul din camera în care zăcuse la fel cum nu-l uitase nici pe cel din mină.

– Nu te deranjează să stai tot timpul în preajma unor oameni bolnavi?

– Dacă nu m-ar deranja, nu mi-aș mai dori să fiu medic.

Daniel privea cum vântul îi flutura părul de pe față. Își iubise mama, stătuse cu ea în fiecare zi, boala ei îl înspăimântase și nu voise să o vadă cum se stinge. Anna, tânără, energică, alegea să-și petreacă viața înfruntând boala.

– Nu te înțeleg.

– Nici eu nu mă înțeleg întotdeauna.

– Spune-mi de ce mergi în spitalul ăla în fiecare zi?

Se gândi la visul ei. De ce ar fi înțeles el când nimeni altcineva nu înțelegea? Apoi se gândi la doamna Higgs. Poate ar fi putut să înțeleagă asta.

– E o femeie în spital acum. A fost operată acum câteva săptămâni, i s-a extirpat o tumoare și o parte din ficat. Știu că are dureri, dar rareori se plânge. Vrea să vorbească, și eu pot să-i ofer acest lucru. Asta e toată îngrijirea pe care pot să i-o ofer.

– Dar e important.

Se întoarse spre el; ochii ei erau întunecați și adânci.

– Da, pentru amândouă. Astăzi îmi spunea că și-ar dori tare mult să se fi recăsătorit după ce a murit soțul ei. Vrea să-și amintească cineva de ea. Corpul ei cedează, dar mintea îi este încă foarte ascuțită. Astăzi, i-am povestit despre tine...

– I-ai vorbit despre mine.

Mai bine ar fi tăcut. În schimb, dădu cu grijă explicațiile:

– Doamna Higgs a ajuns la capitolul bărbați, și i-am spus că știu și eu unul care este o adevărată pacoste.

Îi luă mâna și i-o sărută.

– Mulțumesc.

Anna acceleră, încercând să rămână serioasă.

– Oricum, i te-am descris. A rămas impresionată.

– Cum m-ai descris?

– Ești și vanitos, Daniel?

– Absolut.

– Arogant, feroce. Nu știu dacă am inclus pe listă și nepoliticos. Îi e mai ușor dacă stau și vorbesc cu ea câteva minute în fiecare zi și aduc în camera ei o frântură din viața din afară. Un medic nu trebuie să uite că diagnosticul și tratamentul nu sunt totul. Poate nu există nimic fără compasiune.

– Nu cred că o să uiți asta.

Ea simți o strângere de inimă.

– Încerci să mă flatezi din nou.

– Nu. Încerc să te înțeleg.

– Daniel...

Cum se va descurca ea cu el? Putea să se împace cu aroganța lui, cu excentricitățile lui, chiar și cu cerințele lui. Dar cum să reacționeze la bunătatea lui?

– Ascultă-mă, dacă vrei să mă înțelegi cu adevărat. Să-mi obțin diploma și să încep să profesez nu sunt doar cele mai importante lucruri din viața mea. Sunt singurele lucruri din viața mea. Îmi doresc asta de prea multă vreme, am muncit prea mult ca să-mi las atenția distrasă de ceva sau de cineva.

El își plimbă un deget pe umărul ei.

– Ți se pare că te distrag, Anna?

– Nu e o glumă.

– Nu, nimic din asta nu e o glumă. Vreau să fii soția mea.

Mașina viră sub mâinile ei amorțite pe volan. Anna frână brusc și mașina se opri în mijlocul drumului.

– Ăsta e un da?

Zâmbi maliţios văzând expresia uimită de pe faţa ei.

Annei îi mai trebuiră zece secunde ca să poată vorbi. Era nebun.

– Eşti nebun. Ne cunoaştem de o săptămână, ne-am văzut de câteva ori şi deja mă ceri de nevastă. Nu înţeleg cum de nu eşti falit dacă te lansezi şi în afaceri cu aceeaşi dezinvoltură.

– Pentru că ştiu ce afaceri să fac şi pe care să le evit. Anna – el se apropie şi o luă de umeri –, aş mai fi putut să aştept până să te cer, dar nu înţeleg de ce să fac asta dacă ştiu ce vreau.

– Eşti sigur? Încercă să-şi controleze vârtejul de emoţii printr-o respiraţie adâncă. Poate ar fi interesant să ştii că într-o căsnicie e nevoie de doi oameni. Doi oameni dispuşi, dedicaţi, care se iubesc unul pe celălalt.

Nu luă în seamă spusele ei.

– Suntem doi.

– Nu vreau să mă căsătoresc, nici cu tine, nici cu altcineva, mai am un an de şcoală, stagiul, rezidenţiatul.

– S-ar putea să nu îmi placă ideea că vrei să te faci medic – nici nu era convins că ea se va descurca –, dar sunt dispus să fac câteva concesii.

– Concesii? Privirea ei se întunecă de supărare. Cariera mea nu este o concesie. Vocea îi era prea calmă, prea liniştită. Am încercat să fiu rezonabilă cu tine, Daniel, dar tu, pur şi simplu, nu mă asculţi. Încearcă să-ţi bagi asta în cap. Îţi pierzi timpul cu mine.

El o trase mai aproape de el, stârnit de mânia ei, înfuriat de respingerea ei.

– Pierd din timpul meu.

O sărută, nu atât de delicat ca înainte, nici la fel de răbdător. Dacă ea ar fi opus rezistenţă, el nu şi-ar fi dat seama. În acel moment, Daniel era prea absorbit de dorinţele care clocoteau în el, de iureşul propriilor emoţii, ca să îi mai pese de încuviinţare sau de respingere. Buzele ei erau calde de la soare, pielea ei era fină de la cine ştie ce magie feminină cu care se dădea. O dorea.

Nu mai era vorba de alegeri sau de planuri. Dorința îl copleșea, îl îngrădea și îl domina.

Așa și-l și imaginase: puternic, provocator, periculos, captivant. Nu putea să se opună, chiar dacă își imagina că ar fi trebuit să fie simplu. Să fie rece. Cum ar fi putut să fie rece când trupul ei se aprinsese brusc? Să nu simtă. Cum ar fi putut să nu simtă senzațiile care se agitau în interiorul ei? În ciuda oricărei logici, în ciuda oricărei voințe, ea se topi în brațele lui. În aceea contopire cu el, ea îi oferi mai mult decât crezuse că avea. Luă mai mult decât crezuse că voia.

Și-și va dori din nou. Era sigură de asta, cu sângele zvâcnindu-i în cap. Atât timp cât el era aproape de ea, cât ea își va aminti de atingerea lui, și-o va dori din nou. Cum putea să oprească asta? De ce își dorea asta? Răspunsuri existau. Era sigură că existau răspunsuri, numai să le fi și găsit. Avea nevoie de logică, dar fu cuprinsă de slăbiciune până se abandonă energiei pe care o creau când erau împreună. Când își recăpătă puterea, aceasta se împletea cu pasiunea. Dar ea putea ține sub control pasiunea. Luptând cu regretele, se retrase. Se îndreptă și privi fix înainte până când avu certitudinea că putea să vorbească.

– Nu vreau să te mai văd.

Primul frison de teamă îl luă prin surprindere. Daniel îl alungă și îi întoarse fața spre el.

– Știm amândoi că nu e adevărat.

– Vorbesc serios.

– Sunt sigur de asta. Dar nu este adevărat.

– Să te ia naiba, Daniel, nimeni nu poate să-ți spună nimic!

Era prima dată când o auzea vorbind urât și, chiar dacă se controlă repede, el își dădu seama că trebuia să-i respecte starea de spirit.

– Chiar dacă aș fi îndrăgostită de tine, dar nu este cazul, continuă ea, tot nu ar ieși nimic.

El răsuci o șuviță din părul ei pe deget și apoi îi dădu drumul.

– Vom trăi și vom vedea.

– Nu.

Se opri și sări ca arsă când un claxon răsună brusc. O mașină se hurducă pe lângă ei. Un bărbat mai în vârstă se opri cât să se holbeze furios la ei și să strige ceva care se pierdu în zgomotul făcut de propriul motor, apoi își văzu mai departe de drum. Când Daniel începu să râdă, Anna își puse capul pe volan și izbucni și ea în râs. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să o facă atât de furioasă, atât de slabă, dar care să o mai facă să și râdă în același timp.

– Daniel, asta este cea mai ridicolă situație în care m-am aflat vreodată. Chicoti și-și ridică spre el capul. Cred că am putea fi chiar prieteni dacă te-ai opri aici.

– O să fim prieteni. Se aplecă și o sărută delicat înainte ca ea să se retragă. Vreau o soție, vreau o familie. Vine o vreme când un bărbat are nevoie de asta sau nimic nu mai are valoare fără.

Ea puse brațele pe volan și-și odihni bărbia pe ele. Liniștită, privi iarba înaltă de la marginea drumului.

– Cred că așa este – pentru tine. Dar mai cred și că ți-ai pus în gând să te însori și te-ai setat pe căutarea unei femei care să se potrivească cel mai bine cu cerințe tale.

Daniel se foi stânjenit pe scaun. Nu i-ar fi fost ușor cu o soție care să îi citească gândurile atât de bine. Dar el o alesese pe Anna.

– De ce crezi asta?

– Pentru că este o afacere pentru tine.

Îi aruncă o privire hotărâtă. Ori una, ori alta. El nu se putea sustrage situației – nu cu ea.

– Poate. Ideea e că tu te potrivești. Doar tu.

Cu un oftat, ea se lăsă pe spate.

– Căsătoria nu este o afacere sau nu ar trebui să fie. Nu te pot ajuta, Daniel. Anna porni motorul. E timpul să ne întoarcem.

El îi puse ușor o mână pe umăr înainte să demareze.

– E prea târziu să ne întoarcem. Pentru amândoi.

capitolul 4

Fulgere în zigzag brăzdau cerul şi tunetele bubuiau, dar ploaia se domolise. Chiar dacă era doar începutul verii, noaptea era aproape sufocantă. Din când în când, vântul şuiera surd prin copaci fără să răcorească aerul. Bucurându-se de căldură şi de ameninţarea unei furtuni, Myra opri în faţa casei familiei Ditmeyer cu un scâşnet ascuţit de frâne.

- Ce zgomot înfiorător. Îşi privi faţa în oglinda retrovizoare. Chiar trebuie să mă ocup de asta.

- De faţa ta?

Zâmbetului blând al Annei i se răspunse cu umor.

- De zgomotul ăsta insuportabil, dar imediat.

- Ai putea să încerci să conduci cu mai multă... moderaţie, sugeră Anna.

- Şi unde ar mai fi distracţia?

Cu un zâmbet larg, Anna coborî din maşină.

- Să-mi aminteşti să nu te las să conduci maşina mea cea nouă.

- Maşina ta cea nouă? Myra trânti portiera, apoi îşi fixă breteaua rochiei. Când ţi-ai luat maşină nouă?

Anna îşi spuse că era ceva în aer care o făcea să se simtă atât de agitată, de nechibzuită

- Mă gândeam că poate îmi iau mâine.

- Minunat. Vin cu tine. Apartament nou, maşină nouă. Myra o luă de braţ pe Anna şi merseră împreună pe alee. Parfumurile lor, unul subtil, altul excentric, se contopiră. Ce i se întâmplă micuţei şi liniştitei noastre Anna?

- Gustul libertăţii. Cu capul lăsat pe spate, privi cerul plin de nori. Am descoperit că este un gust de care nu mă mai satur.

Acesta nu era un cuvânt pe care Myra să-l fi asociat cu Anna decât atunci când era vorba despre studiile ei. Dacă presupunerea ei era corectă, gândurile Annei se îndepărtaseră de la cărţile ei de medicină. Tot făcând presupuneri, Myra îşi trecu limba peste buza de sus.

– Mă întreb cât de mult are Daniel MacGregor de-a face cu asta.

Înainte să sune la ușă, Anna se opri o clipă și ridică o sprânceană. Recunoscu privirea Myrei și știu exact cum să se descurce în situația asta.

– Ce să aibă el de-a face cu faptul că vreau să-mi cumpăr o mașină nouă?

– Mă gândeam la faptul că nu te mai saturi.

Deși îi venea greu să-și păstreze expresia serioasă, Anna reuși să ignore zâmbetul strengăresc pe care i-l aruncă Myra.

– Te uiți unde nu trebuie, Myra. Doar că am hotărât că vreau să mă întorc cu stil în Connecticut.

– Una roșie, spuse Myra. Și strălucitoare.

– Nu, una albă, cred. Stilată.

– O să îți stea bine în ea, nu?

Cu un oftat, Myra se îndepărtă puțin ca s-o studieze pe Anna. Purta o rochie de culoarea piersicii, o nuanță foarte deschisă, foarte caldă, cu mâneci subțiri și închise la încheietură.

– Dacă aș încerca să port o rochie de culoarea asta, m-aș confunda cu tapetul. Tu arăți ca din vitrina unei brutării.

Cu un alt zâmbet, Anna o luă de braț.

– Nu am venit aici ca să fiu ciugulită. În orice caz, strălucirea ți se potrivește mai bine decât oricui altcuiva, Myra.

Încântată, Myra își țuguie buzele.

– Da, mi se potrivește, nu-i așa?

Anna păși înăuntru când majordomul familiei Ditmeyer le deschise ușa. Nu-și putea explica de ce se simțea atât de bine. Poate pentru că activitatea ei de la spital devenea din ce în ce mai satisfăcătoare. Poate că era vorba de scrisoarea primită de la doctorul Hewitt și fabuloasa tehnică chirurgicală nouă despre care îi vorbise. Sigur, trandafirii albi pe care continua să-i primească în fiecare zi nu aveau legătură cu starea ei.

– Doamnă Ditmeyer.

Atrăgătoare şi superbă în voalul de culoarea lavandei, Louise Ditmeyer veni să-şi întâmpine musafirele.

– Anna, cât de bine arăţi! Se opri să-i studieze rochia de culoarea piersicii. Adorabilă, continuă ea. Culorile pastelate se potrivesc de minune tinerelor. Şi Myra... Aruncă o privire spre rochia ei din mătase verde smarald. Dezaprobarea i se citea în privire. Ce faci?

– Foarte bine, mulţumesc, spuse mieros Myra. „Scorpie bătrână."

– Arătaţi minunat, doamnă Ditmeyer, zise Anna repede, după ce citi gândurile Myrei. Ca să-şi ţină prietena în frâu, Anna o înghionti discret pe Myra. Sper că nu am ajuns prea devreme.

– Deloc. E deja ceva lume adunată în salon. Veniţi.

Le-o luă înainte.

– Arată ca un vas de război, mormăi Myra.

– Atunci ţine-ţi gura, dacă nu vrei să fii atacată cu torpile.

– Sper că vin şi părinţii tăi. Doamna Ditmeyer se opri în prag şi-şi studie mulţumită oaspeţii.

– Nu ar putea rata seara asta, o asigură Anna şi se întrebă dacă ar fi îndrăznit cineva să îi spună lui Louise Ditmeyer că nuanţa aceea de lavandă o făcea să pară bolnavă.

Doamna Ditmeyer îi făcu un semn unui servitor.

– Charles, sherry pentru doamne. Sunt sigură că o să vă descurcaţi şi singure pe aici. Mai am atâtea de făcut. După care, dispăru valvârtej.

Myra se îndreptă spre bar.

– Mai bine dă-mi un bourbon, Charles.

– Şi un martini, adăugă Anna. Sec. Ai grijă cum te porţi, Myra. Ştiu că e enervantă, dar este mama lui Herbert.

– Ţie ţi-e uşor să zici. Cu un bombănit, Myra sorbi din băutura ei. Pentru ea, tu ai aură şi aripi.

Anna se strâmbă la auzul descrierii.

– Exagerezi.

– Bine, doar aură atunci.

– Crezi că ar ajuta dacă mi-aş scăpa băutura pe covor?

Anna scoase măslina din pahar.

– Nu ai face asta, începu Myra, apoi pufni când Anna își înclină paharul. Nu! Myra i-l îndreptă chicotind. Am uitat cât de repede capeți curaj. Luă măslina de la Anna și o mâncă. Nu m-ar deranja dacă l-ai vărsa pe balaur, dar covorul e mult prea drăguț. Bietul Herbert! Se întoarse să studieze musafirii. Iată-l lângă moralizatoarea, vânătoarea de bărbați, Mary O'Brian. Știi, e atractiv într-un fel foarte intelectual. Păcat că e așa...

– Așa cum?

– Blând, conchise Myra. Dar iată. Își ridică paharul ca să-ți ascundă rânjetul. Cineva pe care nimeni nu l-ar considera blând.

Anna nici măcar nu trebui să se întoarcă. Încăperea păru dintr-odată mai mică și se făcu mai caldă. Mai caldă și mai încărcată. Ea simți exaltarea, își aminti fiorul. Pentru o secundă, intră în panică. Ușile de la terasă se aflau în dreapta ei. Putea să se strecoare prin ele și să dispară într-o clipită. Va inventa o scuză, mai târziu.

– Vai, vai! Myra atinse mâna Annei și o simți cum tremură. Nu e bine.

Enervată, Anna lăsă în jos paharul, apoi îl ridică din nou.

– Nu fi ridicolă! Amuzamentul se îmbina cu îngrijorarea.

– Anna, sunt eu. Cea care te iubește cel mai mult.

– E insistent, atâta tot. Îngrozitor de insistent. Mă enervează.

– Bine. Myra știa bine că Anna se lăsa greu convinsă. S-o lăsăm așa deocamdată. Dar pentru că mi se pare că ai nevoie de un minut ca să-ți revii, hai să mergem să-l salvăm pe Herbert.

Anna nu se împotrivi. Nu avea nevoie de un minut. De o oră. Poate de ani. Nu conta că se gândise la reacția pe care Daniel i-o provoca și conchisese că era una pur fizică. Reacția rămânea aceeași și lua amploare de fiecare dată când îl vedea. Nu îi păsa de exaltarea nervoasă pe care i-o trezea simpla lui prezență în aceeași cameră, așa că își propuse să-l ignore și să se relaxeze. Reuși se

mereu să controleze reacțiile corpului ei. „Respiră lent", își spuse. „Concentrează-te pe fiecare mușchi în parte." Tensiunea din umeri se domoli. Se aflau totuși la un dineu cât se putea de civilizat și era înconjurată de alți oameni. Nu era ca și cum s-ar fi aflat într-o mașină parcată pe un drum pustiu. Simți un gol în stomac.

– Bună, Herbert. Myra se apropie de el. Mary.

– Myra.

Evident enervată de întrerupere, Mary se întoarse spre Anna. Herbert își dădu ochii peste cap. Amuzată și înțelegătoare, Myra își trecu brațul pe sub al lui.

– Ai mai trimis la închisoare ceva criminali periculoși?

Înainte ca el să-i răspundă, Mary îi aruncă Myrei o privire ucigătoare.

– Serios acum, o spui de parcă ar fi un joc. Herbert este o componentă foarte importantă din sistemului juridic.

– Serios? Myra ridică o sprânceană așa cum numai ea știa s-o facă. Și eu care-mi imaginam că doar îi azvârle pe escroci la pușcărie.

– Sistematic, glumi Herbert, cu vocea lui seacă și înfățișarea lui solemnă. Încuviință din cap. Fac tot ce-mi stă în putință ca străzile să fie sigure. Ar trebui să vezi tăieturile de pe servieta mea.

Încântată că el intrase în joc, Myra se aplecă spre el și clipi.

– O, Herbert, pur și simplu *ador* tipii duri.

Din păcate, o imita foarte inteligent și viclean pe Cathleen Donahue, prietena cea mai bună a lui Mary. Aceasta pufni și înțepeni.

– Vă rog să mă scuzați.

– Cred că nu mai are ce să tragă pe nas. Myra o privi cu ochii larg deschiși și nevinovați. Anna, care e diagnosticul tău?

– Răutate în stadiu terminal. Anna mângâie ușor obrazul Myrei. Ai grijă, draga mea, că se ia.

– Un spectacol pe cinste!

Anna se blocă, apoi încercă din răsputeri să se relaxeze. Cum să-și fi imaginat că un bărbat atât de masiv se putea mișca atât de ușor?

– Bună seara, domnule MacGregor. Myra îi întinse prietenos mâna. Petrecerea nu avea să fie deloc plictisitoare. V-a plăcut baletul?

– Foarte mult, dar la fel de mult mi-a plăcut și rolul dumneavoastră.

Herbert îi strânse scurt mâna lui Daniel.

– O să afli că Myra nu e niciodată plictisitoare.

Flatată și surprinsă, Myra se întoarse spre el.

– O, dar îți mulțumesc. Dusă de val, se răzgândi pe loc. O iubea pe Anna ca pe o soră, dar se hotărî să facă ce credea că era mai bine. Cred că mai vreau ceva de băut înainte de cină. Și tu, Herbert.

Îl trase după ea fără ca el să aibă timp să reacționeze.

Daniel își înclină puțin capul și o privi cum îl călăuzea pe Herbert prin mulțime.

– Mare figură!

Anna o privi pe Myra înaintând spre bar.

– O, cu siguranță este o mare figură.

– Îmi place părul tău.

Aproape că-și duse mâna la păr, dar se opri. Și-l prinsese la spate pentru că nu avusese timp să-l aranjeze după ziua petrecută la spital. Sperase că va arată sofisticat sau măcar acceptabil. Fața nu îi era încadrată de păr și asta o făcea vulnerabilă.

– Ai mai fost la familia Ditmeyer până acum?

– Iar schimbi subiectul.

– Da. Ai mai fost?

– Nu, spuse el și schiță un zâmbet.

– Au o colecție minunată de cristaluri de Waterford în sufragerie. Ar trebui să arunci o privire când mergem să luăm cina.

– Îți place cristalul?

– Da. Pare rece doar până când întâlnește lumina, apoi apar atâtea surprize.

– Dacă ai fi de acord să iei cina la mine acasă, ți-aș arăta-o și pe a mea.

Ignoră prima parte din afirmația lui pentru că i se părea o aberație, dar se opri la a doua.

– Colecționezi?

– Îmi plac lucrurile drăguțe.

Tonul lui era limpede. Privirea ei era la fel de directă și de calmă ca de obicei.

– Dacă e un compliment, îl voi lua ca atare. Dar nu am nici o intenție să fac parte din colecția ta.

– Nu vreau să te pun pe un raft sau într-o vitrină. Te vreau și atât. Îi luă mâna, strângându-i degetele când ea dădu să se retragă. Ești sperioasă, spuse el, constatând că-i place asta.

– Precaută. Fără să-și miște capul, Anna privi mâinile lor împreunate. Mă ții de mână.

El intenționa să o mai țină.

– Ai observat cât de bine ni se potrivesc mâinile?

Anna îl privi în ochi.

– Ai niște mâini foarte mari. Orice altă mână s-ar potrivi într-a ta.

– Nu cred. Îi lăsă mâna doar pentru a o lua de braț.

– Daniel!

– Se pare că trebuie să mergem la cină.

Anna nu putea mânca. Nu avusese niciodată prea multă poftă de mâncare, lucru pentru care Myra bombănea mereu, dar în seara aceea pur și simplu nu îi era foame. La început, crezu că Daniel fusese așezat lângă ea din întâmplare. Dar o singură privire aruncată spre el o ajutase să-și dea seama că el aranjase totul dinainte. El mâncă aperitivul cu fructe de mare și supa în timp ce ea abia ciuguli câte ceva. Era atent, enervant de atent și o ignora complet pe femeia din dreapta lui. Se apropia de Anna și îi vorbea în șoaptă, o încuraja să guste câte un pic din toate. Învățată să respecte bunele maniere, Anna încerca din răsputeri să-și păstreze calmul. Părinții ei stăteau foarte aproape de capul mesei. Dinspre ei ajungeau până la ea atât presupuneri,

cât și aprobare. Strânse din dinți și încercă să înghită câteva îmbucături din vita Wellington. Nu îi luă mult până să-și dea seama că presupuneri veneau din toate direcțiile mesei. Surprinse zâmbetele, încuviințările, șoaptele din spatele mâinilor ridicate. Daniel dădea de înțeles, clar și public, că ei formau un cuplu. Deși era o persoană care se controla, Anna începu să se aprindă. Tăie tacticos o bucată de carne.

– Dacă nu încetezi să mai faci pe pretendentul îndrăgostit lulea, murmură ea și îi zâmbi, o să-ți vărs paharul de vin în poală. O să te simți foarte neplăcut.

Daniel îi mângâie ușor mâna.

– Ba nu o să-l verși.

Anna inspiră adânc și așteptă ocazia. Când le era servit desertul, își întinse mâna deasupra mesei și îl înghionti. Dacă nu ar fi fost atent în acel moment, ar fi ratat paharul și s-ar fi ales cu poala plină de vin roșu de Burgundia, dar reuși să-l prindă și paharul se vărsă pe jumătate fața de masă, în partea opusă. O auzi pe Anna cum înjură în barbă și aproape că izbucni în râs.

– Neîndemânatic. El îi aruncă gazdei o privire pline de regrete. Am niște mâini atât de mari!

Daniel o bătu ușor pe Anna pe picior. I se păru, chiar dacă nu era sigur, că o auzise cum scrâșnise din dinți.

– Nu-i nici o problemă. Doamna Ditmeyer evaluă situația și își spuse că ar fi putut să fie și mai rău. Pentru asta sunt făcute fețele de masă. Nu ați vărsat și pe dumneavoastră, nu?

Daniel îi zâmbi, apoi îi zâmbi și Annei.

– Nici măcar o picătură. De îndată ce zumzetul conversațiilor reîncepu, Daniel se aplecă spre Anna. Admirabil și foarte rapid. Devii din ce în ce mai captivantă.

– Ai fi fost și mai captivat dacă ținta mea era mai bună.

El își ridică paharul și-l ciocni de al ei.

– Cum crezi că ar reacționa gazda noastră dacă te-aș săruta aici și acum?

Anna luă cuțitul și îl examină de parcă ar fi admirat modelul. Îi aruncă lui Daniel o privire cruntă.

– Știu cum aș reacționa eu.

De data asta el râse tare și prelung.

– Anna, să fiu al naibii, tu ești singura femeie pentru mine!

Anunțul lui fu preluat și transmis spre ambele capete ale mesei.

– Dar n-o să te sărut acum. Nu vreau să-ți încerci prima operație pe mine.

După cină se organiză în salon o partidă de bridge. Chiar dacă nu-i plăcea, Anna se gândi să joace, ca să fie ocupată și să nu rămână singură. Înainte să se dezmeticească, fusese încurajată de câțiva tineri să iasă afară. Furtuna era încă amenințătoare și luna era acoperită nori, dar aerul era împrospătat de briza care se făcea tot mai simțită. Pe măsură ce ploaia se apropia, vântul începu să danseze în jurul fustei ei. Ici-colo erau amplasate strategic în copaci și prin grădină luminițe care învăluiau totul într-o ceață strălucitoare. Cineva din interior deschisese radioul, iar muzica se revărsa prin ferestre. Grupul începu să se plimbe fără țintă pe afară, apoi treptat se formară cupluri.

– Mă întreb dacă te pricepi la grădini, o întrebă Daniel.

Nici nu se așteptase să scape prea ușor de el. Anna ridică din umeri, încercând să nu-și piardă prietenii din ochi.

– Puțin.

– Steven e mai bun ca șofer decât ca grădinar. Daniel se aplecă să miroasă un bujor alb. E suficient de ordonat, dar nu are imaginație. M-aș fi așteptat la ceva mai...

– Fastuos? sugeră Anna.

El agreă cuvântul.

– Da. Fastuos. Colorat. În Scoția aveam iarba-neagră și rugi de trandafiri sălbatici. Nu soiul ăla fad pe care îl cumperi de la florărie, ci unul robust, cu tulpini groase cât degetul și cu spini care te înțepau serios.

Ignoră murmurul dezaprobator al Annei și rupse o floare pe care i-o puse la ureche.

– E frumos să te uiți la flori delicate și să le vezi în părul unei femei, dar trandafirii sălbatici sunt cei care rezistă.

Ea uitase că nu voia să fie singură cu el, uitase să rămână la o distanță acceptabilă față de prietenii ei. Se întrebă cum mirosea un trandafir sălbatic și dacă un bărbat ca Daniel l-ar fi rupt sau l-ar fi lăsat să crească în voie.

– Îți este dor de Scoția?

Pentru o clipă o privi pierdut în propriile amintiri.

– Uneori. Când nu sunt prea ocupat ca să mă gândesc la asta. Îmi este dor de stânci și de mare și de iarba care e extraordinar de verde.

Era ceva în vocea lui, își dădu ea seama. Tristețe. Se gândise întotdeauna că putea să-ți fie dor de oameni, dar nu și de o țară.

– O să te întorci?

Voia să știe și îi era teamă de răspuns.

El se uită în altă parte, și fulgerul care lumină cerul se reflectă pe fața lui. Inima ei o luă la goană. Daniel arăta așa cum își închipuise ea mereu că ar arăta Thor – cutezător, nemilos, invulnerabil. Când vorbi, vocea lui era liniștită și ar fi trebuit să o aline. Dar simți și mai multă emoție.

– Nu. Un bărbat își face propriul cămin când îi vine rândul.

Ea își plimbă degetul pe un fir delicat de glicină. Lumina îi jucase o festă, își spuse ea. Era ridicol să te emoționeze un joc al luminii.

– Nu ai familie acolo?

– Nu.

I se păru că aude durerea din vocea lui, o durere mai adâncă decât tristețea, dar fața lui rămase impasibilă când se uită la el.

– Sunt ultimul din neamul meu. Am nevoie de fii, Anna. Nu o atinse. Nu era nevoie. Am nevoie de fii și de fiice. Vreau să mi-i dai tu.

De ce cuvintele lui absolut scandaloase nu i se mai păreau chiar atât de scandaloase? Neliniștită, Anna continuă să meargă de-a lungul aleii.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Daniel.

– Bine.

O prinse de talie și o răsuci spre el. Expresia gravă pe care o avusese până atunci se transformă în rânjet.

– Mergem în Maryland de dimineață și ne căsătorim.

– Nu.

Se simți ofensată, dar încercă să se îndepărteze de el.

– Bine, dacă vrei o nuntă mare, aștept o săptămână.

– Nu, nu, nu! Nu știa de ce i se păruse amuzant, dar începu să râdă când îl îndepărtă. Daniel MacGregor, sub părul ăla roșu al tău, ești cel mai greu de cap bărbat din lume. *Nu* o să mă căsătoresc cu tine mâine. Nu o să mă căsătoresc cu tine într-o săptămână. Nu o să mă căsătoresc cu tine niciodată.

O ridică în brațe astfel încât fețele lor să fie la același nivel. Când își reveni din șoc, Anna simți o senzație stranie și nu tocmai neplăcută.

– Pui pariu? spuse el simplu.

Ea își ridică o sprânceană, iar vocea îi era rece ca apa unui râu de munte.

– Poftim?

– Doamne, ce femeie! spuse el și o sărută apăsat.

Gândurile i se învălmășiră atât de repede în minte că nu reuși să facă o distincție între ele.

Dacă nu aș vrea s-o fac ca la carte, îți jur te-aș pune pe umăr și am încheia discuția. Apoi râse și o sărută din nou. În schimb, o să fac un pariu cu tine.

Dacă ar mai fi sărutat-o încă o dată, ar fi fost atât de amețită, încât nu ar mai fi știut cum o cheamă. Încercând să-și păstreze demnitatea, puse mâinile pe umerii lui și îl privi încruntată.

– Daniel, lasă-mă jos.

– Să fiu al naibii dacă te las, spuse el și îi zâmbi răutăcios.

– O să fii șchiop dacă nu mă lași.

El își aminti de amenințarea cu paharul de vin. „Un compromis", își spuse Daniel, și o lăsă din brațe, dar își păstră mâinile pe talia ei.

– Un pariu, repetă el.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ai spus că sunt un aventurier și aveai dreptate. Dar tu?

Ea își dădu seama că avea mâinile sprijinite de pieptul lui și și le retrase.

– Cu siguranță, nu.

– Ha!

În ochii lui era o provocare căreia îi era greu să reziste.

– Acum minți. Orice femeie care vrea să devină medic și să sfideze sistemul are simțul aventurii în sânge.

Și avea dreptate. Ea își înclină capul.

– Care este pariul?

– Așa da, femeie. Ar fi ridicat-o din nou dacă nu ar fi mijit ochii. Eu spun că o să ai inelul meu pe deget în mai puțin de un an.

– Iar eu spun că nu.

– Dacă eu câștig, o să-ți petreci prima ta săptămână în calitate de soție a mea în pat. Nu o să facem altceva decât să mâncăm, să dormim și să facem dragoste.

Dacă dorise să o șocheze, aproape că reușise. Anna abia dacă încuviință din cap.

– Și dacă pierzi?

Ochii lui erau plini de viață la ideea provocării, la gândul victoriei.

– Spune.

Buzele ei i se arcuiră. Credea în standardele ridicate.

– O să faci o donație pentru spital, suficient cât să acopere construcția unei noi aripi.

El nu ezită:

– S-a făcut.

Era absolut convinsă că el se va ține de cuvânt, indiferent de cât de absurde ar fi fost circumstanțele. Îi întinse mâna solemn. Daniel i-o strânse formal, apoi o apropie de buze.

– Nu am mai pariat niciodată pe mize mai mari, nici nu o s-o mai fac. Acum lasă-mă să te sărut, Anna.

Ea se retrase, dar el o prinse în brațe. Am făcut pariul și am stabilit mizele, dar care sunt sorții de izbândă? O sărută pe tâmplă și îi simți fiorul. Da, Anna, dragostea mea, care sunt sorții de izbândă?

Își plimbă încet buzele pe pielea ei, tachinând-o, promițându-i, dar fără să o sărute cu adevărat. Mâinile lui dintr-odată delicate și încrezătoare rătăciră pe spatele ei ca să se joace pe pielea fină a gâtului, apoi reveniră pe talia ei. Ea simți momentul în care trupul îi cedă în fața nevoilor ei și ale lui. El putea să-și simtă dorința crescând. Dar continuă încet și fără efort să o seducă. Tunetul se rostogoli din nou, dar ea crezu că erau bătăile inimii. Când fulgerul scânteie, avu impresia că era focul din sângele ei. Ce era pasiunea? Ce era nevoia? Ce era emoția? Ce ar fi putut să spună când nici un bărbat nu trezise până atunci în ea senzații de o asemenea intensitate? Știa că era vital să facă distincții clare, dar toate se împreunau într-o senzație incandescentă. Asta era frumusețea. O recunoscu pe măsură ce corpul ei devenea maleabil. Asta era pericolul. Acceptă asta când mușchii i se relaxară. Gura lui o mângâie din nou pe a ei, dar nu insistă. Frustrată, iritată, ea gemu și se trase mai aproape de el. Râsese el sau doar auzise din nou tunetul?

Apoi, cerul se deschise și ploaia începu să toarne peste ei. Cu o înjurătură, Daniel o luă în brațe.

– Îmi ești datoare cu un sărut, Anna Whitfield, strigă el. Se opri o clipă în timp ce ploaia se prelingea pe coama sălbatică a părului lui. Fulgerul i se regăsea în ochi. Să nu crezi c-am să uit. După aceea, o strânse aproape și fugiră spre terasă.

Era oare de mirare că a doua zi la spital era distrasă? Anna se trezi mergând pe coridoare, ca apoi să se oprească și să încerce să-și dea seama încotro se ducea și ce făcea. O îngrijora. O înfuria. Ce s-ar întâmpla dacă și-ar lua diploma, dacă ar avea pacienți în grijă și s-ar pierde așa de ușor cu firea? La spital nu putea să se gândească decât la îndatoririle ei și la nimic altceva. Dar își

aminti de fiorul minunat pe care îl simțise când Daniel o ținuse în brațe în furtuna de vară. Își mai aminti și cum dăduse buzna pe ușile terasei și deranjase complet partida liniștită de bridge cerând niște prosoape și un coniac pentru ea. Ar fi trebuit să fie penibil. Annei i se păruse drăguț. Mai era ceva care o îngrijora. Când se gândi cum Louise Ditmeyer făcuse ochii cât cepele, Anna își înăbuși un hohot de râs. Cu siguranță că adăugase puțină sare și piper la un dineu liniștit. Își petrecuse cea mai mare parte a zilei prin saloane, le dusese cărți și reviste pacienților și vorbise cu ei în timp ce se odihneau în paturi așezate unul lângă altul. Lipsa intimității, se gândi Anna, putea fi la fel de extenuantă ca boala care îi adusese acolo. însă doar atâta spațiu era și doar atâția doctori. Zâmbi ușor și se gândi că pariul pe care-l făcuse cu Daniel ar face mult bine. Se uită la ceas și-și dădu seama că avea mai puțin de o oră până să se vadă cu Myra. Urma să-și cumpere mașina în ziua aceea. O mașină cu siguranță practică, își reaminti ea. Dar nu banală. Poate că era stupid să fie atât de încântată de achiziționarea a patru roți și a unui motor, dar se gândi la călătoriile singuratice pe care urma să le facă. Spusese doar adevărul când îi menționase Myrei că-și dorea libertate. Se gândi la libertate și și-o dorea foarte mult. Totuși, nu putea pleca fără să treacă pe la doamna Higgs. Se îndreptă spre etajul cinci revăzându-și programul pentru restul zilei. O va scoate la cină pe Myra și o s-o răsfețe. Nimic nu-i plăcea mai mult Myrei. Apoi poate vor ieși din oraș ca să testeze mașina. Într-unul din weekenduri se vor duce pe litoral să petreacă o zi la soare. Încântată de idee, Anna intră în salonul 521 și rămase cu gura căscată.

– O, Anna, ne era teamă că nu o să vii!

Așezată în pat, cu privirea luminoasă, doamna Higgs se juca agitată cu marginea cearșafului. Pe noptieră se afla o vază cu trandafiri roșii, proaspeți și parfumați. Iar lângă pat, asemenea unui pretendent, stătea Daniel.

– V-am spus că Anna nu ar pleca fără să vină să vadă ce faceți.

Daniel se ridică și îi oferi scaunul.

– Nu, nu, bineînțeles că nu aș fi plecat. Confuză, Anna se apropie de pat. Arătați bine astăzi.

Doamna Higgs își duse mâna la păr. Tânăra asistentă roșcată o ajutase să se pieptene în aceea dimineață, dar nu se mai vopsise pe păr de câteva săptămâni.

– M-aș fi aranjat mai mult dacă știam că o să primesc vizite.

Se uită la Daniel cu un surâs adorator.

– Arătați minunat.

Îi luă una din mâini într-ale sale.

Părea să o spună serios. Ce o impresionă cel mai mult pe Anna era că în vocea lui nu se simțea tonul acela condescendent pe care atâția oameni îl foloseau când vorbeau cu bolnavi sau bătrâni. Ceva scânteie în ochii doamnei Higgs. Erau recunoștință și mândrie.

– Este important să arăți cât mai bine când ai un musafir. Nu-i așa, Anna?

– Da, bineînțeles. Anna se apropie de piciorul patului și încercă să citească discret foaia de observație. Florile sunt frumoase. Nu mi-ai spus că o să vii la spital, Daniel.

El îi făcu cu ochiul doamnei Higgs.

– Îmi plac surprizele.

– Nu-i așa că a fost frumos din partea tânărului tău domn să vină să mă viziteze?

– Nu e al meu. Anna se liniști și își înmuie vocea. Da, da, a fost.

– Acum știu că aveți treabă și nu vă rețin. Doamna Higgs vorbi vioi, dar o lăsau puterile. O să mai treceți pe la mine? Luă mâna lui Daniel. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră.

El sesiză rugămintea pe care doamna Higgs încerca disperată să o ascundă.

– O să mai trec.

Se aplecă și o sărută pe obraz. După ce el se îndepărtă, Anna îi aranjă pernele și o ajută din câteva mișcări să se așeze mai confortabil. El văzu atunci că mâinile

Annei nu erau doar fine, delicate și făcute să fie sărutate, dar și că erau competente, puternice și sigure. Asta îi provocă o stare de disconfort.

– Încercați să vă odihniți acum. Nu trebuie să vă obosiți.

– Nu-ți face griji pentru mine. Doamna Higgs oftă. Mergeți și vă distrați.

Moțăia deja când ieșiră din cameră.

– Gata pe ziua de azi? o întrebă Daniel pe când traversau coridorul.

– Da.

– Te conduc acasă.

– Nu, mă întâlnesc cu Myra.

Liftul se mișca încet și anevoios ca întotdeauna. Anna apăsă butonul și așteptă.

– Atunci te duc la ea. O voia acasă pentru doar el, departe de spital, unde părea atât de competentă.

– Nu, nu este nevoie. Mă întâlnesc cu ea la câteva străzi distanță de aici.

Anna intră cu el în lift.

– Ia cina cu mine în seara asta.

– Nu pot, am alte planuri.

Își ținea strâns mâinile una într-alta când ușile se deschiseră din nou.

– Mâine?

– Nu știu, eu... Emoțiile o năpădeau, păși afară în lumina soarelui și în aer curat. Daniel, de ce-ai venit azi aici?

– Ca să te văd, evident.

– Ai fost să o vezi pe doamna Higgs.

Ea continuă să meargă. Nu îi menționase numele decât o dată. Cum de își amintise? De ce i-ar fi păsat?

– Nu ar fi trebuit să vin? Mi s-a părut că avea nevoie de puțină companie.

Ea clătină din cap și încercă să-și aleagă cuvintele potrivite. Nu își imaginase că el putea fi și cumsecade, chiar foarte cumsecade chiar și atunci când nu avea nimic de câștigat de pe urma bunătății lui. Până la urmă el făcea afaceri, și în afaceri era vorba despre profit

și pierdere care trebuiau să fie mereu în echilibru. Prețul trandafirilor nu însemna nimic pentru el, dar cadoul pe care îl reprezentau ei era totul pentru doamna Higgs. Se întrebă dacă el știa.

– În acest moment, ce ai făcut tu reprezintă mai mult decât orice pastilă care i-ar fi administrată. Se opri și se întoarse. El remarcă vârtejul de emoție din ochii ei, intensitatea stăruitoare a sentimentului îl blocă, îl domină. Anna întrebă: De ce-ai făcut asta? Ca să mă impresionezi?

Nimeni nu putea minți în fața unor ochi ca ai ei. Venise acolo ca să o impresioneze și fusese absolut încântat de idee până când începuse să stea de vorbă cu doamna Higgs. Îi amintise de frumusețea ofilită și de demnitatea obosită a mamei lui. Și avea s-o mai viziteze, nu pentru Anna, ci pentru el. Nu știa cum să îi explice și nu intenționa să dezvăluie sentimente care fuseseră păstrate secrete atâta vreme.

– Scopul principal a fost să te impresionez. Și am vrut să văd ce anume din locul ăsta te face să revii aici. Încă nu înțeleg în întregime, dar poate că încep măcar în parte să pricep.

Cum ea nu spuse nimic, el își băgă mâinile în buzunar și continuă să meargă alături de ea. Femeia asta îl îngrijora mai mult decât se așteptase. Voia să îi facă pe plac – era surprins de cât de mult își dorea asta. Voia să o vadă zâmbind din nou. Chiar se și pregătise pentru una din privirile ei distante, splendide. Frustrat, se uită furios înainte.

– Ei, la naiba, ai fost impresionată sau nu?

Ea se opri să-l privească. Ochii îi erau calmi, dar el nu putea citi nimic în ei. Apoi îl luă complet prin surprindere. Îi puse mâinile pe obraji. În felul ei viguros, măsurat, îi trase fața spre a ei până când buzele li se atinseră. Era mai degrabă o aluzie de sărut care pur si simplu explodă înăuntrul lui. Îl ținu acolo un moment cu ochii țintuiți într-ai lui. Fără să spună nimic, îi dădu drumul și plecă.

Pentru prima dată în viața lui, Daniel rămăsese fără cuvinte.

capitolul 5

Daniel era în biroul lui de la Old Line Savings and Loan, își fuma trabucul și asculta raportul tărăgănat al directorului băncii. Omul se pricepea, recunoscu Daniel, și era un maestru al cifrelor. Dar nu putea să vadă la jumătate de metru în fața lui.

– Astfel că, pe lângă alte recomandări deja făcute, sugerez ca banca să execute silit proprietatea Halloran. Licitarea acestei proprietăți ar acoperi suma restantă, plus că, într-o estimare realistă, am obține un profit de cinci la sută.

Daniel își scutură scrumul în scrumieră.

– Extinde-le creditul.

– Poftim?

– Am spus să le extinzi perioada de creditare.

Bombeck își ridică ochelarii și flutură niște hârtii.

– Poate nu ați înțeles că familia Halloran e cu șase luni în urmă la plata ipotecii. În ultimele două luni, nu au reușit să țină pasul cu dobânda. Chiar dacă Halloran își găsește de muncă așa cum spune, e greu de crezut că o să ajungă la zi cu creditul în trimestrul ăsta. Am calculele cu mine.

– Nu mă îndoiesc, murmură Daniel plictisit. Se gândi că serviciul nu ar trebui să plictisească, altfel îți pierzi priceperea.

Bombeck scoase documentele și le puse pe biroul lui Daniel. Erau, asemenea lui Bombeck, ordonate și extrem de corecte.

– Dacă vă uitați pe ele, sunt sigur că...

– Acordă familiei Halloran șase luni ca să ajungă la zi cu dobânda.

Bombeck se albi la față.

– Șase... Își drese vocea și se așeză mai bine pe scaun. Își frecă mâinile îngrijite una de cealaltă. Domnule MacGregor, sunt sigur că mila pe care o aveți față de familia Halloran este admirabilă, dar trebuie să înțelegeți că o bancă nu poate să fie condusă de sentimente.

Daniel trase din trabuc, se opri, apoi expiră un nor de fum. Avea o urmă aproape invizibilă de zâmbet în colțul gurii, dar ochii lui, dacă Bombeck ar fi îndrăznit să se uite la el, erau reci ca gheața.

– Chiar așa, Bombeck? Apreciez că îmi spui asta.

Bombeck își umezi buzele.

– În calitate de director al Old Line...

– Care mai avea puțin și intra în faliment acum o lună când am cumpărat-o.

– Da. Bombeck își drese vocea din nou. Da, într-adevăr, domnule MacGregor, aceasta este și ideea. Ca director, simt că este de datoria mea să vă ofer toată experiența mea. Lucrez în domeniul bancar de cincisprezece ani.

– Cincisprezece? spuse Daniel ca și cum ar fi fost impresionat. Paisprezece ani, opt luni și zece zile. Avea toate contractele de angajare ale tuturor celor care lucrau pentru el, inclusiv contractul femeii de serviciu. Este în regulă, Bombeck. Poate dacă îți explic altfel, o să înțelegi punctul meu de vedere. Daniel se rezemă de spătar astfel că razele care se strecurau pe fereastra din spatele lui îi transformară părul în foc. Chiar dacă nu plănuise neapărat asta, fusese mai mult decât mulțumit de efect. Dumneata estimezi un profit de cinci procente dacă punem sechestru și scoatem la licitație proprietatea Halloran. Am înțeles bine?

Bombeck nu păru să observe sarcasmul șefului lui.

– Foarte bine, domnule MacGregor.

– Bine. Bine. Totuși, în următorii doisprezece ani de ipotecă într-o estimare realistă, am avea un profit pe termen lung de cel puțin trei ori mai mare.

– Pe termen lung, bineînțeles. Aș putea să calculez cifrele exacte, dar...

– Excelent. Atunci ne-am înțeles. Prelungește-l. Pentru că îi plăcea să facă asta, Daniel mai așteptă un pic înainte să arunce bomba. Începând cu luna viitoare, o să reducem dobânda la creditele ipotecare cu o pătrime.

– Să le reducem, dar domnule MacGregor...

– Și o să mărim dobânda la conturile de economii la cea mai înaltă cotă posibilă.

– Domnule MacGregor, asta o să pună Old Line într-o situație dificilă.

– Pe termen scurt, încuviință rapid Daniel. Pe termen lung – înțelegi ce înseamnă pe termen lung, nu-i așa, Bombeck? – pe termen lung o să recuperăm prin volum. Old Lines avea cele mai mici dobânzi la creditele ipotecare din stat.

Bombeck simți un nod în stomac și înghiți în sec.

– Da, domnule.

– Și cele mai mari la conturile de economii.

Aproape că vedea cum bancnote cu aripioare își luau zborul.

– Asta o să coste banca... Bombeck nici nu putea să-și imagineze. Aș putea să calculez cifrele în câteva zile. Sunt sigur că înțelegeți ce vreau să spun. Cu o astfel de politică, în câteva luni...

– Old Lines o să devină cea mai mare instituție de creditare din stat, spuse Daniel. Mă bucur că suntem de acord. O să facem reclamă la asta în ziare.

– Reclamă? murmură Bombeck ca în vis.

– Ceva mare, Daniel gesticulă cu mâinile și râse. De ce nu te gândești mai bine să îmi propui niște soluții și să vii la mine, să spunem, mâine la ora zece.

Bombeck avu nevoie de câteva secunde să-și dea seama că prezența lui nu mai era necesară. Prea uluit ca să mai spună ceva, își strânse hârtiile și se ridică. Daniel își puse trabucul în scrumieră.

Nătângul, prostul cu ochelari de cal! Avea nevoie de cineva tânăr, venit de pe băncile școlii, nerăbdător. Putea să salveze onoarea lui Bombeck și să creeze un post nou pentru el. Daniel aprecia foarte mult loialitatea lui și, nătâng sau nu, Bombeck era un om în a cărui părere avea încredere.

Bancherii ar fi trebuit să își dea seama că riscul făcea parte din munca lor. Era, cu siguranță, cazul lui Daniel. Se ridică, merse până la fereastra din spatele biroului

și privi Bostonul. În acel moment, toată viața lui era un pariu. Banii pe care îi câștigase puteau fi pierduți. Ridică din umeri. Putea să câștige alții. Autoritatea pe care o avea acum putea să dispară. O putea reface. Dar începea să înțeleagă că exista ceva care, dacă ar pierde, nu ar putea fi înlocuit. Anna.

Când încetase să facă parte din planul lui de acțiune și devenise viața lui? Când pierduse din vedere afacerea și se îndrăgostise? Știa exact momentul în care se întâmplase: momentul în care ea îi luase fața în mâini, se uitase solemn în ochii lui și îl sărutase. El trecuse dincolo de atracție, de dorință, de provocare.

Se alesese praful de curtea atât de atentă pe care i-o făcuse. Din aceea clipă devenise doar un bărbat complet fascinat de o femeie. Și ce era de făcut? Asta era o întrebare la care nu avea răspuns. Își dorise o soție care să stea liniștită acasă în timp ce el se ocupa de afaceri. Anna nu era așa. Își dorise o soție care să nu-i fi pus la îndoială deciziile. Anna nu era așa. O parte din viața ei va decurge mereu independent de el. Dacă ea va reuși să facă ce-și propusese –, iar el începea să creadă că va reuși –, va avea până la sfârșitul anului cuvântul „doctor" în fața numelui ei. Pentru Anna nu va fi un simplu titlu, ci un mod de viață. Ar fi putut un bărbat a cărui profesie cerea atât de mult timp, ocupându-i atâtea ore din zi, să aibă o soție cu o profesie care cerea tot atât de multe?

Cine se va ocupa de cămin? se întrebă el și își trecu degetele prin păr. Cine va avea grijă de copii? Mai bine renunța la ea acum și-și găsea o femeie căreia să-i fie de ajuns să facă toate lucrurile acelea și nimic mai mult. Era mai bine să-i urmeze sfatul și să-și găsească o femeie care nu se bătea cu morile de vânt.

Avea nevoie de un cămin. Chiar și față de sine însuși, îi era greu să admită cu câtă disperare avea nevoie de unul. Avea nevoie de o familie – aroma pâinii făcute în casă, florile din vază. Astea erau lucrurile cu care crescuse, astea erau lucrurile fără de care se descurcase prea multă vreme. Nu era sigur că le va avea cu Anna.

Și totuși... dacă le va avea fără ea, nu credea că vor mai valora ceva.

Blestemată femeie! Se uită la ceas. Anna aproape că-și termina programul la spital. El avea într-o oră o întâlnire în cealaltă parte a orașului. Hotărât să nu-și ducă viața în funcție de programul altcuiva, se așeză din nou la birou și începu să se uite pe raportul lui Bombeck. După un paragraf, îl lăsă iar jos și ieși din birou mormăind și înjurând.

Își petrecuse ultimele cinci ore stând în picioare. Cu o satisfacție obosită, Anna se gândi la o baie lungă și fierbinte și la o după-amiază liniștită cu o carte în mână. Poate doar va sta în cadă și se va gândi la cum să-și decoreze apartamentul. În două săptămâni va avea cheile în mână și camere de mobilat. Dacă picioarele ei nu ar fi avut nimic de obiectat, s-ar fi uitat prin anticariate. Se gândi cu plăcere la decapotabila albă care o aștepta la ieșire. Mașina nu însemna doar că nu mai trebuia să meargă pe jos spre casă. Însemna independență.

Scoase cheile din poșetă, le zornăi și se simți în al nouălea cer. Anna nu era vanitoasă, dar când tatăl ei aproape că salivase văzând tapițeria mașinii și îi ceruse să îl plimbe, simțise că nu-și mai încăpea în piele. Își dăduse, în sfârșit, acordul. Ea își folosise banii ei, ideile ei și nu fusese criticată. Își aminti cum el o trăsese de mână pe mama ei și se așezaseră pe bancheta din spate a mașinii. Anna își plimbase părinții aproape o oră prin Boston, iar ei se purtaseră ca doi adolescenți.

Înțelesese că ei începuseră să nu o mai vadă ca pe o fetiță care trebuia să fie îndrumată. Chiar dacă își dăduseră sau nu seama, acceptaseră că era o femeie adultă.

Poate, se gândi ea, doar poate, vor fi și mândri de ea când își va lua diploma. Ametită de succes, Anna aruncă în aer cheile doar ca să le prindă din nou. Se lovi de Daniel.

– Nu te uitai pe unde mergi.

Fusese fericită până atunci, dar era și mai fericită că-l vedea. Aproape că putea să recunoască asta.

- Nu, nu mă uitam.

El știa deja cum să atace problema. În felul lui.

- O să iei cina cu mine în seara asta. Când ea dădu să deschidă gura, el o luă de umeri. Vorbi cu o voce îndeajuns de ridicată ca oamenii să se uite la ei, însă el le aruncă priviri suficient de fioroase ca să-i facă să-și vadă de treburile lor. Nu vreau să ne certăm. Sunt sătul de asta și oricum nu am timp acum. O să iei cina cu mine în seara asta. Să fii gata la șapte.

Ea ar fi putut să facă o serie de lucruri. În câteva secunde, Anna le trecu pe toate în revistă. Dar hotărî că cel mai bine era să fie imprevizibilă.

- Bine, Daniel, spuse ea cu sfială.

- Nu îmi pasă ce... Poftim?

- Am spus că o să fiu gata.

Îl privi senină și cu un zâmbet liniștit. După cum se și aștepta, îl dezorientă complet.

- Eu... bine, atunci. El se încruntă și își vârî mâinile în buzunare. Să ai grijă să fii.

Obținuse exact ce-și dorise, dar se opri la jumătatea drumului spre mașină și se uită înapoi.

Anna stătea exact acolo unde o lăsase, învăluită în razele soarelui. Zâmbetul îi rămase la fel de liniștit și de dulce ca sărutul unui înger.

- Femei blestemate! mormăi Daniel, grăbit să deschidă portiera mașinii. Nu puteai să ai încredere în ele.

Anna aștepta până când el plecă, apoi izbucni în râs. Fusese de o mie de ori mai bine să-l vadă încurcat și confuz decât să se certe cu el. Încă râzând, se îndreptă spre mașină. O după-amiază cu Daniel, recunoscu ea, era, cu siguranță, mai interesantă decât o carte. Se simți puternică în clipa în care răsuci cheia și porni motorul. Deținea controlul. Și îi plăcea asta.

Îi aduse flori. Niște violete micuțe, delicate din grădina lui, nu trandafirii albi pe care tot insista să i-i trimită

în fiecare zi. În timp ce vorbea cu părinții ei, lui Daniel îi făcu plăcere să o vadă cum le aranjează într-o vază mică. Părea mare și stângaci în salonul grațios al mamei ei. Se simțea nervos ca un adolescent la prima întâlnire. Iritat, se așeză pe un scaun care i se părea mai degrabă potrivit pentru o casă de păpuși și bău o cană de ceai călduț cu doamna Whitfield.

– Trebuie să veniți la noi la cină, îi spuse doamnei Whitfield.

Trandafirii pe care-i trimitea în fiecare zi îi dădeau ceva speranțe. Era o chestiune cu care se și lăuda în timpul partidelor de bridge. Adevărul era că nu o înțelegea pe fiica ei și nu o înțelesese niciodată. Bineînțeles, putea să-și spună că Anna fusese întotdeauna un copil bun și minunat, dar se simțea depășită dacă nu era vorba de alegerea materialului pentru o rochie sau a vreunui fel de mâncare dintr-un meniu. Anna, cu încăpățânarea calmă și ambițiile ei de neclintit, depășea capacitatea ei de a înțelege.

Totuși, doamna Whitfield nu era naivă. Văzuse cum o privea Daniel pe fiica ei și-l înțelesese foarte bine. Cu un amestec ciudat de ușurare și regret, și-o imagină pe Anna căsătorită și la casa ei. Dacă manierele lui Daniel erau un pic prea aspre, știa că Anna le-ar fi îmblânzit destul de repede. Poate că va deveni bunică într-un an sau doi. Asta era o altă idee care îi provoca stări contradictorii. Sorbindu-și ceaiul, îl studie pe Daniel.

– Abia acum îmi dau seama că tu și John sunteți parteneri de afaceri, dar trebuie să lăsăm asta la birou. Oricum nu mă pricep la afaceri. Se întinse spre Daniel și îl bătu ușor pe mână. John nu-mi spune nimic oricât l-aș cicăli.

– Și mă cicălește, interveni domnul Whitfield.

– Hai, John! Râzând discret, îi aruncă o privire ucigătoare. Dacă bărbatul acesta avea intenții serioase cu fiica ei, și era sigură că avea, trebuia să afle tot ce se putea afla despre el. Toată lumea e curioasă să știe ce afaceri face domnul MacGregor. E normal. Bunăoară, zilele trecute,

Pat Donahue mi-a spus că ați cumpărat o proprietate de-a ei în Hyannis Port. Sper că nu vreți să vă mutați din Boston.

Daniel nu trebuia să miroasă aerul ca să știe din ce direcție bătea vântul.

– Îmi place mult Bostonul.

Convinsă că îl lăsase să se chinuiască destul, Anna îi dădu lui Daniel capa ei. Recunoscător, se ridică într-o clipită și o ajută să o îmbrace.

– Să aveți o seară minunată, copii.

Doamna Whitfield s-ar fi ridicat ca să-i conducă spre ieșire, dar soțul ei îi puse o mână pe umăr și o opri.

– Noapte bună, mamă.

Anna o sărută pe obraz, apoi îi zâmbi tatălui ei. Nu-și dăduse niciodată seama cât era el de receptiv. Cu un zâmbet, îl sărută și pe el.

– Să vă distrați, îi spuse și, ca de obicei, o bătu ușor pe umăr.

Când ieșiră din casă, Daniel simți că putea în sfârșit să respire.

– Casa ta este foarte...

– Ticsită, continuă Anna, apoi zâmbi și îl luă de braț. Mamei îi place să o umple cu orice îi atrage atenția. Abia acum câțiva ani mi-am dat seama cât de tolerant este tata.

Își aranjă fusta și se urcă în mașină, bucuroasă că Daniel venise cu decapotabila albastră.

– Unde mergem la cină?

Se urcă și el și porni mașina.

– O să cinăm acasă. La mine acasă.

Anna se înfioră. Cu ajutorul celei mai bune arme pe care o avea, voința, își liniști fluturii pe care îi simțea în stomac. Știa să se stăpânească. Se va descurca ea.

– Înțeleg.

– M-am săturat de restaurante, de aglomerație.

Vocea lui era încordată. Era agitat, realiză ea, și simți un val de plăcere. Chiar și așezat, tot o domina. Vocea lui avea un timbru care ar fi zguduit și geamurile mașinii,

dar el era agitat pentru că urma să petreacă o seară cu ea. Nu era ușor, dar ea încercă din răsputeri să nu fie arogantă.

- Ah, mi-ai lăsat impresia că îți place să fii înconjurat de mulți oameni, spuse ea pe un ton foarte calm.

- Nu vreau ca lumea să se holbeze la noi în timp ce mâncăm.

- E uimitor cât de nepoliticoși pot fi unii, nu?

- Și dacă vreau să vorbesc *cu tine*, nu e nevoie să mă asculte jumătate din populația Bostonului.

- Bineînțeles că nu.

Daniel fierbea când intră pe aleea din fața casei lui.

- Iar dacă ești preocupată de bunele maniere, să știi că am servitori.

Anna îi aruncă o privire lipsită de expresie.

- Nu mă preocupă deloc asta.

Neștiind cum să-i interpreteze spusele, își miji ochii. Era convins că ea se juca. Nu era sigur despre ce fel de joc era vorba sau ce reguli avea acel joc.

- Brusc ești foarte sigură pe tine, Anna.

- Daniel. Întinse mâna spre mâner și coborî din mașină. Am fost mereu sigură pe mine.

După o singură privire rapidă, își spuse că îi plăcea casa lui. Era despărțită de stradă printr-un gard viu care îi venea până la umăr. Intimitatea pe care o oferea era mai puțin rece și impersonală decât cea pe care i-ar fi oferit-o un zid, dar era la fel sigură. Se uită la ferestrele înalte; prin unele văzu o lumină blândă în spatele draperiilor și simți combinația de mirosuri care venea dinspre grădină. Recunoscu parfumul de sângele-voinicului și zâmbi. Avea o slăbiciune pentru el. Daniel alesese o casă impunătoare, mare cât pentru o familie cu zece copii, dar nu uitase să și-o transforme în cămin cu ajutorul unui detaliu atât de simplu, precum florile. Așteptă până când el i se alătură la capătul aleii.

- De ce ai ales-o?

Se uitau împreună la casă. Vedea cărămida, frumos decolorată de vreme, ferestrele, cu obloanele proaspăt

vopsite. Nu îl încerca nici o senzație de familiaritate, ci doar una de proprietate. Fusese totuși construită de altcineva. Respira aerul serii și nu simțea parfumul de sângele-voinicului, ci pe el ei.

– Pentru că e mare.

Ea zâmbi și se opri să privească o vrabie de pe creanga unui arțar care se afla în grădina din fața casei.

– Mi se pare rezonabil. Păreai să te simți atât de incomod în salonul mamei că ai fi fost în stare să te întorci și să dobori un perete. Casa asta ți se potrivește mai bine.

– Pentru moment, spuse el. Poți privi asfințitul de la ferestrele alea. Îi indică de unde, apoi o luă de braț ca să o conducă pe alee. Nu o să se mai poată în scurt timp.

– De ce?

– Dezvoltarea orașului. O să construiască noi clădiri care o să blocheze cerul. Nu din toate părțile, dar o să fie suficient. Încep și eu lucrările la casă săptămâna viitoare.

Deschise ușa, o invită în hol și așteptă.

Privirea ei fu mai întâi atrasă de săbiile încrucișate care erau agățate pe perete, în partea ei stângă. Nu erau floretele delicate, aproape feminine folosite în duel de fanfaronii cu manșete din dantelă. Erau săbii groase, grele, mortale, cu mânere nedecorate și lame tocite, foarte folosite. Numai un bărbat puternic ar fi putut să le ridice și doar cu ambele mâini. Ar fi fost nevoie de îndemânare și de forță brută ca să poată să fie folosite la atac sau în apărare. Anna nu se putu abține și se apropie de ele. Putea să-ți imagineze cu ușurință ce ar fi putut să facă trupului unui om. Putea să le considere letale, dar nu urâte.

– Sunt săbiile clanului meu. Strămoșii mei le-au folosit. Se simți mândrie în glasul lui, dar și simplitate. Cei din familia MacGregor au fost întotdeauna luptători.

Auzise o provocare din partea lui? Poate. Anna se apropie și mai mult de săbii. Marginile lamelor nu erau tocite, păreau mai ascuțite ca niciodată.

– Majoritatea suntem, nu?

Răspunsul ei îl luă prin surprindere, dar poate că nu ar fi trebuit. Știa că nu era genul de femeie care să leșine sau să tremure în preajma unei arme sau la vederea sângelui.

– Regele Angliei – aproape că scuipă când rosti acele cuvinte, iar Anna îi acordă întreaga ei atenție – ne-a luat numele, pământul, dar nu a putut să ne ia și mândria. Am tăiat capete când a trebuit să o facem.

Când o privi, ochii lui erau adânci, albaștri și strălucitori. Ea nu avu nici o îndoială că Daniel ar fi putut mânui sabia cu aceeași ferocitate ca strămoșii lui dacă ar fi crezut că este nevoie.

– Mai ales pe ale familiei Campbell. El zâmbi și o luă de braț. Au crezut că puteau să ne alunge din Scoția, dar nu au putut.

Anna se întrebă cum ar fi arătat în hainele tradiționale ale țării lui, în kilt, în tartan, cu pumnal. Sigur nu ridicol, ci impresionant. Ea privi din nou săbiile.

– Nu, sunt convinsă că nu au putut. Ai și de ce să fii mândru.

El îi puse mâna pe obraz și o păstră acolo.

– Anna...

– Domnule MacGregor.

McGee stătea ca o statuie când Daniel se răsuci spre el. Privirea din ochii lui Daniel ar fi dat fiori și unui bărbat puternic.

– Da?

Daniel transmise într-un cuvânt o mie de înjurături înțepătoare.

– Un telefon de la New York, domnule. Un domn, Liebowitz, spune că este foarte important.

– Arată-i domnișoarei Whitfield salonul, McGee. Îmi pare rău, Anna, dar trebuie să răspund. O să fiu cât se poate de rapid.

– E în regulă.

Ușurată că avea câteva clipe de singurătate, Anna îl privi pe Daniel îndepărtându-se pe hol.

– Pe aici, domnișoară.

Observă accentul, care era mai evident decât al lui Daniel, și zâmbi. Când putea, îi păstra pe ai lui în preajmă. Cu o ultimă privire, ea îl urmă pe McGee spre salon. Al mamei ei părea o magazie. Dacă Daniel își dorise ceva mare, ceva mare avea.

– Doriți să beți ceva, domnișoară Whitfield?

Distrată, Anna se întoarse.

– Poftim?

– Doriți să beți ceva?

– O, nu, mulțumesc.

Majordomul făcu o mică plecăciune.

– Vă rog să sunați dacă aveți nevoie de ceva.

– Vă mulțumesc, repetă ea, dornică să scape de el cât mai repede.

Rămasă singură, se răsuci pe loc. Mare, da – mult mai mare decât o cameră normală. Dacă nu se înșela, sigur dărâmase pereții și îmbinase două încăperi într-una. Mărimea neobișnuită era completată de o mobilă neobișnuită. Avea acolo o masă Belker de două ori mai mare decât o roată de mașină, cu marginile sculptate ca o dantelă. În spatele ei se afla un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în catifea roșie. Se gândi că Daniel se putea întreține acolo cu admiratorii lui și zâmbi. De ce nu?

Anna preferă să se miște, în loc să stea pe loc. Culorile erau strălucitoare și aprinse, dar se simțea foarte bine printre ele. Poate că trăise prea multă vreme cu culorile terne ale mamei ei. Peretele era ocupat aproape în întregime de o canapea și ar fi fost nevoie de patru bărbați puternici ca s-o mute. De aceea o și alesese Daniel, își spuse ea cu un zâmbet.

De-a lungul ferestrei de pe partea de vest se afla o colecție de cristaluri Waterfold și Baccarat. O vază, mai înaltă de jumătate de metru, reflecta primele străluciri ale asfințitului și parcă dansa cu ele. Anna luă un bol care-i încăpea într-o palmă și se întrebă ce căuta acolo între atâția giganți. Așa o găsi Daniel când reveni, pironită în lumina asfințitului, zâmbind la o bucățică

de sticlă. Gura i se uscă. El tăcu, nu putea vorbi, iar ea se întoarse spre el.

– Ce cameră minunată! Entuziasmul îi coloră obrajii, îi făcu să pară mai adânci. Îmi imaginez că iarna, cu focul din șemineu, trebuie să fie spectaculos.

El continuă să tacă, iar ea păli. Se apropie.

– Telefonul. Vești proaste?

– Poftim?

– Telefonul. Te-a supărat?

Uitase de telefon, așa cum uitase de toate. Nu îi plăcea că o privire de-a ei îl făcea să i se strângă stomacul și îl lăsa fără cuvinte.

– Nu. Trebuie să plec la New York pentru câteva zile să rezolv câteva lucruri. Am ceva pentru tine.

– Sper că e cina, spuse ea cu un zâmbet.

– O să luăm și cina.

Realiză că până atunci nu se simțise niciodată ciudat în preajma unei femei. Scoase o cutiuță din buzunar și i-o oferi.

Un moment de panică. El nu avea de ce să îi ofere un inel. Apoi panica dispăru pe măsură ce redeveni rațională. Nu era genul de cutiuță îmbrăcată în catifea folosită pentru inelele de logodnă, ci una veche, din carton. Curioasă, Anna o deschise. Cameea era aproape la fel de lungă cât degetul ei mare și poate de două ori mai lată. Veche și încântătoare, era așezată pe un pat mic din hârtie. Liniile profilului erau delicate și liniștite, dar capul era ușor ridicat într-o postură imperceptibilă de mândrie.

– Odată ți-am spus că ți s-ar potrivi, șopti Daniel.

– Cameea bunicii tale, își aminti ea. Ridică emoționată un deget ca să-i mângâie conturul. Este frumoasă, foarte frumoasă! Îi era mai greu decât și-ar fi imaginat să închidă cutiuța. Daniel, știi că nu o pot accepta.

– Nu, nu știu. Luă cutiuța de la ea, o deschise din nou și scoase cameea prinsă chiar de el pe o panglică din catifea roșie. Te ajut eu să ți-o pui.

Aproape că simțea cum degetele lui îi mângâiau ceafa.

– Nu ar trebui să accept un cadou de la tine.

El ridică o sprânceană.

– Nu-mi poți spune că te îngrijorează bârfele, Anna. Dacă te-ar fi îngrijorat ce spune sau gândește lumea, nu te-ai fi dus la școala ta din Connecticut.

Bineînțeles că avea dreptate, dar încercă să rămână fermă.

– Este o amintire de familie, Daniel, nu ar fi corect s-o accept.

– Este amintirea mea de familie și m-am săturat să o țin închisă într-o cutie. Bunica ar fi vrut să fie purtată de cineva care să o aprecieze. Extrem de delicat, îi înfășură panglica în jurul gâtului și o închise la spate. Se încadra în adâncitura de la baza gâtului ei ca și cum ar fi fost menită să rămână acolo. Așa, acum e acolo unde îi este locul.

Incapabilă să reziste, Anna duse mâna la camee. Rațiunea o părăsi.

– Mulțumesc. Să spunem că o păstrez pentru tine. Dacă o vrei înapoi...

– Nu strica momentul, o întrerupse el și o prinse de bărbie. Am vrut să te văd purtând-o.

Anna nu se putu abține să nu zâmbească.

– Și zici că obții întotdeauna ce vrei?

– Exact. Mulțumit de el, îi mângâie obrazul cu un deget, apoi își lăsă mâna în jos. Vrei să bei ceva? Am niște sherry.

– Aș prefera să nu.

– Să nu bei?

– Să nu beau sherry. Am vreo altă opțiune?

El simți că începe să devină mai puțin agitat.

– Am niște scotch foarte bun – de contrabandă, ca să spun drept – de la un prieten din Edinburgh.

Ea strâmbă din nas.

– Are gust de săpun.

– Săpun?

Păru atât de uluit, că ea izbucni în râs.

– Nu o lua personal.

– O să guști, îi spuse el în drum spre bar. Săpun! Mormăi ceva și turnă băutura în pahar. Asta nu e poșirca pe care o bei la vreuna dintre petrecerile alea ale tale fandosite din Boston.

La naiba, cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât îi devenea mai drag. Anna mângâie din nou cameea. Stăpânire de sine. Ea studie paharul pe care i-l oferi. Băutura era închisă la culoare și probabil la fel de letală ca săbiile de pe perete, se gândi Anna.

– Gheață?

– Fii serioasă.

Își ridică paharul și o provocă. Anna inspiră adânc și luă o înghițitură. Cald, tare, dulce. Se încruntă puțin și mai sorbi o dată.

– Mă țin pe picioare, îi spuse ea și îi înapoie paharul. Și dacă-l beau pe tot nu o să mă mai țin deloc.

– Atunci îți dăm și ceva de mâncare.

Anna scuturâ din cap și îi întinse mâna.

– Dacă ăsta e felul tău de a spune că e timpul să luăm cina, accept. Îi luă mâna. Nu o să auzi prea multe cuvinte drăguțe de la mine, Anna. Nu sunt rafinat. Și nici nu vreau să fiu.

Părul îi înconjura neîmblânzit și minunat conturul feței. Barba îi dădea un aerul războinicului despre care știau amândoi că era.

– Nu, nici nu cred că ar trebui să fii.

Nu, nu era rafinat, dar era înconjurat de frumusețe. Nu era genul de frumusețe liniștită cu care se obișnuise Anna, ci o frumusețe curajoasă, explozivă, care-ți tăia răsuflarea. Avea un scut și o lance pe peretele sufrageriei, iar sub ele un dulap Chippendale pe care l-ar fi invidiat orice colecționar de antichități. Masa însăși era masivă, dar pe ea se aflau cele mai frumoase vase din porțelan pe care le văzuse vreodată Anna. Se așeză pe un scaun care s-ar fi potrivit într-un castel medieval și se simți complet relaxată. Soarele ajungea până la ei în reflexii roșii-aurii prin ferestre. În timp ce mâncau, lumina se estompă

și deveni difuză. Cu cea mai silențioasă eficiență, McGee veni să aprindă lumânările, apoi plecă.

– Dacă i-aș povesti mamei despre masa asta, ar încerca să îți fure bucătarul.

Anna mușcă din tortul de ciocolată și înțelese ce însemna păcătos de gustos.

Lui Daniel îi plăcea să o vadă cum se bucura de mâncarea lui, cum mânca din farfuriile alese de el.

– Poți să-ți dai seama de ce prefer să mănânc aici, și nu la restaurant.

– Categoric. Mai mușcă o dată pentru că în fața anumitor lucruri nu puteai rezista. O să îmi fie dor de mâncarea gătită când o să mă mut în apartamentul meu.

– Dar a ta?

– Ce a mea?

– Mâncarea gătită de tine.

– Nu există așa ceva. Mai luă o gură de tort și îl privi atentă. Când te încrunți, sprâncenele tale se unesc și devin una singură, Daniel, dar nu-ți face griji pentru că intenționez să învăț să mă descurc în bucătărie. Autoconservare. Își împreună degetele și își rezemă bărbia în ele. Bănuiesc că tu nu gătești.

El începu să râdă, apoi se gândi mai bine.

– Nu.

Anna descoperi că îi plăcea să-l prindă cu garda jos.

– Dar, bineînțeles, ți se pare ciudat că eu, ca femeie, nu știu.

Lui Daniel îi era greu să nu-i admire logica și asta chiar dacă nu era de acord cu ea.

– Ai obiceiul să-i faci praf pe bărbați, Anna.

– Îmi place felul în care încerci să găsești o cale de ieșire. Știu că asta ar putea să fie un avantaj periculos pentru egoul tău, dar ești un bărbat interesant.

– Am un ego foarte dezvoltat. Nu e pus în pericol prea ușor. De ce nu-mi povestești în ce fel îți par interesant?

Ea zâmbi și se ridică de la masă.

– Poate altă dată.

În picioare lângă ea, Daniel îi prinse mâna.

– O să mai fie o altă dată.

Ea nu credea în minciuni și în evitări ale subiectului decât atunci când adevărul era prea nepotrivit pentru a fi spus.

– Se pare că o să mai fie o altă dată. Doamna Higgs nu a vorbit decât despre tine astăzi, spuse ea în timp ce se îndreptau spre salon.

– Adorabilă femeie.

Ea schiță un zâmbet răutăcios.

– Chiar își dorește să te întorci.

– Am spus că o să mă întorc. El observă semnul de întrebare din privirea ei și se opri. Mă țin de cuvânt.

– Da. Ea zâmbi din nou. O să te ții de cuvânt. E foarte frumos din partea ta, Daniel. Nu are pe nimeni.

El se încruntă.

– Nu pune o aură de sfânt pe mine, Anna. Intenționez să câștig pariul, dar fără false pretexte.

– Nu am de gând să-ți pun nici o aură. Își îndepărtă părul de pe umăr. Și nici nu am de gând să pierd pariul.

La ușa salonului, se opri din nou. Erau lumânări, o mulțime de lumânări strălucitoare peste tot în încăpere. Razele lunii care se revărsau pe fereastră se luau la întrecere cu ele. Se auzea o muzică liniștită, un blues. Părea să vină din umbre. Anna simți că pulsul i se accelera, dar continuă să meargă.

– Încântător, comentă ea, și observă că un ibric din argint cu cafea fusese pus lângă canapea.

În timp ce Daniel se duse să toarne niște coniac, ea se opri în loc. Se întrebă dacă mușchii ei ar fi putut să fie mai încordați de-atât.

– Îmi place cum arăți în lumina lumânărilor, îi spuse el și îi întinse un pahar. Îmi amintesc de seara în care te-am cunoscut, când stăteai pe terasa de lângă grădină. Cu razele lunii pe față, cu umbre în ochi. Când o luă de mână, pentru o clipă avu impresia că tremură. Dar privirea îi era atât de fermă. În acel moment, am știut că trebuie să te am. De atunci, mă gândesc la tine în fiecare zi și în fiecare noapte.

Ei i-ar fi fost ușor, mult prea ușor să se lase pradă gândurilor care îi înfierbântau mintea. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să îi simtă gura lipită de a ei și să aștepte, să tremure după atingerea mâinilor lui mari. Ar fi fost ușor. Dar viața pe care ea o alesese sau care o alesese pe ea nu era ușoară.

– Un bărbat în poziția ta trebuie să știe cât de periculos este să ia o decizie din instinct.

– Nu.

Îi luă mâna și îi sărută ușor degetele, unul câte unul.

Ei i se opri respirația. Adunându-și toată voința, vorbi cu calm și, speră ea, cu indiferență:

– Daniel, încerci să mă seduci?

Când se va obișnui, cum se va obișnui vreodată cu vocea ei liniștită și cu stilul ei direct? Îi zâmbi, apoi bău puțin coniac.

– Un bărbat nu o seduce pe femeia cu care vrea să se însoare.

– Ba da, îl corectă Anna și îl bătu ușor pe spate când el se înecă. Așa cum un bărbat o seduce pe femeia cu care nu vrea să se însoare. Dar nu o să mă mărit cu tine, Daniel. Se îndreptă spre ibricul de cafea, apoi îl privi peste umăr. Și nu am de gând să mă las sedusă. Cafea?

Nu doar că o iubea. Aproape că o adora. Nu era sigur de prea multe lucruri în acel moment, dar știa fără nici o urmă de îndoială că nu ar fi putut să trăiască fără ea.

– Da.

Se duse spre ea și luă ceașca. Poate că s-ar fi descurcat mai bine cu ceva în mână.

– Nu poți să-mi spui că nu mă vrei, Anna.

Trupul ei fu cuprins de un fior. El nu trebuia decât să-i atingă mâna ca să-i simtă nevoia, slăbiciunea. Își impuse să-l privească.

– Nu, nu pot. Asta nu schimbă cu nimic situația.

El lăsă cafeaua din mână fără să o fi gustat. Ar fi preferat să o arunce.

– Pe naiba nu schimbă! Ai venit aici în seara asta.

- La cină, îi reaminti cu calm. Și pentru că în mod ciudat îmi place compania ta. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le accept. Sunt altele pe care nu pot să le risc.

- Eu pot. Se întinse spre ea și îi cuprinse delicat gâtul, chiar dacă era greu să fie delicat când nu-și dorea decât să o tragă spre el și să o ia cu forța. Sesiză o mișcare rapidă de rezistență din partea ei, o ignoră și se apropie mai mult. O să le risc.

Când buzele lui le atinseră pe ale ei, Anna mai acceptă un lucru. Inevitabil. Știa că atunci când erau împreună, pasiunea îi copleșea. Totuși, venise la el de bunăvoie și pe picior de egalitate. Între ei era un foc furios, pe care abia reușise să-l evite până atunci. Știa că avea să vină o vreme când nimic nu va mai împiedica focul să-i mistuie pe amândoi. Brațele îi alunecară pe spatele lui și păși mai aproape de văpaie.

Nu protestă când el o întinse pe canapea, ci îl trase mai aproape. Pentru o clipă, își promise ca prin ceață, va gusta din ceea ce ar putea fi. Trupul lui lipit de-al ei era atât de ferm. Putea simți disperarea, o putea simți și, în ciuda oricărui raționament logic, se abandonă.

El o sărută cu pasiune nebună. Îi murmura numele din nou și din nou, sărutându-i buzele, gâtul. Putu gusta din flăcările coniacului când limba lui o întâlni pe a ei. Mirosul de ceară o învălui. Muzica purta o vibrație care stimula, aţâța, ademenea. El trebuia să o atingă. Ar fi înnebunit dacă nu ar fi atins-o mai mult. Apoi, mâna îi alunecă pe trupul ei, îi simți delicatețea, bătăile inimii și știu că nu se va mai sătura niciodată de ea. Mâinile lui atât de mari, atât de cuprinzătoare o mângâiau cu o tandrețe care o făcea să se înfioare. Când își auzi numele într-o șoaptă tremurătoare, luptă din răsputeri ca să evite să ia ce-și dorea. Gura lui reveni la ei și o regăsi caldă, dornică și deschisă.

Disperat, bâjbâi stângaci cu nasturii ei. Mâinile lui erau atât de mari, nasturii ei erau atât de mici. Sângele începu să îi zvâcnească în cap. Apoi descoperi, încântat,

că demna lui Anna purta mătase și dantelă. Ea se arcui când el îi atinse pielea, se arcui și se cutremură, încordându-se pentru mai mult. El o ducea dincolo de așteptări, dincolo de ce visase vreodată. Palmele lui late continuau să o mângâie cu o tandrețe inimaginabilă. Dezmierdau, zăboveau, testau. Incapabilă să-i opună rezistență, se lăsă ghidată de el. Controlul nu mai părea esențial. Ambițiile nu mai erau importante. Nevoia. Era una singură. Se pierdu cu firea pentru o clipă, se predă.

În el era o disperare care creștea cu fiecare bătaie a inimii. Știa ce-și dorea, ce-și va dori până la sfârșitul vieții. Pe Anna. Doar pe Anna. Gura ei era fierbinte pe a lui, trupul ei, zvelt, minunat. Imaginile care i se învălmășeau în minte erau la fel de întunecate și de periculoase precum un teritoriu neexplorat. Se agăță de el și păru că-i oferă totul. Mintea lui se învolbură. Apoi ea își îngropă fața în gâtul lui și se opri.

– Anna?

Vocea lui era aspră, mâinile lui, încă tandre.

– Nu pot să spun că nu vreau asta. Lupta care se dădea în ea o lăsase slăbită și speriată. Dar nu sunt sigură că este ceea ce vreau.

Se cutremură o dată, apoi se retrase. El îi putea vedea fața în lumina lumânărilor, pielea palidă, ochii întunecați. Sub mâna lui, bătăile inimii ei erau rapide și constante.

– Nu m-am așteptat niciodată să simt asta, Daniel. Trebuie să mă gândesc.

Dorința îl mistuia.

– Pot să gândesc eu pentru amândoi.

Își ridică mâinile spre fața lui înainte ca el să poată să o sărute din nou.

– De asta mă și tem. Ea se ridică. Rochia ei era descheiată până aproape de talie, pielea ei albă și fină se arăta pentru prima dată unui bărbat. Dar nu îi era rușine. Fără grabă, începu să își încheie nasturii. Ce se întâmplă între noi – ce s-ar putea întâmpla între noi – este

cea mai importantă decizie din viața mea. Trebuie să o iau eu însămi.

O luă de mâini.

– A fost deja luată.

O parte din ea considera că el avea dreptate. O altă parte era îngrozită că el avea dreptate.

– Tu ești sigur de ce vrei. Eu nu. Până când nu voi fi, nu pot să-ți promit nimic. Degetele, înainte hotărâte, începură să-i tremure. Poate nu o să fiu niciodată în stare să-ți promit ceva.

– Știi că atunci când te țin în brațe totul devine firesc. Poți să-mi spui că atunci când te ating nu simți asta?

– Nu, nu pot. Cu cât el devenea mai agitat, cu atât ea se forța să fie mai calmă. Nu pot și de asta am nevoie de timp. Am nevoie de timp, pentru că, indiferent de decizia pe care aș lua-o, ea trebuie să fie luată cu mintea limpede.

– Mintea limpede. Furios, arzând de dorință, se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră. Mintea mea nu mai este limpede din clipa în care te-am văzut pentru prima oară.

Se ridică și ea.

– Atunci fie că-ți place sau nu, avem amândoi nevoie de timp.

El luă coniacul pe care ea nu-l terminase și îl bău.

– Tu ai nevoie de timp, Anna. Se întoarse spre ea.

Nu-l văzuse niciodată mai furios, mai extraordinar. O femeie inteligentă și-ar fi păzit inima. Anna se chinuia să nu uite asta.

– O să plec la New York pentru trei zile. Poftim, ai timp. Când mă întorc, vin la tine și vreau să iei o decizie până atunci.

Bărbia ei se ridică, expunându-i gâtul subțire și elegant. Demnitatea o învălui într-o aură distantă și tăcută.

– Să nu-mi dai termene și ultimatumuri, Daniel.

– Trei zile, repetă el și puse pe masă paharul de coniac ca să nu-l facă praf. Te duc acasă.

capitolul 6

Când cele trei zile se transformară într-o săptămână, Anna nu știa dacă să fie ușurată sau furioasă. Încercă să nu fie nicicum și să-și ducă viața așa cum făcuse până atunci, dar nu putea. Îi dăduse un termen, apoi nici măcar nu se deranjase să vină să-i afle răspunsul pe care, trebuia s-o recunoască, nu-l avea încă.

Invariabil, de fiecare dată când Anna avea o problemă, o rezolva. Era o chestiune de a gândi la toate nivelurile și de a stabili priorități. În relația ei cu Daniel părea că existau foarte multe niveluri pe care trebuia să le analizeze și nici unul nu era de ordinul raționalului. Pe de-o parte, el era grosolan, supărător de lăudăros. Pe de altă parte, era amuzant. Putea fi insuportabil de arogant - insuportabil de dulce. Părțile lui aspre nu vor fi niciodată întru totul rafinate. Avea o minte excepțional de ascuțită. El plănuia. Se autoironiza. Era foarte înfumurat. Era generos.

Cum ar fi putut să spere că va reuși să-și analizeze sentimentele față de el dacă nu avea nici o șansă să îl analizeze pe Daniel? Avea prea puțină experiență cu sentimentul acela, cu excepția ambițiilor ei, dar îl putea recunoaște. Cum ar fi putut să recunoască iubirea? Și dacă ar fi recunoscut-o, ce ar fi putut să facă oare cu ea?

În absența lui Daniel, singura certitudine a Annei era că îi simțea lipsa. Era atât de convinsă de asta că nici nu se mai gândi a doua oară. La prea multe nu se putea gândi. Dar dacă s-ar conforma, dacă ar arunca prudența pe geam și ar accepta să se mărite cu el, ce s-ar întâmpla cu visul ei?

Ar putea să se căsătorească, să aibă copii, să-și dedice viața lui - și să deteste tot ce ar construi împreună pentru că renunțase la vocația ei. Asta ar însemna să trăiască pe jumătate, și nu credea că ar putea să o facă. Dacă l-ar refuza și și-ar vedea de planurile ei în continuare, nu ar însemna și asta că trăiește pe jumătate?

Astea erau întrebările care o chinuiau noaptea și îi dădeau de gândit ziua. Astea erau întrebările pe care le identificase și ale căror răspunsuri le respingea. Astfel că nu luase nici o decizie, știind că, odată luată, decizia ar fi definitivă. Se străduia să continue cu rutina ei zilnică. Se dusese cu prietenii ei la teatru și la petreceri ca să mai domolească presupunerile și întrebările. În timpul zilei, se concentra pe munca de la spital cu o energie născută din frustrare. Ca de obicei, o vizita mai întâi pe doamna Higgs. Annei nu îi trebuia o diplomă ca să-și dea seama că femeia se stingea încet. Petrecea atât timp cât era nevoie în salonul 521 înainte să-și îndeplinească restul sarcinilor.

La o săptămână după ce îl văzuse pe Daniel pentru ultima oară, Anna încercă să-și mențină zâmbetul când deschise ușa salonului doamnei Higgs. De data asta, draperiile erau trase și înăuntru era mai mult întuneric decât lumină. Umbrele parcă așteptau. Anna văzu că doamna Higgs era trează și se uita cu nepăsare la florile de pe masă. Când o văzu pe Anna, ochii i se luminară.

– Mă bucur atât de mult că ai venit! Chiar la tine mă gândeam.

– Bineînțeles că am venit. Anna lăsă revistele din mână. Își dădu seama că doamna Higgs nu avea nevoie de ele în ziua aceea. Cum aș fi putut altfel să vă spun toate bârfele pe care le-am auzit la petrecerea de aseară? Cu pretextul că îi aranjează așternuturile, Anna verifică foaia de observație. I se strânse inima. Deteriorarea stării de sănătate, care începuse în urmă cu cinci zile, continua. Dar schiță un zâmbet când își trase scaunul lângă pat. O știți pe prietena mea, Myra? Anna știa cât de mult îi plăceau doamnei Higgs poveștile despre escapadele Myrei. Aseară a purtat o rochie neagră fără bretele mai scurtă cu vreo cinci centimetri decât ar fi permis buna-cuviință. Am crezut că unele dintre doamnele mai în vârstă o să leșine.

– Și domnii?

– Ei bine, să spunem că Myra nu a ratat nici un dans.

Doamna Higgs râse, dar se înecă de durere. Anna se ridică brusc.

– Nu vă mișcați. Chem un doctor.

– Nu. Mâna surprinzător de puternică a doamnei Higgs o prinse pe a Annei. Nu, nu o să-mi facă decât o altă injecție.

Anna încercă să o aline și-i frecționă mâna plăpândă în timp ce îi lua pulsul.

– Doar pentru durere, doamnă Higgs. Nu trebuie să suportați durerea.

Mai calmă, doamna Higgs se lăsă pe spate.

– Mai bine simt durere decât să nu simt nimic. Sunt bine acum. Reuși să zâmbească. Să stau de vorbă cu tine îmi face mult mai bine decât ar putea să-mi facă medicamentele. S-a întors Daniel al tău?

Anna se așeză din nou și continuă să-i monitorizeze pulsul.

– Nu.

– A fost atât de drăguț din partea lui să mă viziteze înainte să plece la New York. Se uită la trandafirii vechi de o săptămână pe care nu voia ca asistentele să îi arunce. E așa de minunat să fii tânăr și îndrăgostit!

Anna simți un junghi dureros. El o iubea? O alesese pe ea, o dorea pe ea, dar iubirea era cu totul altceva. Și-ar fi dorit să aibă cu cine să vorbească, dar Myra părea atât de ocupată în ultima vreme și nimeni altcineva nu ar fi înțeles. Nu îi era ușor să-i povestească problemele ei doamnei Higgs când venea la ea ca s-o aline. În schimb, zâmbi forțat și îi atinse ușor mâna.

– Cred că ați fost îndrăgostită de zeci de ori.

– Cel puțin. Să te îndrăgostești e ca un roller-coaster, cu suișuri și coborâșuri, fiori. Să fii îndrăgostit e ca un carusel – te învârți în ritmul muzicii. Dar să rămâi îndrăgostit... oftă amintindu-și. E ca un labirint, Anna. Cu toate meandrele și fundăturile. Trebuie să mergi mai departe, să ai încredere. Am petrecut așa puțin timp împreună cu soțul meu și nu am mai intrat niciodată în labirint.

– Cum era soțul dumneavoastră?

– Oh, era tânăr și ambițios. Plin de idei. Tatăl lui avea o băcănie, iar Thomas voia să o dezvolte. Era foarte inteligent. Dacă ar mai fi trăit... dar nu a fost să fie. Tu crezi în destin, Anna?

Se gândise la nevoia ei de a vindeca, la studiile ei. Încercă să nu se gândească la Daniel.

– Da. Da, cred.

– Destinul lui Thomas a fost să moară tânăr ca un fulger minunat. Totuși, a experimentat atât de multe în anii ăia. Îl admir și mai mult acum când mă uit înapoi. Daniel al tău îmi amintește de el.

– În ce fel?

– Hotărârea aceea pe care poți să le-o citești pe chip. Îți spune că vor face lucruri extraordinare. Zâmbi din nou, luptându-se cu un alt puseu de durere. Au și o cruzime care îți arată că vor face orice este necesar ca să-și atingă scopul, dar au și o bunătate. Bunătatea care l-a făcut pe Thomas să îi dea niște bomboane unui copil care nu avea bani. Bunătatea care l-a făcut pe Daniel al tău să viziteze o bătrână pe care nu o cunoștea. Mi-am schimbat testamentul.

Alarmată, Anna își îndreptă spatele.

– Doamnă Higgs...

– O, nu te agita. Își închise ochii pentru un moment cu dorința ca trupul ei să-ți recapete puterile. Văd pe fața ta că te îngrijorează că te-am implicat în asta. Thomas mi-a lăsat economiile lui și eu le-am investit. Mi-au asigurat o viață ușoară. Nu am copii, nu am nepoți. E prea târziu pentru regrete. Trebuie să dau ceva la schimb. Vreau să rămân în amintirea cuiva. Se uită din nou la Anna. Am vorbit despre asta cu Daniel.

– Cu Daniel? Tulburată, Anna se aplecă mai aproape de doamna Higgs.

– E foarte inteligent, exact ca Thomas. I-am spus ce vreau să fac și mi-a spus cum ar trebui făcut. Avocatul meu o să creeze o bursă. Daniel a fost de acord să-l numesc executor ca să se ocupe de toate detaliile.

Anna deschise gura ca să ignore subiectul morții, apoi își dădu seama că ar fi făcut-o doar pentru ea.

– Ce bursă?

– Pentru tinerele care vor să studieze medicina. Încântată de uimirea Annei, doamna Higgs zâmbi. Eram sigură că o să-ți placă ideea. M-am gândit la ce-aș face, apoi m-am gândit la tine și la toate asistentele de aici care ați fost atât de bune cu mine.

– E un lucru minunat, doamnă Higgs.

– Aș fi putut să mor singură, fără nimeni care să stea cu mine și să-mi vorbească. Am fost norocoasă.

Se întinse spre Anna și o luă de mână. Anna aproape că nu-i simți strânsoarea.

– Anna, să nu faci aceeași greșeală ca mine și să crezi că nu ai nevoie de nimeni. Acceptă iubirea când ți se oferă. Las-o să trăiască cu tine. Să nu-ți fie frică de labirint.

– Nu, murmură Anna, nu o să-mi fie.

Abia dacă mai simțea durerea sau orice altceva. Doamna Higgs privi insistent liniile pe care lumina le desena în jurul umbrelor.

– Știi ce-aș face dacă aș lua-o de la capăt, Anna?

– Ce-ați face?

– Aș face totul. Lumina se ducea; doamna Higgs reuși să schițeze un zâmbet. E atât de stupid să crezi că ești menit să trăiești doar anumite lucruri. Thomas ar fi știut mai bine. Epuizată, închise din nou ochii. Mai stai un pic cu mine.

– Sigur că stau.

Rămase în camera întunecată. Anna îi ținu mâinile firave într-ale ei, îi ascultă respirația. Și așteptă. Când bătrâna se stinse, Anna rezistă valului de furie, de negare care risca s-o copleșească. Se ridică ușor și sărută fruntea doamnei Higgs.

– N-o să vă uit niciodată.

Calmă, stăpână de sine, o luă pe coridor spre doamna Kellerman. Copleșită de cinci internări noi, asistenta îi aruncă o privire rapidă.

– Ne cam grăbim acum, domnișoară Whitfield.

Se ținu foarte dreaptă. Își rosti vorbele cu autoritate și răbdare:

– Trebuie să-l chemați pe doctorul doamnei Higgs.

Alarmată, doamna Kellerman se ridică.

– Are dureri?

– Nu, Anna își încrucișă mâinile la piept. Nu mai are.

O licărire de înțelegere și, se gândi Anna, regret se aprinse în ochii asistentei.

– Vă mulțumesc, domnișoară Whitfield. Doamnă asistentă Bates, cheamă-l imediat pe doctorul Liederman. Camera 521.

Fără să aștepte vreun răspuns, plecă ea însăși pe coridor. Anna o urmă până la ușă, apoi așteptă din nou acolo. Kellerman privi înapoi.

– Domnișoară Whitfield, nu este nevoie să mai stați aici.

Anna își încrucișă mâinile la piept și o privi în ochi.

– Doamna Higgs nu avea pe nimeni, spuse cu compasiune și respect.

Kellerman se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr.

– Vă rog să așteptați afară. O să îi spun doctorului că vreți să vorbiți cu el.

– Mulțumesc.

Anna o luă pe coridorul în formă de L spre sala de așteptare și acolo se așeză. Cu timpul, deveni din ce în ce mai liniștită. Cu asta va trebui să se confrunte, își reaminti, în fiecare zi a vieții ei. Era prima dată – simțea cum stomacul i se strângea iar și iar –, dar nu și ultima. Moartea avea să devină o constantă a vieții ei, ceva cu care lupta, ceva ce trebuia înfruntat. Începând din clipa aceea trebuia să învețe să se apere de ea.

Inspiră adânc și își închise ochii. Când îi deschise, văzu că Daniel venea spre ea. Pentru o clipă, mintea i se opri în loc. Apoi văzu trandafirii din mâinile lui. Lacrimile o încercară, dar se controlă.

– Mă gândeam că te găsesc aici.

Totul era agresiv la el – mersul, chipul, vocea. În treacăt, ea se gândi la cât de bine ar fi fost să se arunce în brațele lui și să plângă.

– Sunt aici în fiecare zi. Asta nu o să se schimbe. Acum știa mai mult ca niciodată că nu putea să renunțe.

– Mi-a luat mai mult decât mă așteptam să-mi rezolv treburile la New York. Și-și petrecuse nopțile în neliniște, nedormit, cu gândul la ea. Începuse să vorbească pe același ton dur, serios, dar ceva din ochii ei îl opri. Ce s-a întâmplat? Privirea pe care ea o aruncă spre trandafiri îl lămuri. La naiba! Cu o înjurătură abia șoptită, îi scăpă din mână. Era singură?

Faptul că întrebase asta mai întâi, că se gândise la asta mai întâi o făcu să îl ia de mână.

– Nu, eram cu ea.

– Atunci e bine. Mâna ei era ca de gheață. Lasă-mă să te duc acasă.

– Nu. Dacă ar fi fost prea bun cu ea, nu și-ar fi putut păstra stăpânirea de sine. Vreau să vorbesc cu doctorul ei.

El dădu să protesteze, apoi o luă de umeri.

– Te aștept.

Rămaseră în liniște, împreună. Mirosul de trandafiri o învălui. Erau boboci proaspeți, încă umezi. Parte a unui ciclu, își aminti ea. Era imposibil să apreciezi viața fără să înțelegi și să accepți ciclul ei. Anna se ridică foarte încet când doctorul li se alătură.

– Domnișoară Whitfield. Doamna Higgs mi-a vorbit deseori de dumneavoastră. Sunteți studentă la medicină.

– Exact.

El încuviință din cap, cu reticență.

– Știți că i-am extirpat o tumoare – una malignă, acum câteva săptămâni. Mai era una. Dacă am fi operat-o din nou, nu ar fi rezistat. Singura noastră opțiune a fost să o facem să se simtă cât mai confortabil.

– Înțeleg. Înțelegea și că într-o bună zi va fi nevoită să facă și ea astfel de alegeri. Doamna Higgs nu avea familie. Vreau să mă ocup de înmormântare.

Îl surprinseră în egală măsură atât stăpânirea ei de sine, cât afirmația pe care o făcuse. Își spuse că i-ar plăcea să fie stagiara lui dacă va termina cu bine facultatea de medicină.

– Sunt sigur că putem să aranjăm rapid acest detaliu. Avocatul doamnei Higgs o să vă contacteze.

– Vă mulțumesc.

Îi întinse mâna. Lui Liederman i se păru distantă, dar fermă. Da, i-ar plăcea să o vadă în practică.

– Plecăm, îi spuse Daniel când rămaseră singuri.

– Nu mi-am terminat tura.

– Și nici nu o s-o termini azi. O luă de braț și se îndreptară spre lift. Ai dreptul să respiri. Nu te împotrivi, spuse el, anticipându-i intențiile. Să spunem că-mi faci pe plac. Vreau să-ți arăt ceva.

Ea ar fi putut să se opună. Se lăsă înduplecată pentru că știa că ar fi putut să se opună. Plecă împreună cu el, pentru că știa că se va întoarce a doua zi și va face tot ce trebuia făcut.

– Șoferul o să ne ducă la mine acasă, îi spuse el când ieșiră. O să luam mașina mea.

– O am pe-a mea.

Daniel ridică o sprânceană și clătină din cap.

–Așteaptă un minut. Se duse la Rollsul său și îi spuse lui Steven că putea pleca. O luăm pe-a ta. Te simți în stare să conduci?

– Da, mă simt în stare.

Se îndreptară spre decapotabila albă.

– E foarte frumoasă, Anna, dar oricum ți-am admirat gusturile întotdeauna.

– Unde mergem?

– Spre nord. Te ghidez eu.

Fericită să conducă, să simtă vântul și să nu știe destinația, ieși din oraș. Pentru o vreme, Daniel o lăsă cu gândurile ei.

– Nu înseamnă că ești slabă dacă plângi.

– Nu. Oftă și privi cum razele soarelui se răsfrângeau de-a lungul drumului. Nu pot încă. Nu încă. Spune-mi cum a fost la New York.

– E un loc nebunesc, îmi place. Zâmbi malițios și își întinse brațul pe spătarul scaunului. Nu e locul în care să trăiești, cel puțin nu e pentru mine, dar adrenalina îți poate intra în sânge. Știi Dunripple Publishing?

– Da, bineînțeles.

– Acum este Dunripple and MacGregor.

Era mulțumit de cum se încheiase afacerea sau, mai corect spus, de cum dirijase el încheierea afacerii.

– Renumit.

– Al naibii de renumit, îi spuse el. Aveau nevoie de sânge nou și de lichidități.

– Tu de ce aveai nevoie?

– De diversificare. Nu-mi place să îmi canalizez interesele în aceeași direcție.

Ea se încruntă ușor, apoi se gândi.

– Cum știi ce trebuie să cumperi?

– Companii vechi care pierd teren, companii noi care dau lovitura. Unele îmi dau ocazia să repar ceva, celelalte ceva – ezită, nefiind sigur de cuvântul care s-ar fi potrivit – de explorat, spuse el într-un final.

– Dar nu poți să fii sigur că toate companiile pe care le cumperi o să reușească.

– Nu toate o vor scoate la capăt. Ăsta e jocul.

– Pare să fie un joc riscant.

– Poate; e viața. O studie. Fața ei încă era ușor palidă, iar ochii, puțin prea calmi. Un doctor știe că nu toți pacienții lui o s-o scoată la capăt. Asta nu îl face să nu accepte un pacient nou.

El înțelesese. Anna ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– Nu, nu îl oprește.

– Cu toții ne asumăm riscuri, Anna, dacă suntem într-adevăr vii.

Ea șofa în tăcere și urma indicațiile lui Daniel. Gândurile i se învălmășeau în minte, sentimentele se ciocneau în sufletul ei. Era o plimbare lungă și liniștită, care ar fi trebuit să o mai calmeze. Când ajunseră pe drumul de pe coastă, era foarte încordată. Daniel îi făcu

un semn cu mâna ca să oprească în fața unui magazin pe lângă care treceau.

– Oprește aici.

Anna îl ascultă și opri mașina în parcarea de lângă magazin.

– Ăsta e locul pe care voiai să mi-l arăți?

– Nu. Dar o să ni se facă foame.

Ea se apăsă pe stomac înainte să coboare din mașină.

– Cred că deja începe să-mi fie.

Își imagina cu greu că vor găsi acolo altceva decât niște pachete de biscuiți, dar Anna îl urmă înăuntru.

Era un magazin ticsit cu de toate, cu conserve frumos aliniate pe rafturi, cu alimente uscate aranjate în dulapuri fără uși. Podeaua recent lustruită strălucea. Un ventilator scârțâia în cercuri lente care îndepărtau căldura.

– Domnule MacGregor!

Cu o plăcere evidentă, o femeie rontunjoară se ridică de pe scaunul aflat în spatele tejghelei.

– A, doamnă Lowe. Frumoasă ca întotdeauna.

Ea avea o față de cal și o știa. Primi cuvintele lui flatante cu un hohot zdravăn de râs.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

O studie fără jenă pe Anna și îi oferi un zâmbet strengăresc care descoperi lipsa unui incisiv.

– Doamna și cu mine vrem să ne pregătiți un picnic. Se aplecă deasupra tejghelei. Spuneți-mi că aveți niște friptură de vită din aceea de-ți lasă gura apă din care mi-ați dat ultima oară.

– Nici măcar o bucățică. Îi făcu cu ochiul. Dar am niște șuncă bună care o să vă facă să vă lingeți pe degete și să-i rămâneți recunoscător Creatorului.

Galant, el luă mânuța grăsuță a doamnei Lowe și o sărută.

– O să mă ling pe degete și o să-i rămân recunoscător Creatorului.

– O să îi fac un sendviș doamnei. Și două pentru dumneavoastră. Privirea pe care i-o aruncă era deopotrivă

șireată și prietenoasă. Vă pun și niște limonadă într-un termos – dacă o să cumpărați termosul.

– S-a făcut.

Cu un hohot de râs, ea se duse în camera din spate.

– Ai mai fost aici, spuse Anna sec.

– Din când în când. E un loc tare drăguț. Știa că cei din familia Lowe se ocupau singuri de el și îl mențineau aprovizionat și curat. Mă gândesc că dacă ar mai fi adăugat o cameră, o tejghea și un grătar, doamna Lowe ar fi devenit faimoasă cu sendvișurile ei.

Ea remarcă licărirea din ochii lui și schiță un zâmbet ușor.

– Lowe și MacGregor.

Cu un zâmbet, el se aplecă pe tejghea.

– Nu, uneori e mai bine să fii un partener tăcut.

Doamna Lowe se întoarse cu un coș de răchită imens.

– Bucurați-vă de picnic și să-mi aduceți înapoi coșul – nu este nou. Și îi făcu din nou cu ochiul. Dar termosul este.

Daniel scoase niște bancnote din portofel. Suficiente încât Anna să ridice o sprânceană.

– Salutări soțului dumneavoastră, doamnă Lowe.

Bancnotele dispărură într-un buzunar aflat la îndemână.

– Să vă distrați.

– O să ne distrăm. Daniel luă coșul și se îndreptă pe ușă. Ai încredere în mine să conduc?

Anna avea deja cheile de la mașină în mână. Chiar dacă tatăl ei făcuse niște apropouri și Myra o bătuse la cap, Anna nu lăsase pe nimeni, cu excepția ei, la volan. După o scurtă ezitare, îi înmână cheile.

Câteva minute mai târziu, conduceau spre vârful coastei. Nu mai văzuse niciodată un drum atât de îngust, atât de sinuos. Panorama de pe partea ei, cu stâncile sale abrupte, o lăsă fără suflare. În cenușiul nesfârșit era și culoare: tușe de roșu, urme de verde. Pe alocuri, părea că stânca fusese tăiată cu un topor, în alte părți, crestată cu un târnăcop. Valurile se loveau în voie

de stâncă, apoi se retrăgeau numai ca să se lovească din nou. Era violență acolo, se gândi ea. Un război nesfârșit care reprezenta, de fapt, un ciclu. Înconjurată de mirosul mării, se rezemă de spătar. Urcau tot mai mult. Copacii care punctau marginile drumului crescuseră înclinați, aplecați mereu de bătaia constantă a vântului. Anna se întrebă ce ar fi făcut Daniel dacă o altă mașină ar fi venit din sens opus. Nu o îngrijoră asta. Privi un pescăruș pe suprafața apei, apoi îl văzu cum se înalță spre soare.

Fusese aproape dezamăgită când drumul se nivelase din nou. Apoi, văzu terenul care se întindea în fața lor. Se desfășura imens, stâncos, pustiu până spre marginea falezei. Ceva explodă înăuntrul ei, ascuțit ca o săgeată, dulce ca un sărut. Recunoștință.

Daniel opri mașina și rămase nemișcat, absorbind totul. Așa cum se întâmplase întotdeauna, sălbăticia locului îl atrăgea. Putea simți marea, putea simți vântul. Se simțea acasă.

Fără să spună ceva, Anna coborî din mașină. Turbulențele de acolo o loveau, dar putea să simtă și liniștea locului. Știa că, indiferent dacă era vorba de aerul sau de pământul de acolo, senzația de mișcare constantă și de liniște interioară ar fi rămas.

– Ăsta e terenul tău, murmură ea când el se apropie.

– Da.

Vântul îi dădu părul în ochi, dar ea îl îndepărtă cu nerăbdare. Voia să vadă limpede.

– E frumos.

O spuse atât de simplu, că el nu putu să mai adauge nimic. Până în acea clipă, nu-și dăduse seama cât de mult își dorise ca ea să accepte, să înțeleagă. Mai mult, nu știuse cât de important era pentru el ca ea să iubească locul acela de care el se îndrăgostise din primul moment. Soarele îi lumina fața când duse mâna ei la buze.

– Casa o să fie acolo, arătă el și începu să explice. Aproape de stâncă, astfel încât să auzi marea, să fii aproape o parte din ea. O să fie din piatră, tone de piatră,

o să fie înaltă și o să se țină bine. Unele dintre ferestre o să fie înalte aproape până la tavan și ușa de la intrare o să fie lată cât trei bărbați. Aici – se opri și măsură locul din priviri – va fi un turn.

– Turnuri? Aproape hipnotizată, Anna îl privi. Vorbești ca despre un castel.

– Exact. Un castel. Blazonul familiei MacGregor o să fie așezat deasupra ușii.

Ea încercă să-și imagineze ce îi povestise și încuviință din cap. I se părea, în același timp, interesant și de neînțeles.

– De ce atât de mult?

– O să dăinuiască în timp. Strănepoții mei o să-l știe.

O lăsă și se îndreptă spre mașină ca să ia coșul.

Incapabilă să descifreze starea lui sau pe a ei, Anna îl ajută să întindă pătura pe care doamna Lowe le-o dăduse. În afară de sendvișuri, mai aveau un bol de salată de cartofi bine condimentată și două felii mari de prăjitură. Cu fusta trasă peste genunchi, Anna se așeză cu picioarele încrucișate și mâncă în timp ce privea norii.

Se întâmplaseră atât de multe, atât de repede și totuși, părea că viața ei era suspendată într-un fel de uitare. Nu mai știa ce-ar fi găsit dacă s-ar fi întors la dreapta sau dacă s-ar fi întors la stânga. Calea ei care i se păruse foarte clară până atunci virase pe niște curbe ciudate. Nu putea să vadă dincolo de ele. Ea păstră tăcerea pentru că Daniel era tăcut și știa că se simțea la fel de incomod ca ea.

– În Scoția, începu el parcă vorbind singur, am trăit într-o căsuță cât garajul casei tale. Aveam cinci sau poate șase ani, când mama s-a îmbolnăvit. Nu s-a mai simțit niciodată bine după ce l-a născut pe fratele meu. Bunica venea în fiecare dimineață să gătească și să aibă grijă de bebeluș. Eu stăteam cu mama, vorbeam cu ea. Atunci nu-mi dădeam seama cât era de tânără.

Anna stătea cu mâinile în poală, și privirea îi era intensă. Cu câteva săptămâni înainte, ar fi ascultat politicos dacă i-ar fi povestit viața lui. Acum, părea

că jumătate din lumea ei atârna de cuvintele pe care urma să i le spună el.

– Continuă, te rog.

Lui nu îi era ușor și nici nu plănuise să vorbească despre asta. Acum că începuse, realiză că simțea nevoia să-i povestească totul până la capăt.

– Tata venea din mină cu pielea înnegrită și cu ochii roșii. Doamne, cât de obosit trebuie să fi fost, dar stătea cu mama, se juca și cu copilul, mă asculta pe mine. Mama a mai dus-o așa cinci ani, apoi, când eu aveam zece ani a murit. A suferit în tot timpul ăla, dar nu s-a plâns.

Anna se gândi la doamna Higgs. De data asta, își lăsă lacrimile să curgă. Pentru un moment, Daniel nu spuse nimic și doar ascultă marea.

– Bunica a venit să locuiască la noi. Puternică femeie. M-a învățat să respect regulile – să învăț din cărți. La doisprezece ani, am plecat să lucrez în mină, dar știam să citesc, să scriu și să lucrez cu cifrele mai bine decât oamenii în toată firea. Eram la fel de mare ca unii dintre ei. Râse și își făcu mâna pumn. Îi fusese recunoscător pumnului nu doar o dată. Mina a fost un iad. Praf în plămâni, în ochi. Te așteptai să mori și sperai să se întâmple repede de fiecare dată când pământul se cutremura. Aveam cam cincisprezece ani când McBride, proprietarul minei, m-a remarcat. Aflase că mă descurcam cu cifrele și obișnuia să mă cheme pe la el ca să-i fac niște calcule. Era un om corect, în felul lui, și am fost plătit pentru munca mea suplimentară. La un an după aceea, m-a scos din mină și mă ocupam de treburile lui. Mâinile îmi erau curate. Când am început să lucrez, tata m-a obligat să-mi pun jumătate din câștiguri într-o cutie de tablă. Noi puteam folosi banii de la o zi la alta, dar el nu. Chiar și când am ajuns să câștig mai mult, mă punea să economisesc jumătate din sumă în cutia aia. La fel s-a întâmplat și cu fratele meu, Alan.

– A vrut să plecați de acolo, murmură Anna.

– Da. Visul lui era ca eu și Alan să plecăm din mină, departe de tot ce fusese obligat el să trăiască. Se întoarse spre ea; ochii i se aprinseră și erau furioși. Aveam douăzeci de ani când puțul principal din mină a cedat. Am căutat timp de trei zile și trei nopți. Douăzeci de bărbați au murit și, printre ei, tata și fratele meu.

– O, Daniel! Anna se întinse spre el și își lăsă capul pe umărul lui. Era mai mult decât durere. Putea simți furia, resentimentele, vinovăția. Îmi pare rău.

– Când i-am îngropat, am jurat că acela nu o să fie sfârșitul. A fost începutul. Aveam suficienți bani ca să plec. Când am reușit să o fac, era prea târziu să o iau și pe bunica. Trăise mult și, înainte să moară, m-a rugat un singur lucru – să duc numele familiei mai departe, să nu uit de unde am plecat. Am să mă țin de cuvânt, Anna – o întoarse ca să se uite la el –, pentru ea, pentru mine, cu fiecare piatră care o să intre în casa asta.

Anna îl înțelese acum, poate prea mult pentru binele ei. Înțelese că acolo, pe stânca bătută de vânturi din mijlocul acelui teren sterp ales de el, se îndrăgostise în sfârșit și iremediabil. Dar odată cu revelația aceasta nu apăruseră decât și mai multe întrebări. Se ridică, se îndreptă spre locul unde el își imaginase casa. O va construi, știa asta. Și va fi ceva măreț.

– O să fie mândri de tine.

– Într-o bună zi, o să mă reîntorc ca să văd și ca să-mi reamintesc totul. O să vreau să fii cu mine.

Anna se întoarse și atunci se întrebă dacă nu cumva așteptase o viață întreagă să facă mișcarea aceasta. Poate că era primul pas în labirint.

– Mi-e teamă că nu o să fiu niciodată în stare să-ți ofer tot ce îți dorești, Daniel. Și îmi mai este și mai teamă că o să încerc.

El se ridică și se îndreptă spre ea. Când se opri, încă era prea mult spațiu între ei

– Mi-ai spus că ai nevoie de timp. Te-am rugat să iei o decizie. Acum te întreb care este decizia.

Anna rămase pe loc, cât se poate de calmă.

capitolul 7

Anna voia să îi ofere tot ce și-ar fi dorit el, să îi ofere lucruri la care nici nu visase vreodată. Voia să ia tot ce putea și să păstreze cu ea. În momentul acela, ea înțelese ce ar fi însemnat pentru amândoi să facă un pas înainte. Se întreba dacă știa și el. Un pas înainte le-ar fi schimbat categoric viața, chiar dacă s-ar fi putut face și pasul înapoi după aceea. Un pas și tot ce-ar fi fost spus, făcut sau dăruit nu s-ar mai fi schimbat. Anna credea în destin, destin întâlnit cu ochii deschiși și cu mintea limpede. Chiar dacă rațiunea lupta să rămână pe poziții, încet și voit, inima ei preluă controlul. Ce era iubirea? Înțelese atunci că era o forță mai mare, mai puternică decât logica după care trăise toată viața ei. Dragostea începuse războaie, răsturnase imperii, înnebunise bărbați și femei. Putea să se gândească ore întregi, dar nu ar fi putut să reducă puterea acelei forțe atotcuprinzătoare.

Stăteau pe faleză, cu vântul care vuia peste stânci, gemea prin iarba înaltă, bătea deasupra pământului pe care el îl alesese pentru a împlini un vis și o promisiune. Dacă Daniel era destinul ei, îl va întâlni cu fruntea sus. El arăta mai sălbatic ca niciodată, aproape înspăimântător, cu ochii arzând în ochii ei și cu văpaia soarelui în spate. Zeus, Thor, ar fi putut să fie amândoi. Dar el era un om în carne și oase, un bărbat care înțelesese destinul și ar fi dărâmat munții ca să împlinească destinul pe care și-l alesese. El o alesese pe ea.

Ea nu se grăbi, hotărâtă să ia o decizie cu mintea limpede. Dar emoțiile care fierbeau în interiorul ei nu erau simple. Cum ar fi putut să îl privească, să citească nevoile din ochii lui și să rămână calmă? Vorbise despre familie, promisiuni, despre un viitor pe care ea nu știa dacă îl putea împărtăși cu el. Dar era ceva ce putea împărtăși cu el, ceva ce îi putea oferi și dărui și-i putea dărui doar o dată. Lăsându-se condusă de inimă, se îndreptă spre el și spre brațele lui.

Se ciocniră ca un tunet, rapid, furtunos, puternic. Gura ei o întâlni pe a lui cu tot dorul nebunesc pe care şi-l ţinuse în frâu. Simţi elanul puterii, focul se extinse repede şi preluă controlul. Nu exista decât acolo şi atunci. Mâinile lui îi mângâiau părul, degetele răscoleau disperat prin el şi clama ei căzu pe nesimţite la pământ. Gura lui era neobosită şi rapidă, îi săruta faţa cu patimă, îi întâlnea buzele, apoi continua ca şi cum ar fi fost vital să guste totul dintr-odată. Îşi auzea numele repetat încet şi vibrant, apoi îl gustă ea însăşi când o sărută. Strâns lipită de el, îşi simţea întreaga dăruire a trupului, fabulosul fluid pe care numai o femeie îl putea trăi. Mintea ei tresăltă de plăcere când descoperi magia întâlnirii dintre supunere şi dorinţă. Apoi gândurile i se împrăştiară, lăsând în urmă unul singur. Era ce voia să fie.

Se lăsară în iarbă, îmbrăţişaţi atât de strâns că nici vântul nu putea trece printre ei. Asemenea iubiţilor despărţiţi ani de zile, se repeziră unul asupra celuilalt fără nici o reţinere, fără nici o ezitare. Dornică să simtă încântarea cărnii pe carne, îi trase tricoul. Muşchii pe care şi-i făcuse încă de când era băiat îi înfăşurau braţele, îi alunecau pe spate. Stârnită de puterea lui, îşi lăsă mâinile să se joace în voie şi cunoscu bucuria ameţitoare de a avea un bărbat – bărbatul ei – care gemea la atingerile ei. El nu o dorea decât pe ea – acolo, atunci. O putea simţi la fiecare bătaie a pulsului lui. Până atunci nu realizase cât de important era să fie sigură de asta. Orice altceva ar fi vrut el, indiferent de planurile pe care şi le făcuse cu scrupulozitate, totul fusese uitat sub o forţă copleşitoare. Dorinţă. O dorinţă pură, disperată, dorinţa lor. El voia să fie atent, blând, dar ea îl conducea dincolo de orice cunoscuse până atunci. Fanteziile, visurile păleau ridicol în faţa realităţii. Ea era mai mult decât un obiectiv de atins sau o femeie de cucerit. Mâinile ei erau subţiri, puternice şi curioase, gura ei era caldă şi insistentă. Nevoia care-l apăsa i se concentra în gât şi sunetul dorinţei explodă în creierul lui, surd

la izbirea valurilor de sub ei. Când o săruta pe gât, putea simți parfumul ierbii sălbatice, dar parfumul ei, subtil, delicat, era mult mai puternic. Era atât de fragilă, atât de ucigător de delicată încât încerca din răsputeri să-și păstreze mâinile blânde când o dezbrăcă, dar ea se înfiora la fiecare atingere, cerându-i mai mult. Nu putea să reziste în fața ei și nici în fața presiunii care se acumula în el. În iureșul pasiunii, îi smulse restul de haine și se lăsă în voia dorinței. Pielea ei era albă ca laptele sub soarele fierbinte al verii, corpul ei la fel de echilibrat și de priceput precum mintea ei. Nici o altă femeie, nici un alt vis nu-l înflăcărase niciodată într-atât. Cu un sunet care îi hurui adânc în gât, el întâlni răsuflarea plăcerii ei uluite.

Emoțiile ei păreau să treacă dincolo de orice rațiune. Voia să se bucure de fiecare nouă trăire, dar înainte să o absoarbă pe una, o alta se avânta asupra ei, totul se suprapunea într-o multitudine de senzații imposibil de despărțit unele de altele. Cu un râset lipsit de suflare, ea realiză că nu era nevoie să se înțeleagă, ci pur și simplu să se simtă unul pe celălalt. Pe măsură ce dorința creștea, nu mai era urmă de teamă, ci doar așteptare sălbatică. Sângele zvâcnea în venele lui, îi urcă în cap până când simți că explodează. Corpul ei ardea mistuit de același foc pe care îl simțea și el, se mișca în aceleași acorduri trepidante. Dar ea era pură. El știa, chiar dacă tânjea să se năpustească asupra ei cu furie și grabă, că stăpânirea de sine era vitală. Brațele ei îl învăluiră, șoldurile ei se împingeau înspre el și i se ofereau fără inhibiții. Iar teama să nu rănească ceva atât de prețios îl răscolea. Se lupta să-și păstreze suflul când ea își ridică mâinile spre el.

– Anna.

– Te vreau. Cuvintele ei murmurate astfel fură ca un fulger în urechile lui. Am nevoie de tine, Daniel.

Auzind asta, o durere dulce se răspândi înăuntrul lui. Spunând asta, ea se simți triumfătoare.

– Nu o să-ți fac rău.

Își ridică atunci capul ca să privească conturul buzelor ei arcuindu-se și privirea i se tulbură.

– Nu, nu o să-mi faci nici un rău.

Își concentră toată voința când alunecă în interiorul ei. Era atât de caldă, atât de umedă, încât mintea îi zvâcni sub presiunea unui potop de emoții. Mai fusese cu alte femei până atunci. Dar nu ca în aceea clipă. Se mai lăsase cuprins de pasiune și înainte. Niciodată, niciodată ca atunci. Ea îl simți înăuntrul ei, o pătrunse, o cuprinse în întregime. Își pierduse inocența într-o clipită cu o plăcere atât de cuprinzătoare, încât toată durerea îi fusese înăbușită. Putere. Trecu prin ea ca vântul, ca un trăsnet, eclipsând primul val de uimire. Îmbătată de senzația asta, îl prinse și mai tare. Auzi cum îi rostește numele înainte ca gura lui să se închidă peste a ei. Lăsară deoparte controlul și se contopiră unul în celălalt.

Daniel știa povestea pisicii care mâncase canarul. Cum stătea întins pe iarbă alături de Anna, Daniel se simțea ca un motan care se ospătase cu zeci de canari. Mulțumirea care îi scăpase cumva întotdeauna se instală acum în el cu un oftat somnoros. Își alesese drept soție o femeie minunată și inteligentă. Fusese o alegere firească pentru un bărbat care intenționa să construiască un imperiu ce avea să dăinuie peste generații. Nu fusese un noroc că se îndrăgostise și descoperise că și ei îi păsa, că era dulce și pasională? Viitoarea lui soție, mama copiilor lui îi venea ca o mănușă. Era dator norocului și perspicacității lui. Stătea tăcută lângă el, dar el știa după ritmul lent al respirației ei, după felul în care își ținea mâna pe pieptul lui că era pierdută în gânduri, nu în regrete. Capul ei se odihnea pe umărul lui atât de firesc, încât ar fi putut să jure că mai stătuseră cândva așa, cu iarba moale sub ei, cu cerul albastru și senin deasupra lor. Privitori de nori, se gândi el. Copiii s-ar fi aruncat la pământ ca să găsească imagini și visuri în nori. El nu avusese niciodată timp pentru asta când fusese copil. Alături de Anna, și-ar face timp și nu va trebui să caute visuri.

Ar fi stat acolo cu orele, pe țărm, în vânt și soare. O avea pe femeia lui, pământul lui și acesta nu era decât începutul. Știa că, bineînțeles, ar fi trebuit să plece spre oraș în scurt timp. Ce își dorea cu ea și pentru ea nu putea să se realizeze pe un câmp pustiu. Dar continuă să o țină în brațe și să lenevească în timp ce o mulțime de planuri se conturau și se schimbau în mintea lui.

– E loc suficient pentru noi în casă, spuse el, ca pentru sine. Cu ochii aproape închiși și încă simțind gustul dragostei, și-o putea imagina acolo. Ea ar fi umplut golurile pe care el le uita mult prea des – vaze cu flori, muzică. Bineînțeles, o să vrei poate să schimbi câteva lucruri. Să le redecorezi pe altele.

Ea privea jocul razelor de soare prin frunze. Abia făcuse pasul. Era deja timpul pentru pasul înapoi.

– Casa ta e perfectă așa cum e, Daniel.

– Da, pentru moment. Își trecu degetele prin părul ei privind locul pe care urma să-și vadă clădit visul. Deja visul lor. Era atât de plăcut acum că avea cu cine să-l împărtășească. Atunci când casa de aici o să fie gata, o s-o vindem pe cea din Boston. Sau poate o s-o păstrăm pentru călătoriile de afaceri. O să călătoresc mai puțin când o să am o soție.

Norii pluteau ușor deasupra, prea înalți ca să fie atinși de vântul care foșnea prin iarbă.

– E important să călătorești pentru afacerile tale.

– Momentan. Îi simți ridicarea indiferentă din umeri. În curând, ele o să vină la mine. Și o să vină aici. Nu vreau să mă însor și să stau departe de soția mea.

Mâna ei se odihnea liniștită pe pieptul lui. Se întreba dacă știa cu câtă îngâmfare rostise „soția mea". Un bărbat ar fi folosit același ton ca să vorbească și despre mașina lui nouă și strălucitoare.

– Nu o să mă mărit cu tine, Daniel.

– O să mai merg la New York din când în când, dar o să vii cu mine.

– Am spus că nu o să mă mărit cu tine.

Cu un zâmbet, o trase spre el până când ajunse pe jumătate deasupra lui. Pielea ei era încălzită de soare și de dragoste.

– Cum adică nu o să te măriți cu mine? Bineînțeles că o s-o faci.

– Nu. Puse o mână pe obrazul lui. Atingerea îi era la fel de delicată precum privirea. Nu o să mă mărit cu tine.

– Cum poți să spui asta acum? Îi puse mâinile pe umeri. Când recunoscu privirea calmă, răbdătoare, prima lui reacție fu panica. O parte din succesul lui se baza pe abilitatea de a transforma panica în furie și furia în hotărâre. Nu e momentul pentru jocuri.

– Nu, nu este.

Calmă, se îndepărtă și începu să se îmbrace.

Sfâșiat între nedumerire și furie, o apucă de încheieturi înainte ca ea să-și pună bluza.

– Doar ce am făcut dragoste. Tu ai venit spre mine.

– Eu am venit de bunăvoie spre tine. Avem nevoie unul de celălalt.

– Și o să avem în continuare nevoie. De asta o să te măriți cu mine. Încercă să respire încet, fără zgomot.

– Nu pot.

– De ce naiba nu poți?

Mușchii stomacului începură să-i tremure. Pielea i se răcise sub strălucirea soarelui de vară. Ea voia ca el să o lase, dar știa că orice încercare de rezistență i-ar fi fost ignorată. Brusc, își dori să fugă mai repede decât ar fi putut vreodată. Rămase însă nemișcată.

– Vrei să mă mărit cu tine, să avem o familie, să vin cu tine oricând și oriunde o să te poarte afacerile sau capriciile tale. Înghiți în sec pentru că știa că spunea adevărul. Ca să fac asta, trebuie să renunț la ceva ce vreau să fac de când mă știu. Nu o să fac asta, Daniel, nici măcar pentru tine.

– Vorbești prostii. Ca să i-o demonstreze, o zgâlțâi bine. Dacă diploma aia blestemată e atât de importantă, du-te și ia-ți-o. Poți studia foarte bine și dacă ești căsătorită cu mine.

– Nu. Se îndepărtă și-și făcu de lucru cu mâinile prin haine.

Nu o să se lase hărțuită și nici fermecată, chiar dacă el părea să fie expert în ambele.

– Dacă mă întorc la universitate în calitate de doamna MacGregor, nu o să-mi termin niciodată studiile. M-ai opri, chiar dacă nu ți-ai dori asta.

– La naiba, e ridicol! El rămase gol și falnic cu soarele în spate.

Pentru o clipă, Anna își dori să-l ia în brațe, să fie de acord cu tot ce spusese el. Dar nu se mișcă.

– Nu este. Și o să-mi iau diploma, Daniel. Trebuie.

– Deci, alegi medicina în locul meu. Rănit, furios, nu îi păsa dacă vorbele lui erau nedrepte. Vedea scăpându-i printre degete singurul lucru care i-ar fi împlinit cu adevărat existența.

– Te vreau și pe tine, dar și să fiu medic. Înghiți în sec. Cum îi putea judeca reacția când nu era încă sigură de a ei? Nu o să mă mărit cu tine, repetă ea. Dar o să locuiesc cu tine.

Ochii lui se îngustară până deveniră niște fante.

– Poftim?

– O să locuiesc cu tine în casa ta din Boston până în septembrie. Apoi, ne-am putea lua un apartament în afara campusului. Și după aceea...

– Și după aceea ce? aproape șuieră el.

Anna își ridică brațele, apoi le lăsă în jos.

– Apoi nu știu.

Postura capul ei își recăpătă demnitatea, și vântul îi flutură prin păr. Dar fața îi era foarte palidă, ochii nesiguri. O iubea până aproape de nebunie, iar furia lui era aproape la fel de mare.

– Să te ia naiba, Anna, vreau să-mi fii soție, nu amantă!

Îndoiala îi dispăru din privire, înlocuită de o furie asemănătoare cu a lui. Pielea nu-i mai era palidă, ci strălucea de indignare.

– Și nici nu mă ofer să-ți fiu amantă. Se îndreptă spre mașină.

El o apucă de braț și o răsuci atât de repede că ea aproape se împiedică.

– Atunci ce naiba propui?

– Să locuiesc cu tine. Nu obișnuia să țipe des, dar când o făcea, dădea totul din ea. Dacă el nu ar fi fost atât de supărat, ar mai fi încăput loc și pentru respect. Nu să fiu deținută de tine. Nu vreau banii tăi sau casa ta mare sau zeci de trandafiri pe zi. Te vreau pe tine. Dumnezeu știe de ce.

– Atunci, mărită-te cu mine.

Tot gol, tot furios, o trase spre el.

– Crezi că poți să ai tot ce vrei doar dacă țipi mai tare, doar pentru că ești mai puternic? Îl împinse într-o parte și se opri firavă, subțire și uimitoare. Îți pot oferi doar asta și nimic mai mult.

El își puse ambele mâini în părul ei. Cum se putea descurca un bărbat cu o asemenea femeie?

– Dacă tu nu te gândești la reputația ta, eu da.

Ea încruntă o sprânceană.

– Nu trebuie decât să te gândești la a ta. Îl scrută în felul ei elegant. Nu pari foarte îngrijorat de ea.

Cu o mișcare furioasă, își trase pantalonii pe el. Un alt bărbat ar fi arătat caraghios. Daniel arătase minunat.

– Acum câteva minute, te-am sedus, spuse el.

– Nu-ți face iluzii. Rece și încrezătoare, ea îi ridică de jos tricoul, iar el îl luă și se îmbrăcă. Acum câteva minute, am făcut dragoste, nu a avut nimic de-a face cu seducția.

– Ești mai dură decât pari, Anna Whitfield.

– E adevărat. Mulțumită de ea, începu să strângă lucrurile. Odată mi-ai spus să te iau așa cum ești. Acum îți spun și eu același lucru. Dacă mă vrei, Daniel, trebuie să o faci în felul meu. Să te gândești la asta.

Îl lăsă acolo pe jumătate îmbrăcat și se îndreptă spre mașină. Abia dacă vorbiră pe drumul de întoarcere. Anna nu mai era supărată, ci extenuată. Se întâmplaseră atâtea într-un interval atât de scurt, și nimic nu respectase planurile ei atent gândite. Avea nevoie

de timp ca să se gândească, să analizeze și să-și încarce bateriile. Daniel clocotea. Nici nu trebuia să spună ceva ca să-i descifreze starea.

La naiba cu starea lui, se gândi ea cu nepăsare. Să fie supărat! Era bun la asta. Nu oricine arăta magnific când făcea scandal și era furios.

Amanta lui. Fierbea și ea de nervi, dar aștepta să se calmeze. Nu va fi amanta nimănui, își spuse Anna când se rezemă de spătar și își încrucișă brațele la piept. Și nici nu va fi soția cuiva până când nu se va simți pregătită. Va fi, chiar dacă gândul o speria încă, iubita unui singur om. Cu stilul ei așezat, era la fel de hotărâtă ca Daniel să o țină pe a ei. Să locuiască împreună cu el. Când luă mai din scurt un viraj, Daniel apucă bine volanul, mai bine decât ar fi îndrăznit să o facă un om rațional.

Îi oferea jumătate din tot ce avea, jumătate din tot ce era el. Și mai important de atât, îi oferea numele lui. Iar ea îl refuza. I-ar fi luat el inocența dacă nu ar fi crezut că, într-adevăr, își asumau un angajament unul în fața celuilalt? Ce fel de femeie ar fi refuzat o propunere sinceră și ar fi preferat să strâmbe din nas la ce era cuviincios? La naiba, își dorea o soție, o familie! Ea își dorea o bucată de hârtie care spunea că poate să înțepe cu ace oamenii.

Ar fi trebuit să îi asculte sfatul de la bun început. Anna Whitfield era ultima femeie din Boston care i s-ar fi potrivit ca soție. Așa că trebuia să uite de ea. O va lăsa la intrare, își va lua la revedere distant și va pleca. Dar îi simțea încă gustul, îi simțea încă pielea răvășită sub atingerile lui, avea încă în nări parfumul părului ei care-i învăluia întregul corp – și pe al lui.

– Nu o să accept.

Opri cu un scrâșnet de frâne în fața casei ei. La câțiva metri distanță, mama Annei tăia trandafirii. La auzul zgomotului, ridică privirea și apucă nervos foarfeca. Când Daniel apăsă iar pe accelerație, fu ușurată

puțin să vadă că nici unul dintre vecinii ei nu era prin preajmă.

– Asta e dreptul tău, spuse perfect calm Anna.

– Ia ascultă la mine.

Întorcându-se ușor, Daniel o luă de umeri. Nu voia să se certe, nu voia să aibă o discuție; în clipa în care ochii aceia căprui îi întâlniră pe ai lui, dori să o tragă spre el și să facă dragoste cu ea până când amândoi ar fi fost prea extenuați ca să mai vorbească.

Anna încruntă o sprânceană.

– Te ascult.

El căută cuvintele ce trebuiau să fie spuse.

– Ce s-a întâmplat între noi nu se întâmplă între oricine.

– Știu. Ea schiță un zâmbet. Trebuie să te cred pe cuvânt.

Era din ce în ce mai frustrat.

– Asta e o parte a problemei, mormăi el și-și impuse să fie la fel de calm ca ea. Vreau să mă însor cu tine, Anna.

În tufele de trandafiri, doamna Whitfield scapă foarfeca.

– Am vrut să mă însor cu tine din primul minut în care te-am văzut.

– Asta e o parte a problemei. Anna își îndreptă ambele mâini spre fața lui pentru că cea mai mare parte din inima ei îi aparținea deja. Ai vrut ce era potrivit și ai decis că eram eu. Vrei să umplu un gol din viața ta. Aș putea, probabil, dar nu o voi face.

– E mai mult acum – mult mai mult.

Daniel o trase mai aproape de el, și ea observă flacăra dorinței în ochii lui, apoi o simți pe buze. Fără vreo ezitare, fără vreun artificiu, dorința ei o întâlni pe a lui. Da, era vorba de mult mai mult – poate mai mult decât ar fi putut să gestioneze oricare din ei doi. Totul devenea nesemnificativ când erau împreună așa. Asta o speria pe Anna. Asta o și stimula.

El o îndepărtă disperat.

– Iată ce avem împreună. Ce am putea să avem.

– Da. Vocea nu îi mai era atât de sigură, dar hotărârea îi rămăsese de nezdruncinat. Și vreau asta. Te vreau pe tine, dar nu și căsătoria.

– Vreau să-mi porți numele.

– Iar eu vreau să am mai întâi inima ta.

– Nu gândești limpede. Nici el nu gândea limpede. Precaut, își retrase mâinile de pe umerii ei. Ai nevoie de puțin timp.

– Ba nu, nu am nevoie. Înainte să o poată opri, Anna coborî din mașină. Dar e evident că tu chiar ai nevoie. La revedere, Daniel. Doamna Whitfield privi cum fiica ei se îndrepta ușor spre casă. Câteva momente mai târziu, privi cum Daniel își continuă nesăbuit drumul pe stradă. Își aminti că nu conducea mașina lui, frână și reveni la fel de nesăbuit. Trânti portiera, aruncă o privire furioasă spre casă și se îndreptă în direcția opusă. Cu mâna la inimă, doamna Whitfield înaintă pe alee spre ușa de la intrare.

– Anna! Dând din mâini, o surprinse pe fiica ei în capul scărilor. Ce se întâmplă?

Anna voia să fie singură. Voia să meargă în camera ei, să închidă ușa și să stea în pat. Avea atâtea de asimilat, de savurat. Simțea că vrea să plângă și nici măcar nu era sigură de ce. Aștepta cu răbdare.

– Ce se întâmplă?

– Tăiam trandafirii. Doamna Whitfield își agită coșul pe jumătate plin. Și am auzit, nu am putut să nu aud...

Nu continuă, speriată de calmul din ochii căprui ai Annei care păreau brusc foarte maturi. Ca să se mai potolească, doamna Whitfield își scoase cu grijă mănușile de grădinărit și le puse pe masă.

– Înțeleg că nu trăgeai cu urechea, mamă.

– Sigur că nu! Nici nu-mi imaginam... Se surprinse îndepărtându-se de subiect și își îndreptă umerii. Anna, tu și domnul MacGregor... ați...?

Întrebarea rămase suspendată în timp ce își mișca nervos mâinile pe coș.

– Da. Cu un zâmbet discret, Anna își reveni din visare. Am făcut dragoste în după-amiaza asta.

– O!

Era un răspuns slab, dar era singurul pe care-l avea.

– Mamă... Anna îi luă coșul din mâini. Nu mai sunt un copil.

– Evident. Trăgând adânc aer în piept, doamna Whitfield își asumă îndatorirea de mama. Cu toate astea, dacă domnul MacGregor te-a sedus, atunci...

– Nu m-a sedus.

Parcă trezită brusc, doamna Whitfield doar clipi când fu întreruptă.

– Dar ai spus că...

– Am spus că am făcut dragoste. Nu a trebuit să mă seducă. Anna o luă pe mama ei de braț. Poate ar trebui să ne așezăm.

– Da. Dezorientată, se lăsă condusă de Anna. Poate ar trebui.

În sufragerie, Anna se așeză lângă mama ei. Cum să înceapă? Nici în cele mai nebunești visuri nu-și imaginase că va sta cu mama ei în sufragerie și va discuta despre relații, dragoste și sex. Inspiră adânc și începu să povestească.

– Mamă, nu am mai fost cu nimeni până acum. Am vrut să fiu cu Daniel. Nu a fost ceva ce-am făcut din orgoliu, ci ceva la care m-am gândit mult.

– Am spus întotdeauna că tu gândești prea mult, răspunse automat doamna Whitfield.

– Îmi pare rău. Obișnuită cu criticile părinților ei, Anna își așeză calmă mâinile în poală. Știu că e ceva ce nu ai vrea să auzi, dar pe tine nu te pot minți.

Dragostea, buna-cuviință și confuzia luptau între ele. Dragostea învinse.

– O, Anna. Cu un gest rar, doamna Whitfield o trase mai aproape de ea. Ești bine?

– Bineînțeles că sunt. Emoționată, Anna își lăsă capul pe umărul mamei. Mă simt minunat. E ca și cum, nu știu, aș fi fost descătușată.

– Da. Încercă să-ți înghită lacrimile. Așa ar trebui să fie. Știu că nu am vorbit niciodată prea mult despre asta. Ar fi trebuit să o facem, dar te-ai dus la școala aia a ta și la cărțile alea... Își reaminti de șocul avut când răsfoise una dintre cărțile ei. Nu m-am simțit în largul meu.

– Nu e ca în cărți. Anna descoperi că putea, până la urmă, să se bucure de tot ce fusese.

– Nu, nu este. Se întoarse spre ea și îi luă ambele mâini într-ale sale. Cărțile se pot închide. Anna, nu vreau să suferi.

– Daniel nu mă va face să sufăr. Încă se mai înflăcăra când își amintea cât de delicat încercase el să fie. De fapt, e mult prea preocupat să nu mă rănească. Vrea să se însoare cu mine.

Doamna Whitfield răsuflă ușurată.

– Mi s-a părut că a zis asta, dar părea că vă certați.

– Nu ne certam, aveam doar o discuție în contradictoriu. Nu o să mă mărit cu el.

– Anna! Când mama ei se retrase înapoi, chipul îi era aspru. Ce nebunie mai e și asta? Recunosc că nu te înțeleg întotdeauna, dar te cunosc suficient de bine cât să știu că, dacă nu ți-ar fi păsat foarte mult, nu s-ar fi întâmplat nimic între voi.

– Îmi pasă. Anna își apăsă ochii cu mâinile și-și pierdu o parte din calm. Poate prea mult, e înfricoșător. Mamă, el vrea o soție așa cum vrea un om niște pantofi care îi vin foarte bine.

– E doar felul lui de-a fi. Aflată deja pe un teren mai solid, doamna Whitfield rămase cu mâinile încrucișate. Unii bărbați sunt poeți, alții visători, dar majoritatea sunt doar bărbați. Știu că fetele cred că ar trebui să fie doar vorbe frumoase și muzică bună, dar viața e mult mai simplă. Curioasă, Anna o studie. Știa din proprie experiență că mama ei nu fusese niciodată o filosoafă.

– Tu te-ai așteptat la cuvinte frumoase?

– Bineînțeles. Cu un zâmbet, doamna Whitfield se gândi la trecutul ei. Tatăl tău e un om bun, foarte bun, dar foarte multe dintre cuvintele lui sunt scoase din

cărțile de drept. Cred că domnul MacGregor este un om bun.

- Este. Nu vreau să-l pierd, dar nici nu vreau să mă mărit cu el.

- Anna...

- O să locuiesc cu el.

Doamna Whitfield deschise gura, o închise la loc și își înghiți cuvintele.

- Aș bea ceva.

Anna se îndreptă spre bar.

- Sherry?

- Coniac. Dublu.

Tensiunea se transformă în amuzament, când Anna turnă în pahar.

- Daniel a avut cam aceeași reacție. Îi întinse mamei paharul și o privi cum bea dintr-o înghițitură. Nu ți-am ascuns nimic niciodată.

Coniacul o ardea pe interior.

- Nu, nu, ai fost mereu dureros de sinceră.

- Îmi pasă foarte mult de Daniel. Sinceră, Anna își reaminti și oftă prelung. Sunt îndrăgostită de el. Nu e ceva ce am ales, așa că mă simt acum ca și cum ar trebui să redevin stăpână pe situație. Dacă mă căsătoresc cu el, o să pierd toate lucrurile pentru care am muncit.

Doamna Whitfield puse pe masă paharul gol.

- Diploma ta.

- Știu că nici pe asta nu o înțelegi. Se pare că nimeni nu înțelege. Își trecu mâinile prin păr. Îi căzu pe umeri și își aminti de clama care îi căzuse în iarbă. Dar clama nu era importantă, putea să fie înlocuită. Erau alte lucruri pierdute pe vârful acela pe stâncă care nu mai puteau fi înlocuite. Ce știu, în inima mea, este că, dacă mă mărit cu Daniel, nu o să-mi termin niciodată studiile. Iar dacă se întâmplă asta, nu o să mi-o iert și nu o să i-o iert vreodată. Mamă, am încercat să-ți explic și înainte că a fi medic nu este doar ceea ce *vreau* să fac, este ceea ce *trebuie* să fac.

– Uneori trebuie să cântărim un lucru important împotriva altuia, Anna, și să alegem.

– Și uneori nu trebuie. Voia să se liniștească și îngenunche la picioarele mamei. Știu că e egoist să vrei totul, dar m-am tot gândit la asta. Trebuie să devin medic și nu vreau să trăiesc fără Daniel.

– Și Daniel?

– Vrea să ne căsătorim. Nu poate să vadă dincolo de asta, dar o s-o facă.

– Ești mereu atât de sigură pe tine, Anna. Recunoscu privirea din ochii fiicei ei: calmă, limpede, plină de o hotărâre de nestrămutat. Aproape că oftă. Tu nu cereai niciodată nimic și eu m-am păcălit crezând că erai foarte mulțumită. Apoi, dintr-odată, cereai totul.

– Nu am ales să fiu medic mai mult decât am ales să mă îndrăgostesc de Daniel. Ambele lucruri s-au întâmplat pur și simplu.

– Anna, un pas ca ăsta ar putea să-ți provoace multă suferință, multă nefericire. Dacă îl iubești pe Daniel, atunci căsătoria...

– Nu e momentul acum și nici nu sunt sigură că o să fie vreodată. Nemulțumită, se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră. Sunt îngrozită la ideea că aș putea să fac o astfel de greșeală – pentru el, dar și pentru mine. Tot ce știu e că acum, chiar acum, nu vreau să fiu fără el. Poate că e greșit, dar ar fi mai bine, ar fi corect să ne iubim în continuare în secret? Poți să-mi spui dacă ar fi mai acceptabil să furăm ici-colo câteva ore, o noapte, o după-amiază?

– Nu aș putea să-ți spun nimic niciodată, murmură mama ei.

– Hai, te rog. Mai speriată decât ar fi vrut s-o recunoască, Anna se duse spre mama ei. Am nevoie acum, mai mult ca niciodată, de înțelegerea ta. Nu e doar dorință, cu toate că, desigur, dorința e o parte a problemei. E nevoia de a fi cu el, de a împărtăși câteva dintre visurile sale, pentru că nu sunt sigură că aș putea să le împărtășesc pe toate. Ar fi o ipocrizie să îl iubesc

în secret. E prea important pentru mine ca să-l tratez așa. Nu o să ascund ce simt. Nu o să ascund ce sunt.

Doamna Whitfield își privi singurul copil, se uită la ochii ei serioși, închiși la culoare, la gura ei frumos conturată. Și-ar fi dorit să aibă răspunsurile.

- Știi ce-o să ai de înfruntat? Ce o să spună lumea?

- Asta nu are importanță pentru mine.

- Nu a avut niciodată, murmură mama ei. Știu că este imposibil să te scot din ale tale odată ce ai luat o decizie și ești prea mare ca să-ți mai interzic ceva, dar, Anna, nu poți să-mi ceri să fiu de acord.

- Știu. Pentru o clipă, își puse capul în poala mamei. Dar dacă undeva în adâncul sufletului tău ai putea să înțelegi măcar puțin, mi-ar fi de ajuns.

Doamna Whitfield suspină și îi atinse mâna.

- Nu am uitat cum e să fii îndrăgostită. Poate că înțeleg și poate, de aceea, mă și tem pentru tine. Anna, ai fost mereu o fiică bună, dar...

Trebuia să zâmbească, măcar un pic.

- Dar?

- Dar ai fost mereu ca un puzzle. Știu că nu ți-am spus niciodată serios că sunt mândră de tine, dar sunt.

Anna simți un mic fior de ușurare.

- Știu că nu ți-am spus niciodată că am nevoie să fii mândră, dar am.

- Trebuie să recunosc că am sperat mereu că o să renunți la medicină și că o să te așezi la casa ta unde să fii fericită, și totuși o parte din mine te-a urmărit de-a lungul anilor și te-a aplaudat.

Degetele Annei se strânseră pe ale mamei.

- Nu știu cum să-ți spun cât de mult contează asta pentru mine.

- Cred că știu. Acum tatăl tău... Își închise ochii, incapabilă să-și imagineze reacția lui.

- O să se supere, știu. Îmi pare rău.

- Mă descurc eu cu el.

Cuvintele ei fură rostite din impuls, dar își dădu seama că erau adevărate. Doamna Whitfield își îndreptă

spatele. Cu un zâmbet, Anna se ridică. Pentru o clipă, pentru prima oară, ea și mama ei se uitau una la cealaltă ca de la femeie la femeie.

- Te iubesc, mamă.

- Și eu te iubesc pe tine. O trase de pe canapea. Pentru asta nu trebuie să te înțeleg.

Cu un oftat, Anna își puse capul pe umărul mamei.

- E prea mult dacă-ți cer să-mi urezi noroc?

- Ca mamă, da. Schiță un zâmbet. Dar nu ca femeie.

capitolul 8

Odată cu trecerea zilelor, Anna începu să se teamă de ce pierduse. Nu mai primea telefoane sau vizite inoportune. Trandafirii albi nu îi mai erau livrați la ușă. Cei care încă se mai aflau în camera ei sau în salonul mamei nu erau decât o mărturie a ceea ce ar fi putut să fie. Și se ofileau. Se surprindea din ce în ce mai des uitându-se pe geam de fiecare dată când auzea o mașină trecând sau țâșnind spre telefon de la primul țârâit. De fiecare dată când făcea asta, își promitea și-și jura că nu o va mai face a doua oară. Dar, evident, o făcea din nou. Nu pleca niciodată de la spital fără să cerceteze înainte parcarea în căutarea decapotabilei albastre. De fiecare dată când ieșea din clădirea mare și albă spera să vadă cum o așteaptă nerăbdător pe trotuar un bărbat mare și lat în umeri, cu barba roșcată. El nu era niciodată acolo, dar ea îl căuta de fiecare dată.

Era deconcertant să afle că devenise dependentă de el, dar și mai deconcertant era să descopere motivul pentru care ajunsese să fie dependentă de el. Pentru fericire. Putea să fie mulțumită fără el. Sigur că putea să fie satisfăcută de viața și de cariera ei. Dar Anna nu mai era sigură că putea să fie fericită fără ca Daniel să facă parte din viața ei de zi cu zi. Într-o zi, în timp ce îi citea unei paciente cu piciorul rupt, mintea începu să-i rătăcească. Din ziua în care Daniel plecase

de la ea de acasă, spre nemulțumirea ei, Anna se surprinsese în repetate rânduri visând la serviciu cu ochii deschiși. Se mustră, își întoarse atenția spre pacientă și poveste. Gândurile ei se împrăștiară din nou în toate direcțiile asemenea nisipului.

Povestea cu final fericit pe care i-o spusese fetiței somnoroase nu era reală. Sigur că cel mai puțin își dorea să stea deoparte și să aștepte venirea prințului care i-ar fi adus pantoful de cristal. Și bineînțeles că era prea realistă ca să creadă în castele pe norișori sau în magie până la miezul nopții. În povești poate că era frumos să visezi la cai albi și la eroi, dar o femeie își dorea mai mult decât atât în viața reală. Ei bine, reflectă Anna, în viața reală o femeie își dorea un partener, nu un cavaler sau un prinț la care să se uite și pe care să-l admire. O femeie adevărată își dorea un bărbat adevărat, iar o femeie inteligentă nu ar fi stat într-un turn să aștepte venirea unuia. Avea de gând să-și trăiască propria viață și să ia propriile decizii.

Anna crezuse întotdeauna cu tărie că fiecare își făurea propriul destin - cu logică și răbdare - pentru propriile nevoi. Deci, ce mai aștepta? se întrebă dintr-odată. Dacă era așa de independentă pe cât spunea și intenționa să fie, de ce tot ofta întruna și aștepta să sune telefonul? Oricine stătea apatic și aștepta să fie sunat era un nebun și un ratat. Eu nu intenționa să fie nici una, nici alta.

Cu decizia deja luată, Anna citi povestea până ce fetița adormi. Închise cartea și ieși pe coridor. Pe drum, trecu pe lângă un stagiar extenuat, cu cearcăne adânci, și aproape că-i zâmbi. Nu credea că el i-ar fi înțeles umbra de invidie. Poate nu ar fi înțeles-o decât un alt student la medicină. Totuși, peste câteva luni nu avea să mai plece din spital după bunul ei plac. Putea să profite de timpul pe care-l mai avea la dispoziție.

Afară, vremea era capricioasă. Cerul era cenușiu și prevestitor de furtună și era atât de înăbușitor de cald că la primele picături de ploaie ieșiră aburi din asfalt. Până

la mașină, era deja udă leoarcă. Conduse prin oraș cu radioul dat tare, potrivit stării ei sufletești.

Clădirea în care se aflau birourile Old Line Savings and Loan era demnă, serioasă și de încredere. În timp ce traversa în fugă fâșia de gazon, Anna se întrebă dacă Daniel mai schimbase ceva. Înăuntru, vopseaua era proaspătă și covoarele noi, dar afacerile se făceau tot în șoaptă. Anna își trecu repede mâna prin păr ca să împrăștie apa de ploaie, apoi se îndreptă spre cel mai apropiat funcționar. Își încrucișă degetele la spate.

La etaj, Daniel se uita peste reclamele care urmau să apară în ziar săptămâna următoare. Directorul lui se crispase când îi adusese dosarele, dar tânărul asistent pe care îl angajase fusese mai entuziasmat. Unele decizii trebuiau să fie făcute din instinct. Instinctul îi spusese lui Daniel că reclamele i-ar fi sporit atât afacerile, cât și reputația. Și ambele erau la fel de importante. Nu doar că ar fi repus pe picioare Old Line Savings and Loan, dar ar fi și deschis o sucursală în Salem în doi ani. Totuși, cu ideea asta în minte, gândurile lui zburau departe de afaceri. Își aminti de o coastă stâncoasă și de o femeie cu părul negru și cu ochii închiși la culoare. Fiorul care îl străbătu era la fel de proaspăt pe cât fusese când o ținuse în brațe. Gustul ei îi lăsase o senzație pe care nimic nu reușise să o înlocuiască. Chiar acolo, în intimitatea biroului său, putea să îi simtă parfumul, dulce și discret. Cu un murmur de nerăbdare, lăsă hârtiile deoparte și se duse la fereastră. Ar fi trebuit să se întâlnească și cu alte femei. Nu așa-și jurase când plecase de la Anna? Intenționase să facă asta, o și făcuse. Dar de fiecare dată când încercase să se gândească la altă femeie, își amintea de Anna. Ea era atât de prezentă în mintea lui, încât nu mai exista loc pentru o altă femeie. Nu putea să renunțe la ea.

Daniel se uita la ploaia care șiroia constant. De la geam, Bostonul pe care îl vedea era cenușiu și deprimant. Se potrivea cu starea lui. După ce va termina cu teancurile de documente și cu întâlnirile, fie vreme

bună sau nu, va pleca într-o plimbare pe malul râului. Trebuia să fie singur, departe de servitori, de angajați. Dar nu departe de Anna. Putea să navigheze de la un capăt la altul al râului Charles și înapoi fără să scape de Anna. Cum să scape de ce-i curgea prin vene, de ceva ce-i intrase în oase? Și Anna era acolo. Oricât ar fi încercat să pretindă că avea de ales, Anna era acolo.

Voia să se însoare cu ea. Se întoarse de la fereastră și începu să se plimbe prin birou cu mâinile în buzunare și sprâncenele încruntate. Alesese mânia, în locul disperării și furia, în locul fricii. La naiba cu femeia asta! își spuse din nou. Voia să se însoare cu ea. Voia să se trezească dimineața și să o găsească acolo lângă el. Voia să vină seara acasă și să o găsească acolo. Voia să-și vadă copilul cum crește în trupul ei. Și-și dorea lucrurile astea cu o disperare la fel de străină de el precum eșecul. Eșecul? Numai cuvântul îl făcea să-și încleștеze maxilarul. Era departe de a accepta eșecul. La naiba cu alte femei! Pentru el nu exista decât una singură. Se ducea după ea.

Se afla la jumătatea drumului sper ușă când telefonul de pe biroul lui sună. Tunând și fulgerând, Daniel se întoarse să răspundă.

- MacGregor.

- Domnule MacGregor, Mary Miles, casiera-șefă. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar în hol e o tânără domnișoară care insistă că trebuie să vă vadă.

- Spuneți-i să stabilească o întâlnire cu secretara mea.

- Da, domnule, i-am sugerat asta, dar insistă că trebuie să vă vadă acum. A spus că vă așteaptă.

- Nu am timp să-i primesc pe toți cei care vin de pe stradă, domnișoară Miles. Daniel se uită la ceas. Anna plecase deja de la spital. O va prinde acasă.

- Da, domnule. Casiera se simți prinsă între două forțe încăpățânate. I-am deja explicat acest lucru, dar tot insistă. E foarte politicoasă, domnule MacGregor, dar nu cred că o să plece.

Daniel își pierdu răbdarea și înjură din nou.

– Spune-i... Vocea lui se stinse când cuvintele casierei formară o imagine în mintea lui. Cum o cheamă?

– Whitfield. Anna Whitfield.

– Și pentru ce o faceți să aștepte în hol? întrebă el. Trimiteți-o sus.

Casiera își dădu ochii peste cap și-și aminti de mărirea de salariu făcută de Daniel când cumpărase banca.

– Da, domnule. Chiar acum.

Ea se răzgândise. Victoria nu-l ocolise. Plana asupra lui. Chiar dacă îl costase scump, răbdarea lui dădea roade. Ea era pregătită să îl asculte. Era adevărat că nu se imaginase discutând la birou despre căsătorie, dar era pregătit să facă niște concesii. Adevărul gol-goluț era că Daniel era dispus să facă foarte multe concesii. Dar ea venea spre el. Iar el avea tot ce își dorea, inclusiv mândria lui.

Bătaia în ușă sună vioi și profesionist înainte ca secretara să deschidă.

– Domnișoara Whitfield dorește să vă vadă, domnule.

Daniel încuviință ca secretara să plece, înainte ca privirea lui și toate gândurile să se concentreze pe Anna. Ea rămase în picioare pe covorul gros cenușiu pe care tocmai îl cumpărase, cu apa ce i se scurgea din cap până în picioare. Ploaia îi spălase fața și îi cârlionțase părul negru și strălucitor. Daniel rămase pur și simplu fără suflare.

– Ești udă.

Cuvintele lui sunară mai degrabă a acuzație decât a îngrijorare. Ea îi zâmbi.

– Plouă.

Doamne, cât de bine era să-l vadă. Pentru un moment, nu putu decât să zâmbească prostește și să profite de moment. Cravata îi era desfăcută, gulerul descheiat. Părul arăta ca și cum ar fi fost pieptănat rapid cu degetele. Ea voia să-și deschidă brațele și să-l cuprindă în ele, acolo unde înțelesese ea că îi era locul. În schimb, continuă să zâmbească și să ude în liniște elegantul covor.

El o privea în timp ce ea zâmbea. Preț de câteva secunde, nici unul din ei nu vorbi.

Daniel își reveni, își drese glasul și o privi încruntat.

– Mi se pare că cineva care studiază medicina ar trebui să nu alerge de colo-colo ud leoarcă. Deschise ușa la bar și scoase o sticlă de coniac. O să petreci mai multă timp decât ți-ai dori în spitalul ăla al tău.

– Nu cred că o ploaie de vară ar trebui să îmi facă vreun mare rău.

Pentru prima dată se gândi la cum trebuia să arate cu părul încâlcit și șiroind, cu hainele leoarcă și cu pantofii uzi. Își ținu bărbia ridicată. Udă sau nu, avea demnitatea ei.

– Oricum, bea asta. Îi puse paharul în mână. Ia loc.

– Nu, o să îți stric...

– Ia loc, repetă el cu un strigăt răspicat.

Anna se îndreptă spre un scaun cu o sprânceană ridicată.

– Foarte bine.

Ea se așeză, el nu. Gustul dulce al victoriei dispăruse deja. Doar privind-o intuia că nu se răzgândise. Nu Anna. Adevărul era că nu s-ar fi îndrăgostit niciodată atât de iremediabil de o femeie care ar fi fost ușor de influențat. Nu venise să-i accepte cererea în căsătorie, iar el era departe de a fi gata să accepte alternativa propusă de ea.

Strâmbă din buze. În ochii lui apăru o lumină pe care cei care erau obișnuiți cu afacerile ar fi recunoscut-o și s-ar fi temut. Păzea, își spuse Daniel. Dar sub nici o formă nu i-ar fi dat de înțeles Annei în ce stare era. Îi mai aruncă o privire de sus în jos pe când ea se așeza și îi distrugea tapițeria scaunului.

– Te interesează un împrumut, Anna?

Ea sorbi din pahar și lăsă coniacul să-i calmeze brusca nervozitate. Tonul dezinvolt și zâmbetul discret nu o păcăliseră nici măcar o secundă. Deci, era încă supărat. La ce altceva s-ar fi putut aștepta? S-ar fi îndrăgostit de un bărbat care s-ar fi lăsat atât de ușor lingușit? Nu, se îndrăgostise de Daniel tocmai pentru că era cine era.

– Nu chiar acum. Ca să-și mai dea timp, studie încăperea. Biroul tău e foarte frumos, Daniel. Maiestuos, dar nu încărcat.

Pe perete era o pictură abstractă foarte îndrăzneață, în tonuri și nuanțe de albastru. Deși părea că liniile și formele erau trasate la întâmplare, notele sexuale erau izbitor de evidente. Privirea ei se mută de la pictură la el. Categoric, deloc aglomerat.

O văzuse studiind tabloul și își dădu seama că îl înțelegea. Plătise o avere pe Picasso-ul acela nu doar pentru că îi plăcuse, ci și pentru că intuise că valoarea picturii va exploda în decurs de o generație.

– Ești o femeie greu de șocat, Anna.

– E adevărat. Și pentru că era adevărat, se relaxă. Mereu am crezut că viața e prea importantă ca să treci prin ea și să te simți ofensat de ea. Mi-au lipsit trandafirii.

El se rezemă cu un șold de unul dintre colțurile biroului masiv.

– Credeam că nu îți plăcea când îți trimiteam.

– Nu-mi plăcea. Până când nu mi-ai mai trimis. Nu spuse mai multe, hotărând că era și ea îndreptățită să aibă ciudățeniile ei. Nu am mai auzit de tine în ultimele zile și mă întrebam dacă te-am șocat.

– Dacă m-ai șocat? Cu câteva clipe în urmă, oscila între tensiune și plictiseală. Cu Anna acolo, totul părea să revină la normal. Nici eu nu sunt ușor de șocat.

– Jignit atunci, sugeră ea, pentru că am ales să trăiesc cu tine, în loc să mă mărit cu tine.

El schiță un zâmbet. Nu afirmase el cândva că îi plăcea ca o femeie să spună ce gândește – până la un punct? Nu i se păruse deloc ciudat că părerea lui se schimbase deja radical.

– Enervat, o corectă el.

– Am putea să spunem furios chiar.

Își aminti de reacția lui.

– Da. Ești tot atât de hotărâtă?

– Da.

Daniel scoase gânditor un trabuc, trecându-și încet un deget peste el înainte să-l aprindă. În afaceri, știa cum să se descurce cu un adversar. Îl forța pe acesta să facă primul pas. Asta îl ținea pe el pe locul șoferului, în timp ce celălalt jucător trebuia să dea explicațiile necesare. Fumul trabucului îl învălui.

– De ce-ai venit?

Deci, el nu intenționa să dea înapoi.

Sorbi încet o gură de coniac. Bine atunci, nici ea.

– Pentru că mi-am dat seama că nu vreau să mai treacă o zi fără să te văd. Puse coniacul deoparte în timp ce fumul trabucului se undui și dispăru. Te deranjează?

El oftă cu un acces nerăbdător de furie. Afacerile și chestiunile personale nu aveau întotdeauna aceleași reguli. Totuși, scopul era victoria.

– E greu ca un bărbat să se supere pe femeia cu care vrea să se căsătorească doar pentru că ea vrea să-l vadă.

– Bine. Se ridică și încercă zadarnic să-și aranjeze fusta udă. Atunci o să iei cina cu mine astă-seară.

Ochii lui se îngustară.

– De obicei, unui bărbat îi place să facă el invitația.

Ea oftă și se apropie de el.

– Uiți în ce secol suntem? Vin să te iau la șapte.

– O să...

– O să te iau la șapte, încheie și se ridică pe vârfuri. Când îi întâlni buzele, erau moi, delicate și totul păru întru totul firesc. Mulțumesc pentru coniac, Daniel. Nu te mai reține.

El își recăpătă vocea când ea era deja aproape de ușă.

– Anna?

Ea se întoarse cu o jumătate de zâmbet pe buze.

– Da?

Văzu în zâmbetul ei că aștepta, chiar anticipa o ceartă. „Schimbă tactica și provoacă confuzie", se gândi Daniel, apoi trase ușor din trabuc.

– Să vii la șapte și jumătate. Am o întâlnire mai târziu, după-amiaza.

El avu satisfacția să vadă pe chipul ei o pâlpâire rapidă de îndoială înainte să dea din cap aprobator.

– Bine.

Când închise ușa în urma ei, lăsă să-i scape un oftat îndelung înăbușit.

De la birou, Daniel rânji, chicoti și, într-un final, izbucni în râs. Chiar dacă nu-și dădea seama cine făcuse pe cine, constată că nici nu era important să afle. Fusese întotdeauna genul care încerca un joc nou, reguli noi. Îi pasase Annei cărțile și împărțirea lor. Dar tot el va câștiga.

Ploaia se transformase în burniță când Anna ajunsese acasă. Găsi casa goală, dar parfumul mamei ei persista încă în hol. Încântată că era singură, se duse sus să facă o baie lungă și fierbinte. Descoperise că preluarea inițiativei îi oferea o senzație minunată. Se afla încă o dată în deplin control al situației, cu toate că era puțin mai ezitantă decât ar fi fost în mod normal. Daniel MacGregor nu era un bărbat care să se lase manipulat. Înțelesese asta de la bun început. Dar credea că era un bărbat care ar fi răspuns la negocieri. Problema ei cea mai mare era cum să evite ca el să-și dea seama de cât de mult îi oferise ea deja. Totul. Închise ochii când stoarse buretele și apa fierbinte i se prelinse pe gât și pe sâni. Dacă ar fi descoperit asta, dacă ar fi presat-o, ea i-ar fi oferit tot ce ar fi vrut el. Un bărbat ca Daniel nu ar fi ajuns atât de sus, dacă ar fi fost o pradă ușoară. Dar și ea intenționa să ajungă în elita profesiei ei. Deci, trebuia să fie la fel de puternică, la fel de hotărâtă.

După ce-l va lua, vor cina în liniște și vor avea o conversație de complezență. La cafea vor discuta – rațional – despre situația lor. Înainte să se încheie întâlnirea, el îi va înțelege sentimentele și punctul de vedere. Anna se băgă sub apă cu un oftat. Pe cine încerca ea să păcălească? Povestea asta nu descria nici măcar un minut dintr-o cină cu Daniel MacGregor.

Se vor ciorovăi, se vor certa, vor fi în dezacord şi probabil vor râde mult. Foarte probabil el va urla. Era la fel de posibil ca şi ea să urle. Apoi se va termina; se îndoia că el va înţelege altceva decât că vrea să se însoare cu ea. O mişca ideea asta. El chiar o voia lângă el. Era posibil să nu mai întâlnească în toată viaţa ei pe cineva care să o privească aşa cum o privea Daniel. Era posibil să treacă prin viaţă fără ca vreun bărbat să descătuşeze încuietorile cu care îşi zăvorâse pasiunea. Cum ar fi viaţa ei în condiţiile astea?

Anostă. Zâmbi la cuvântul care îi fulgeră prin minte. Cu siguranţă că în acel moment nu se mulţumea doar cu asta. Ea îl voia pe Daniel MacGregor. Şi avea de gând să-l aibă.

Când ieşi din cadă îşi dădu seama că jumătate din luptă însemna să aibă încredere în ea. O pierdea atât de uşor când el o privea. Nu va lăsa să se întâmple una ca asta în seara aceea. Cu un prosop pe cap, îşi puse un halat pe ea. Îl scotea la cină. Oricât de mici i-ar fi fost şansele, nu avea de gând să rateze ocazia. Deschise dulapul şi se încruntă. De obicei, ştia exact ce i s-ar fi potrivit perfect pentru o ieşire pe care o plănuise. Tot ce scotea părea să fie prea împopoţonat, prea simplu sau prea banal. Îşi spuse că era nebună, apoi luă o rochie din mătase verde de culoarea mării şi o întinse pe pat. Poate era inacceptabil de simplă, dar părea să fie cea mai bună alegere pentru seara aceea. Dacă şi-ar fi dorit ceva elegant, se gândi ea, ar fi trebuit să inspecteze dulapul Myrei. În timp ce se gândea la asta, auzi soneria. Începu să bombăne, lucru atât de rar, încât se ruşină. Când deschise uşa, Myra intră şi o luă de mâini.

– O, Anna, cât de mult mă bucur că te găsesc acasă!

– Myra, chiar mă gândeam la tine. Chiar când termină de spus asta, observă încleştarea ca de moarte în care îi erau prinse degetele. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să vorbim. Poate pentru prima dată în viaţa ei, Myra aproape că nu-şi mai găsea cuvintele. Între patru ochi. Părinţii tăi sunt acasă?

– Nu.

– Bine. Mai întâi, am nevoie de ceva de băut. Dă-mi un coniac.

– Bine. Amuzată, Anna o conduse în sufragerie. Minunată pălărie.

– Serios? Myra ridică îngrijorată o mână spre borul alb și voaleta pălăriei. Nu e prea împopoțonată?

– Prea împopoțonată? Anna îi turnă un coniac dublu. Stai să mă dumiresc. Tu mă întrebi pe mine porți ceva prea împopoțonat?

– Nu fi drăguță, Anna. Privindu-se în oglindă, Myra își duse mâna la voaletă. Poate ar trebui să scot pana.

Anna se uită la pana cochetă de la pălărie.

– Acum chiar încep să-mi fac griji.

– Dar rochia? Myra își scoase trenciul roșu ca să dea la iveală un costum de mătase cu guler și manșete din dantelă.

– Deosebit. Este nou?

– L-am cumpărat acum douăzeci de minute.

Anna se așează pe brațul scaunului în timp ce prietena ei bău coniacul pe nerăsuflate.

– Nu trebuia să te pregătești pentru mine.

Myra oftă rapid și își îndreptă spatele înainte să pună paharul pe masă.

– Nu avem timp de glume acum.

– Pot să văd asta. Dar zâmbi oricum. Dar pentru ce avem timp?

– Cât de repede poți să pui ceva minunat pe tine și să pregătești un mic bagaj?

– Bagaj?

Myra își trecu degetele peste dantela de la gât.

– Myra, ce se întâmplă?

– Mă mărit.

O spuse repede, apoi oftă adânc. Se aruncă pe canapea pentru că picioarele îi tremurau.

– Te măriți? Uimită, Anna încremeni. Myra, știu că te miști repede și nu te-am văzut prea mult în ultima vreme, dar să te *măriți?*

– Nu ar strica să mai spui asta de câteva ori ca să nu mi se mai oprească respirația de fiecare dată când o aud. M-am bâlbâit deja în fața vânzătoarei de la magazin și nu vreau să se întâmple iar. Dacă există ceva ce refuz este să mă fac de râs.

– Te căsătorești. Anna repetă în contul amândurora. Cu cine? Încercă să ghicească cine era alesul în timp ce Myra încheia și descheia nasturele de sus al jachetei. Peter?

– Cine? Nu, nu, sigur că nu.

– Sigur că nu, murmură Anna. Știu, Jack Holmes.

– Nu fi ridicolă.

– Steven Marlowe.

Myra se jucă apoi cu tivul de la fustă.

– Anna, serios, abia dacă-l cunosc.

– Abia? Acum șase luni...

– Asta a fost acum șase luni, o întrerupse Myra și roși pentru prima dată de când o cunoștea Anna. Și aș aprecia dacă ai uita tot ce ți-am scris vreodată despre el. Și mai bine, arde scrisorile alea.

– Draga mea, s-au autodistrus de când le-am citit. Ar fi trebuit să scrii pe hârtie rezistentă la foc.

În ciuda nervozității ei, Myra schiță un zâmbet.

– Vorbești cu o femeie logodită. Am lăsat totul în urmă. Uite.

Covârșită de emoție, Myra întinse mâna stângă.

– O! Anna era în general foarte nepăsătoare când venea vorba de bijuterii, dar diamantul pătrat de pe degetul Myrei părea extraordinar de frumos. Este splendid, într-adevăr splendid, Myra. Sunt atât de fericită pentru tine! Se ridică și o luă pe Myra în brațe înainte să înceapă să râdă. Cum să știu dacă să fiu fericită pentru tine? Nu știu cu cine te măriți.

– Herbert Ditmeyer. Myra așteptă o privire uimită și nu fu dezamăgită. Știu, și eu am fost luată prin surprindere.

– Dar nici nu m-am gândit că voi... Adică mereu mi-ai spus că el este... Anna își drese glasul.

– Înțepat? Myra încheie și zâmbi dulce. Și este. Este înțepat și mai degrabă sobru și frustrant de corect. Dar este și cel mai dulce bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Ultimele câteva săptămâni... Se așeză, un pic visătoare, un pic uimită. Nu am știut niciodată cum este când un bărbat se comportă cu tine ca și cum ai fi specială. Foarte specială. Am acceptat să ies prima dată cu el pentru că mi se făcuse milă de câte ori mă invitase. Mă simțeam și flatată, recunoscu ea. A doua oară am ieșit cu el pentru că mă simțisem atât de bine la prima întâlnire. Herbert poate fi foarte amuzant. Îți intră pe sub piele.

Emoționată, Anna văzu cum înflorea iubirea în ochii Myrei.

– Știu.

– Ați fost mereu atât de buni prieteni. Am noroc că nu s-a îndrăgostit de tine. Chestia e că s-a îndrăgostit de mine cu câțiva ani în urmă. Cu o ușoară mișcare a capului, scoase o țigară din poșetă. Ieșeam de câteva săptămâni când mi-a spus asta. Am fost atât de uimită că aproape nu am mai putut să vorbesc. Apoi am încercat să mă retrag încetișor. La urma urmei, el fusese atât de drăguț și nu voiam să-l fac să sufere.

Anna ridică mâna pe care se afla inelul.

– Mi se pare că nu prea te-ai retras.

– Nu. Myra privea ametită diamantul. Apoi mi-am dat seama că nu voiam deloc să mă retrag, că era nebună după el. Nu e ceva nebunesc în sine?

– Cred că e minunat.

– Și eu. Stinse țigara fără să tragă din ea. Și astă-seară... Astă-seară mi-a pus diamantul ăsta pe deget, mi-a spus că plecăm în Maryland la opt și ne căsătorim.

– În seara asta. Anna luă din nou mâna Myrei. În seara asta. Totul se întâmplă atât de repede, Myra.

– De ce să așteptăm?

Într-adevăr, de ce să aștepte? Se putea gândi la sute de motive, dar nici unul dintre ele nu ar fi șters privirea visătoare din ochii Myrei.

– Ești sigură?

– Sunt mai sigură de asta decât am fost vreodată de ceva în viața mea. Bucură-te pentru mine, Anna!

– Mă bucur. Ochii îi erau în lacrimi când o îmbrățișă din nou pe Myra. Știi că mă bucur.

– Atunci, îmbracă-te. Pe jumătate plânsă, pe jumătate zâmbitoare, Myra o împinse deoparte. Ești domnișoara mea de onoare.

– Vrei să zbor în seara asta spre Maryland?

– Am fost de acord să fugim pe ascuns pentru că e mai ușor decât să avem de-a face cu mama lui. Nu mă place și probabil că nu o să mă placă niciodată.

– Of, Myra!

– Nu contează. Eu și Herbert ne iubim. Oricum, nu vreau o nuntă mare și pompoasă. Cere prea mult timp. Dar nu vreau să mă mărit fără prietena mea cea mai bună. Chiar am nevoie de tine, Anna. Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva și mor de frică.

Toate obiecțiile pe care Anna le-ar fi avut dispăruseră.

– Pot să mă îmbrac și să fiu gata în douăzeci de minute.

Cu un zâmbet larg, Myra o îmbrățișă o ultimă dată.

– Pentru că e vorba de tine, te cred.

– Lasă-mă să le scriu câteva rânduri alor mei. Avea deja un creion în mână.

– Ah, Anna... Myra își trecu limba pe deasupra dinților. Știu că sinceritatea nu o să te lase să minți... Dar ai putea să nu menționezi pentru ce anume pleci? Eu și Herbert vrem să fim cât mai discreți până când o să afle și mama lui.

Anna se gândi un pic, apoi începu să scrie.

Plec într-o scurtă călătorie cu Myra. S-ar putea să merg și în niște magazine de antichități – „ceea ce chiar aș putea să fac", își spuse. Mă întorc acasă într-o zi sau două.

Apoi semnă, se mai uită o dată și i-o arătă Myrei.

– E destul de vagă.

– E perfect. Mulțumesc.

– Hai, vino să mă ajuți. Când păși în hol, își aminti. Ah, ar trebui să-l sun pe Daniel și să anulez cina.

– Daniel MacGregor? Sprâncenele Myrei se arcuiră cum numai ea putea face.

– Exact. Ignoră privirea ei și se îndreptă spre telefon. Trebuie să îi spun că nu pot veni în seara asta.

– Poți să iei cina cu el în Maryland. Myra îi luă receptorul și îl puse la loc. Herbert o să îl roage să-i fie cavaler de onoare.

– Înțeleg. Anna își trecu la întâmplare mâna peste halat. E numai bine, nu?

– Foarte. Myra o trase în sus pe scări cu un zâmbet strengăresc.

capitolul 9

Nu mai zburase niciodată. La douăzeci de ani, Anna făcuse croaziere spre Europa, în lux și confort. Călătorise mii de kilometri cu trenul, adormise în legănarea lui lină și privise peisaje care se derulau. Dar nu zburase niciodată. Ar fi crezut nebun pe oricine i-ar fi spus că va urca într-un avion privat care părea atât de mic că ar fi putut să aterizeze în grădina ei. Dragostea, gândi ea în timp ce încerca să se îmbărbătezе și păși în avion. Dacă nu ar fi iubit-o pe Myra, s-ar fi întors și ar fi fugit cât o țineau picioarele. Era sigură că acea cutie de conserve cu elice ar fi putut decola. Și-ar fi dorit să fie la fel de sigură și în privința aterizării.

– O adevărată mașinărie, nu?

Daniel privi cum Anna își ocupă locul înainte ca el să-l ocupe pe al său.

– Da, într-adevăr, murmură ea și se întrebă dacă erau și parașute pe acolo.

– E primul tău zbor?

Anna se pregăti să îi confirme plină de demnitate, apoi văzu că el nu râdea de ea.

– Da. Cuvântul fu însoțit de un oftat ușor.

– Încearcă să te gândești că este o aventură, sugeră el.

Anna aruncă o privire spre pământ și își dori să mai fi fost încă pe sol.

– Încerc să nu mă gândesc deloc.

– Ai mai mult curaj de-atât, Anna. Eu ar trebui să știu mai bine. Apoi îi zîmbi. Primul zbor ar trebui să fie ca o aventură. Apoi zburatul devine o rutină și nu te mai gândești atât de mult la asta.

Încercă să se relaxeze și folosi vechiul truc cu încordarea fiecărui mușchi din corp, începând cu degetele de la picioare.

– Bănuiesc că ești obișnuit cu asta. Ăsta e genul de avion cu care zbori când mergi la New York?

Cu un chicotit, el îi fixă centura ei de siguranță, apoi pe a lui.

– Ăsta e avionul cu care zbor la New York. E al meu.

– A!

Cuvintele lui îi răsunau încă în minte și își dădu seama că zborul părea mai sigur acum că știa că se afla în avionul lui Daniel. Se uită spre Myra și Herbert care stăteau unul lângă celălalt, cu capetele sprijinite. O aventură, își zise ea. Se va bucura de ea.

– Deci, când începem?

– Așa da, șopti el și îi făcu un semn pilotului.

Motorul porni cu un vuiet și decolară. Deși spaima dispăruse, în avion plutise de-a lungul zborului un aer de sărbătoare și de tensiune. Anna remarcă încordarea din ochii Myrei care răsucea nervos o batistă din dantelă în timp ce râdea și vorbea. Herbert era așezat, puțin palid, puțin rigid, și vorbea doar când era invitat să o facă. Cât despre ea, Anna auzea vocile din jurul ei și privea peisajele de sub ea cu un sentiment de ireal. Totul se întâmplase atât de repede. Dacă nu ar fi fost glumele ușoare și zeflemeaua lui Daniel, partea festivă a zborului s-ar fi transformat rapid în isterie. Anna observă că el, în timp ce cocheta scandalos cu Myra, se simțea bine. Și, în timp ce o făcea, o împiedica pe viitoarea mireasă să nu se urce pe pereții cabinei. Nu era doar un bărbat

interesant, își dădu ea seama. Era și un prieten bun. Anna își abandonă gândurile și încercă să fie și ea o prietenă la fel de bună.

– Ai gusturi excelente, Herbert.

– Poftim? Acesta înghiți în sec și își îndreptă cravata. A, da. Mulțumesc. Apoi se uită cu drag la Myra. E absolut minunată, nu-i așa?

– Cea mai. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Viața mea ar fi fost, cu siguranță, mult mai plictisitoare.

– Oamenii serioși ca noi au nevoie de o mică scânteie în viața lor, nu-i așa? Herbert o privi pe Anna cu un zâmbet nervos. Altfel, ne-am cufunda în carierele noastre profesionale și am uita de orice altceva.

Oamenii serioși? Cuvintele îi răsunară Annei în minte. Da, bănuia că era serioasă. În plus, ajunsese să creadă că Herbert avea dreptate.

– Și oamenii cu scânteie, murmură ea și aruncă o privire spre Myra și Daniel, au nevoie de cei serioși în viețile lor ca să nu-și ia câmpii.

– O s-o fac fericită.

Anna îi luă mâinile pentru că vorbele lui păreau mai degrabă o întrebare decât o afirmație.

– O, da. O s-o faci foarte fericită.

Micul avion ateriză într-un aeroport provincial din Maryland. Burnița persistentă fusese lăsată în urmă. Acolo, cerul nopții era limpede ca sticla și plin de stele. Luna semăna cu un zâmbet. Poate că fusese o noapte a nunții aleasă din impuls, dar era perfectă. Herbert o apucă de braț pe Myra și se îndreptară spre terminal.

– Judecătorul de pace care mi-a fost recomandat e la aproximativ treizeci de kilometri de aici. Mă duc să închiriez o mașină sau să găsesc un taxi.

– Nu este nevoie. Ajunși în terminal, Daniel se uită repede în jur, apoi îi făcu semn unui șofer înalt îmbrăcat în uniformă.

– Domnul MacGregor?

– Da. Dă-i lui indicațiile necesare, îi spuse lui Herbert. Mi-am permis să mă ocup de transport.

Fără mare tam-tam, şoferul luă valizele şi îi conduse afară. La marginea trotuarului era parcată o limuzină argintie.

– Nu mi-aţi dat prea mult timp pentru cadoul de nuntă, explică Daniel. Asta e tot ce am putut să găsesc mai bun.

– E perfect. Cu un zâmbet, Myra îl luă în braţe. Absolut perfect. Daniel îi făcu lui Herbert cu ochiul. Anna aşteptă până când Herbert o ajută pe Myra să urce în maşină.

– A fost foarte drăguţ din partea ta.

– Sunt un om foarte drăguţ, îi spuse el.

Ea izbucni în râs şi acceptă mâna întinsă.

– Poate. Nu m-aş baza pe asta.

Înăuntru, Myra îl ţinea de braţ pe Herbert.

– Două sticle de şampanie?

– Una înainte. Daniel o luă din frapieră. Alta după. Scoase dopul de plută cu un pocnet şi turnă în patru pahare. Pentru fericire!

Ciocniră solemn cele patru pahare, dar când bău, Daniel se uită la Anna. Ea îşi dădu seama că aventura era departe de a se fi terminatat când şampania îi explodă pe papilele gustative.

Până când ajunseră, terminaseră şampania, şi tensiunea se risipise. Cu aplombul ei caracteristic, Myra îşi aranjă părul şi machiajul într-o toaletă aflată undeva pe hol, în timp ce Anna stătea lângă ea şi îi ţinea pălăria. Nu se grăbea, dar Anna observă că mâinile îi erau foarte sigure.

– Cum arăt? întrebă Myra şi făcu o piruetă în camera înghesuită.

– Foarte bine.

– Am fost mereu la un pas de frumuseţe, dar în seara asta cred că sunt aproape uluitoare.

Cu mâini ferme, Anna o întoarse spre oglindă.

– În seara asta eşti frumoasă. Uită-te bine.

Myra zâmbi la vederea imaginii lor în oglindă.

– Chiar te iubeşte, Anna.

– Știu. Își puse mâna pe umărul Myrei. O să fiți un cuplu de zile mari.

– Da, așa o să fim. Cu bărbia ridicată, surâsul ei discret se transformă într-un zâmbet. Nu cred că el își dă încă seama de asta, dar o să-și dea. Respirând precipitat, se întoarse și o luă de umeri pe Anna. Nu-mi place să fiu sentimentală, dar cum nu intenționez să mă mărit decât o singură dată, se pare că a venit vremea. Ești prietena mea cea mai bună și te iubesc. Vreau să fii la fel de fericită ca mine în acest moment.

– Lucrez la asta.

Satisfăcută, Myra încuviință din cap.

– Bine atunci, hai să-i dăm drumul. Puse mâna pe clanță și se opri. Dacă o să mă bâlbâi, să nu spui nimănui, cu atât mai puțin lui Catherine Donahue.

Cu o expresie serioasă, Anna își puse mâna la inimă.

– Nu o să suflu o vorbă.

Într-un salon cu un șemineu mic din marmură albă și cu vaze cu flori de vară, Anna o privi pe prietena ei cea mai bună jurând să iubească, să respecte și să prețuiască. Când ochii i se încețoșară, se simți stupid și încercă să clipească repede ca să-și limpezească privirea. Era prostesc să plângă pentru doi oameni maturi care semnau un contract legal unul în fața celuilalt. Căsătoria era, la urma urmei, un contract. De aceea trebuia încheiată cu precauție și cu simț practic. Dar prima lacrimă apăru și i se prelinse pe obraz. Daniel îi dădu batista lui, așa cum mai făcuse o dată. Cât își suflă nasul, ceremonia se încheie și se trezi că îmbrățișează o Myra extrem de uimită.

– Am făcut-o! murmură Myra, apoi izbucni în râs și o strânse cu putere în brațe pe Anna.

– Și fără o singură bâlbâială.

– Am făcut-o, repetă ea și îi luă mâna. Lipită de inelul cu diamant era acum o verighetă subțire din aur. Logodită și măritată în cinci ore.

Daniel luă mâna pe care Myra o admira și o sărută ceremonios.

– Doamnă Ditmeyer.

Myra chicoti și îi strânse mâna.

– Să ai grijă să îmi spui de mai multe ori așa în seara asta ca să învăț să răspund la numele ăsta. O, Anna, o să încep să plâng și-mi stric machiajul!

– E în regulă. Anna îi înapoie lui Daniel batista deja mototolită. Herbert e legat de tine acum. Anna îl îmbrățișă strâns pe Herbert.

El râse și o strânse, la rândul lui, tare și îndelung pe Anna.

– Și ea e legată de mine.

– O să-ți complice viața.

– Știu.

– Nu e minunat? Anna îl sărută. Nu știu voi, dar eu mor de foame. Cina de după nuntă e din partea mea.

La recomandarea judecătorului de pace și cu ajutorul șoferului, se duseră la un han de țară din vârful unui deal împădurit. Era, după cum li se spusese, mic, ciudat și posibil închis. Cu ajutorul unor vorbe convingătoare și a câtorva bancnote, îl convinseră pe proprietar să redeschidă restaurantul și să-l trezească pe bucătar. Pe când ceilalți erau îndrumați spre sala de mese, Anna inventă o scuză și se strecură afară. Apoi îl pândi din nou pe proprietar.

– Domnule Portersfield, nu am cuvinte ca să vă mulțumesc îndeajuns pentru că ne găzduiți.

Cu toată că era mereu bucuros să primească oaspeți care plăteau, ora târzie îl cam scotea din sărite. Însă rezistă cu greu în fața zâmbetului Annei.

– Ușa mea vă este mereu deschisă, îi spuse el. Din păcate, bucătăria se închide la nouă, așa că masa nu o să se ridice la înălțimea reputației noastre.

– Sunt sigură că totul o să fie minunat. Ba mai mult, pot să vă asigur că prietenii mei o să vă spună că e cea mai bună mâncare pe care au mâncat-o vreodată. Știți, îl luă de braț și se îndepărtară un pic mai mult de ceilalți,

abia s-au căsătorit acum o jumătate de ora. De aceea, noi doi trebuie să punem la punct câteva detalii.

– Proaspăt căsătoriți! Domnul Portersfield nu era complet lipsit de romantism. Suntem mereu încântați să primim proaspăt căsătoriți la han. Dacă am fi fost anunțați puțin mai înainte...

– O, sunt sigură că detaliile care ne trebuie nu vor cere mult efort. Am menționat cumva că domnul Ditmeyer este procuror în Boston? Sunt convinsă că atunci când se întoarce acasă cu soția lui o să laude hanul tuturor prietenilor lui. Și domnul MacGregor, vorbi mai încet, ei bine, nu trebuie să vă spun cine este.

El nu avea nici cea mai vagă idee, dar se gândi că importanța personajului era suficientă.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Un om cu funcția lui nu găsește des un loc ca ăsta unde să se relaxeze. Mâncare gătită în casă, aer de țară. Vă asigur că este foarte impresionat de amplasarea hanului. Spuneți-mi, domnule Portersfield, aveți un casetofon?

– Un casetofon. Am unul în camera mea, dar...

– Perfect. Anna bătu din palme și încercă să zâmbească din nou. Eram sigură că o să mă ajutați.

Cincisprezece minute mai târziu, ea revenise în sala de mese.

Pe masă erau o bucată de pâine proaspătă, un borcan cu unt și nimic altceva.

– Unde ai dispărut? o întrebă Daniel când se așeză.

– Detalii. Pentru mire și mireasă, răspunse și își ridică paharul cu apă.

Myra râse când ciocniră.

– Tocmai îi spuneam lui Herbert să se aștepte la multe mese așa – arătă spre pâine și apă – până angajăm un bucătar.

Herbert îi luă mâna și i-o sărută.

– Nu m-am însurat cu tine pentru talentul tău culinar.

– Atunci e bine, spuse Anna și adăugă, pentru că oricum nu are.

Un băiat somnoros de vreo cincisprezece ani intră în sală cu o vază cu flori de câmp. Roua de pe petale îi indica Annei că tocmai fuseseră culese. Se părea că domnul Portersfield avea să se descurce.

– O, cât de frumos!

Myra smulse o floare înainte ca băiatul să plece și să aranjeze mesele astfel încât să elibereze mijlocul sălii. Domnul Portersfield intră zgomotos în cameră aducând un fonograf. Muzica se auzi în foarte scurt timp.

– Primul dans este pentru Herbert Ditmeyer, spuse Anna și arată spre centrul încăperii.

– Ai reușit să faci multe în doar câteva clipe.

Anna mușcă dintr-o bucată de pâine cu poftă.

– E doar începutul, domnule MacGregor.

– Știi, când m-ai invitat la cină nu mă așteptam să iau masa într-un han de țară din Maryland. Anna mai rupse o bucată de pâine, o unse cu unt și i-o oferi.

– Intenționam ca totul să se întâmple un pic mai aproape de casă.

– Par fericiți.

Anna îi privi pe Myra și pe Herbert care-și zâmbeau și dansau în spațiul amenajat în centrul sălii.

– Da, așa par. Nu mi i-am imaginat împreună niciodată. Acum că îi văd, par făcuți unul pentru celălalt.

– Contrastele. O luă de mână. A lui era lată și tare, a ei, mică și delicată. Fac viața mai interesantă.

– Am început să cred și eu în asta. Îi prinse degetele într-ale ei. În ultima perioadă.

Domnul Portersfield intră în încăpere cu un bol mare de salată, iar Anna îi zâmbi larg.

– O să vă placă asta, le spuse în timp ce-i servea. Totul e din grădina noastră. Sosul e făcut după o veche rețetă de familie.

După ce puse salata pe masă, aranjă puțin florile și se făcu nevăzut.

– Pare mult mai vesel, spuse Daniel.

– Așa ar și trebui să fie, murmură Anna și se gândi cu cât îl plătise ca să aibă zâmbetul acela pe față. Daniel...

Anna înfipse cu atenție furculița în salată. În legătură cu împrumutul despre care ai vorbit în după-amiaza asta. Luă o primă înghițitură, și salata i se păru la fel de bună pe cât le fusese prezentată. S-ar putea să fiu nevoită să-l accept – doar până când ne întoarcem la Boston.

Daniel aruncă o privire în jur și îl surprinse pe Portersfield îndreptându-se spre bucătărie, apoi reveni cu privirea la ochii întunecați și plin de veselie ai Annei. Nu avusese niciodată nevoie de cineva care să îi spună cât fac doi cu doi. Cu un hohot de râs, îi luă fața în mâini și o sărută.

– Fără dobândă pentru tine, iubire.

Aveau șampanie – una din ultimele două sticle din tot hanul. Li se servise o friptură înăbușită care se topea în furculiță și ascultară un disc zgâriat cu Billie Holiday.

Când Daniel o invită pe Myra la dans, ea nu pierdu vremea.

– Ești îndrăgostit de Anna?

Pentru că nu vedea de ce să nege asta, Daniel îi ignoră franchețea.

– Da.

– Și ce-ai de gând să faci?

Privi în jos. Buzele i se schimonosiră.

– Aș putea să spun că asta nu e treaba ta.

– Ai putea, aprobă Myra. Dar oricum intenționez să aflu.

După câteva clipe, Daniel hotărî că era cel mai bine s-o aibă de partea lui.

– M-aș fi însurat cu ea în seara asta, dar e al naibii de încăpățânată.

– Sau de deșteaptă. Myra zâmbi când văzu licărirea înflăcărată din ochii lui. O, îmi ești simpatic, Daniel. Mi-ai plăcut din prima secundă. Dar recunosc un compresor când îl văd.

– Cine se aseamănă se adună.

– Exact. Încântată mai degrabă decât jignită, Myra îi urmă paşii. Anna o să fie medic, probabil cel mai bun chirurg din ţară.

El se încruntă.

– Ce ştii tu despre medici?

– O ştiu pe Anna, spuse ea uşor. Şi cred că ştiu suficient despre bărbaţi ca să-mi dau seama că asta nu-ţi convine.

– Vreau o soţie, mormăi el, nu un expert cuţitar.

– Cred că ai respecta mai mult un medic, dacă ai avea nevoie de o operaţie de apendicită.

– Nu aş vrea să mă opereze soţia mea.

– Dacă o vrei pe Anna, ai face bine să fii gata să îi accepţi şi cariera. Ai cerut-o de nevastă?

– Eşti enervantă.

– Bineînţeles. Deci?

Femeile din America! se gândi el. Se va obişnui vreodată cu ele?

– Da.

– Şi?

– Şi a spus că nu se mărita cu mine, dar că o să locuiască la mine.

– Pare să fie o situaţie delicată.

Daniel lăsă în jos mâna Myrei astfel că amândoi priviră sclipirea inelului de pe degetul ei.

– O, asta e cu totul altceva. Îl iubesc foarte mult pe Herbert, dar nu m-aş fi măritat cu el dacă nu aş fi fost sigură că m-ar accepta exact aşa cum sunt.

– Şi cum eşti?

– Gălăgioasă, sâcâitoare, excentrică şi ambiţioasă. Privirea ei se îndreptă spre masă. O să fiu o nevastă pe cinste.

Daniel se uită la ea. Poate privirea îi era plină de iubire, dar bărbia îi era fermă.

– Aşa şi cred o să fii.

Daniel trase scaunul pentru Myra când Portersfield aduse un tort micuţ decorat cu glazură albă şi cu boboci

de trandafir roz. Cu un șarm deplin, îi înmână Myrei un cuțit argintiu pentru tort.

– Cu complimente din partea noastră, îi spuse el, conștient că își permitea să fie generos. Cele mai bune urări dumneavoastră și soțului, să aveți o căsnicie lungă și fericită.

– Mulțumim.

Aproape plângând, Myra așteptă până când degetele lui Herbert se înfășurară cu ale ei pe mânerul cuțitului. Anna așteptă ca șampania să se golească și să nu mai rămână din tort decât niște firimituri.

– Încă ceva. Scoase o cheie din buzunar și i-o înmână lui Herbert. Apartamentul matrimonial.

Cu un surâs larg, acesta o băgă în buzunar.

– Nici nu m-am gândit că un loc mic ca ăsta ar avea așa ceva. Se lăsă îmbrățișată și îi privi pe tinerii căsătoriți în timp ce plecau.

– Îmi place stilul tău, Anna Whitfield.

– Da? Încurajată de succesul serii și de șampanie, ea îi zâmbi. Cu privirea țintă la el, scoase din poșetă o altă cheie. Mai e una.

Daniel aruncă o privire la singura cheie pe care ea o avea în mână.

– Obișnuiești să iei treburile în propriile mâini.

Cu o sprânceană în sus, Anna se ridică.

– Dacă nu-ți convine, poți să-l trezești din nou pe domnul Porterfield. Sunt sigură că poate să-ți găsească o altă cameră.

El se ridică, o prinse de încheietură și îi smulse cheia din mână.

– Mă descurc cu asta.

Mână în mână, lăsară în urmă resturile cinei.

Nu-și vorbiră cât urcară pe scările care scârțâiau ușor sub tălpile lor. Sus era o lumină aprinsă care să-i îndrume. Toate ușile pe lângă care trecură erau închise. În hanul recent deranjat de o petrecere era liniște. Când Daniel deschise ușa de la camera lor, simți parfumul picant al florilor uscate. Se gândi la bunica

lui, la Scoția, la tot ce lăsase în urmă. Dar nu se gândi decât la Anna după ce ea închise ușa în urma lor. Rămaseră în tăcere. Ea întoarse cheița unei lămpi mici în formă de glob care se afla lângă ușă. O lumină slabă se revărsă în cameră. Ferestrele erau deschise ca să lase înăuntru aerul cald al verii. Draperiile subțiri fluturau în aerul nopții. Și, aproape imperceptibil, din pădure se auzea cântecul melancolic al unei păsări de noapte.

Ea aşteptă. Atunci, pe stânci, ea se dusese în întâmpinarea lui. Acum avea nevoie ca el să vină spre ea. Inima ei îi aparținea deja, chiar dacă îi era teamă să i-o spună. Corpul ei nu va mai aparține niciodată altcuiva. Dar aşteptă, mângâiată de lumina lămpii, înfăşurată în parfumul verii. El îşi spuse că Anna nu mai arătase niciodată atât de minunat, cu toate că avea multe amintiri cu ea. Zeci de fantezii. Pasiune, dorință, iubire, visuri – ea era totul. Inima lui făcu primul pas, iar el o urmă. Îi luă delicat fața între mâini, atât de delicat că Anna aproape că nu simțea apăsarea degetelor lui pe piele. Totuşi, atingerea lui o paraliză. Privirea lui nu o părăsi nici măcar o secundă în timp ce-şi cobora gura spre a ei. Sărutul lui era blând, o atingere diafană a buzelor, o îmbinare a respirațiilor. Cu ochii deschişi, cu trupurile apropiate, explorară senzațiile provocate de atingerile subtile ale buzelor, într-un du-te vino nebunesc al limbilor.

El îi atinse doar fața, ea nu îl atinse deloc, şi totuşi în doar câteva secunde inimile lor băteau cu atâta putere! Nu era sigură cât timp petrecuseră stând aşa. Ar fi putut fi ore sau doar secunde de-a lungul cărora nevoile lor se împreunară şi se amestecară într-o dorință care se afla la granița durerii. Cu un geamăt de plăcere, ea îşi lăsă capul pe spate. Brațele ei îl cuprinseră. Pentru o clipă, sărutul aducea tot mai mult a delir. Îşi simți toate oasele lichefiindu-se până când trupul ei ajunse o masă fluidă de senzații. Se lăsă pradă lor, se lăsă în brațele lui într-o capitulare nemaiîntâlnită.

Aproape că-l înnebuni. Sângele i se înfierbânta și pasiunea i se dezlănțuia la ideea că o avea pe Anna, puternică și înflăcărată. Dar ideea că o avea, delicată și maleabilă, era devastator de excitantă pentru el. Îl făcea slab. Îl făcea puternic. Anna părea să îi pătrundă în fiecare por până când în el nu mai rămase loc decât pentru ea.

Se retrase, zguduit de intensitate, atent la contopirea dintre ei. Dar ea rămase nemișcată, cu capul pe spate și cu brațele împletite în jurul lui. În privirea ei, Daniel vedea mai mult decât nevoie, mai mult decât cunoaștere. Vedea acceptare. Aștepta înfrigurat până când mintea îi deveni iar limpede. Apoi o dezbrăcă.

Jacheta subțire, aproape transparentă pe care o purta peste rochie îi alunecă de pe umeri asemenea unei iluzii. Mâinile lui hoinăreau pe brațele ei, pe umeri și înapoi ca să-i simtă pielea, mușchii, textura. Iar când el zăbovi, vrăjit de fiorul întâlnirii dintre trupurile lor, ea îi desfăcu cravata și o aruncă într-o parte. Încet, cu sângele înfierbântat de atingerea lui, îi trase sacoul de pe umeri.

Din nou, se pierdea în ea, dar de data asta nu mai conta. Cu adierea verii șoptind prin ferestrele din spatele lor, el îi trase fermoarul. Ca o pală de vânt, rochia alunecă pe podea. Ea îl auzi pe când încerca să-și recapete suflul și simți o mândrie sălbatică, aproape depravată. Stătea nemișcată, el o sorbea din priviri, centimetru cu centimetru. Pielea ei fredona de parcă mâinile lui ar fi cântat pe ea. Cameea pe care i-o oferise se cuibărea în adâncitura gâtului ei. Îi putea desena conturul cu degetele și simți cum profilul parcă prindea viață. Lumina accentua formele și îl făcea să poftească la ce avusese deja. Degetele ei tremurau pe când îi descheia nasturii de la cămașă, dar privirea ei rămase fixată într-a lui. Mai mult din dorință decât din încredere, palmele ei îi mângâiară corpul, iar cămașa lui se alătură rochiei care zăcea pe podea.

Undeva în han un ceas anunță ora exactă, dar ei uitaseră de mult de detalii precum timpul sau locul. Într-o înțelegere nerostită, se așezară în pat.

Salteaua scârțâi încet sub greutatea lor. Pernele de puf cedară. El se așeză deasupra ei – simțea nevoia să o vadă, să o vadă cu totul. Ar fi putut să stea așa ore întregi, dar ea se întinse spre el.

Se sărutau, înfierbântat, nerăbdător. Trup lângă trup, tremurând, sensibil. Lumina de la lampă proiecta umbrele lor pe perete. Adierea nopții le purta suspinele. Pasărea de noapte mai cânta încă tânguitor în pădure. Nu o mai auzeau. Lumea pe care o știau amândoi atât de bine, lumea pe care erau atât de hotărâți să o descopere fusese redusă la o singură cameră. Ambițiile păliră, apoi se stinseră în fața celor mai disperate dorințe. A lua, a da și a simți. A poseda și a fi posedat. Își îngropă fața în pielea ei și nu mai observă parfumul de mirodenii și de flori uscate care adia în cameră. Nu exista parfum, în afară de al Annei, nu exista gust, în afară de al Annei, nu exista voce, în afară de a Annei. Încet, dar nu neapărat delicat, își purtă gura într-o călătorie mistuitoare pe gâtul ei, peste dantela și mătasea care-i învăluia sânii. Nevoia îi vui în sânge când ea se încordă și se lipi de el. Cu mâinile strânse într-ale ei, el își coborî limba spre curbura subtilă care se dezvăluia deasupra dantelei. Cu picioarele împletite, își lăsă dinții să îi atingă delicat carnea. Când ea îi șopti numele, își jură să o poarte pe culmile plăcerii și ale nebuniei. Prin mătase, buzele lui îi tachinară sfârcul până când deveni tare și fierbinte în gura lui și trupul ei se încordă ca un arc. Când se opri, îi auzi respirația tremurată, apoi o auzi revenindu-i când își concentră întreaga atenție asupra celuilalt sfârc. La fel de ușor, de neîndurător, de devastator, se plimbă pe tot trupul ei provocând incendii despre care ea nici nu știa că ar fi putut să se aprindă. Cu limba și cu mâinile lui mari o purtă din nou și din nou pe culmile plăcerii. Ea nu știuse că tortura putea să fie atât de minunată sau plăcerea atât de dureroasă. Pielea îi era

umedă când el îndepărtă ultima barieră care îl mai despărțea de ea. Fusese prinsă într-un iureș al încântărilor – încântări întunecate, ascunse, disperate. Aerul era greu și avea gustul lui când îl trase în piept în răsuflări neregulate. Orice o atingea îi izbucnea în flăcări. Barba lui mângâie pielea netedă a pântecului și declanșă un iad de senzații. Mâinile ei îi găsiră părul și își trecu degetele prin el, iar lumina lămpii transformă și acest gest simplu în flăcări. Mintea ei se învolbură, brațele ei se înfășurară în jurul taliei lui. Mâinile ei căutau, atingeau, găseau. Îl simți că tremură și își apăsă gura pe pielea lui, degustând dorința. Înainte să anticipeze, înainte să se pregătească, îl trase spre ea, iar el o luă.

Sunetele explodau în capul ei. Poate că buzele lui Daniel rosteau numele ei. Simțea fiori reci alunecându-i pe piele. Ar fi putut să fie degetele puternice ale lui Daniel care o mângâiau. Își lăsă capul pe spate, în uitare, în plăcere, apoi îi întâlni privirea. Albastrul adânc și strălucitor își avea propriul foc, mai fierbinte, mai puternic decât al altcuiva. Iubire. Uniți de ea, îi purtă pe amândoi dincolo de culmile rațiunii. Epuizată și fără suflare, încă încordată și cu ochii închiși, ea ferecă înăuntrul ei totul: parfumul lui, senzația pielii lui înfierbântate pe a ei, sunetul respirației lui, iute și aspru în urechea ei, imaginea mâinii lui în mâna ei. Anna voia să rămână acolo. Iar dacă restul lumii și toate celelalte nevoi puteau fi ignorate, ea le-ar fi ignorat. Dacă el ar fi întrebat-o acum, dacă el i-ar fi cerut acum, ei îi era teamă că i-ar fi dat totul.

O mână se plimbă în jos, pe spatele ei. Posesie. Ea se cutremură ușor și știu că nu putea să-l evite. Orice altceva ar fi vrut, orice altceva ar fi fost, ea îi aparținea.

Așa cum stătea întinsă lângă el, corpul ei era atât de gingaș, încât părea că nu are greutate. Putea simți tremurul ușor care urma pasiunii. Nu putea să trăiască fără ea. Putea să facă tot felul de afaceri și putea să ia fără griji gâtul oricărui competitor, dar nu mai putea

să funcționeze fără femeia delicată și serioasă a cărei mână o ținea încă strâns.

„Facem cum vrei tu, atunci, la naiba." Înjură, însă își trecu un braț pe lângă ea.

- Te muți mâine cu mine. Îi trase capul pe spate. Făceau cum voia ea, dar el nu ceda. Îți strângi lucrurile când ne întoarcem la Boston. Nu mai petrec nici măcar o noapte fără tine.

Rămasă fără cuvinte, ea îl privi. În ochii lui erau urme de dorință amestecate cu o furie pe cale să izbucnească. Cum o să se descurce cu un bărbat ca Daniel? Anna avea impresia că era nevoie de mai multe săptămâni ca să învețe să o facă.

- Mâine?

- Exact. Te muți mâine la mine. Ai ceva de spus în legătură cu asta?

Ea se gândi un moment, apoi îi zâmbi.

- Ar fi bine să-ți faci loc în dulap.

capitolul 10

Anna făcu primul tur al noii case sub îndrumarea unui McGee rigid și taciturn.

Se întrebă care din ei doi se simțea mai incomod. Abia îi fuseseră duse valizele sus, că Daniel primise un telefon urgent de la bancă. Plecă supărat dându-i un sărut de încurajare, iar lui McGee un ordin absent ca să-i arate ce și cum prin casă. Așa că rămăsese singură acolo cu un majordom politicos și nemulțumit și cu o bucătăreasă care nu-și scosese încă nasul din bucătărie. Prima reacție fusese gândul să inventeze o scuză și să plece la spital, acolo unde îi era locul. Nu-și permitea mai mult decât Daniel o după-amiază liberă. Acum el plecase, iar ea rămăsese acolo. Ceva din spatele drept, neînduplecat al celui care o conducea pe scări o făcea să nu dea înapoi. Pentru Anna, mândria mergea mână-n mâna cu demnitatea. Ea luase o decizie și, dacă

un majordom se întâmpla să fie primul care o dezaproba, avea să accepte. Mai mult, va învăța să se împace cu asta. Începând din acel moment.

– La acest etaj avem mai multe camere de oaspeți, îi spuse McGee cu accentul lui grav, scoțian. Tot aici își are biroul și domnul MacGregor, pentru că i se pare mai comod.

– Înțeleg.

McGee verifică dacă era praf pe o masă micuță și își continuară drumul. Anna se gândi pentru o clipă că acela care se ocupase de curățenie fusese norocos că McGee nu găsise nici măcar un fir de praf.

– Domnul MacGregor îi găzduiește din când în când pe asociații care vin din afara orașului. Cele două camere de oaspeți sunt mereu pregătite. Acesta e dormitorul matrimonial.

Spuse asta și deschise o ușă grea, sculptată. Camera era mare, conform preferințelor lui Daniel, dar nu prea decorată, ca și cum ar fi petrecut puțin timp acolo. Își imaginase că biroul lui ar fi încărcat cu mobilă și plin cu hârtii și ar fi revelat mai multe despre personalitatea lui decât dormitorul care ar fi trebuit să fie o cameră mai intimă. Nu existau fotografii sau amintiri. Fusese recent zugrăvit și draperiile erau scrobite. Se întrebase dacă le dăduse vreodată la o parte ca să privească pe fereastră. Patul era mare cât pentru patru persoane și era făcut din stejar minunat sculptat. Valizele ei se aflau aproape de piciorul patului.

Se așteptase să se simtă ciudat intrând pentru prima dată în camera aceea intimă. Nu o încercă decât o vagă curiozitate. Stânca de deasupra mării spunea mai multe despre Daniel MacGregor decât camera aceasta în care își petrecea nopțile. Dar nu era timpul să descifreze un puzzle acolo unde nici nu se așteptase să găsească unul. Bărbia îi era ridicată puțin mai mult decât de obicei când se întoarse spre McGee.

– Domnul MacGregor nu a menționat prea clar care sunt aranjamentele legate de menaj. Revin în responsabilitatea dumitale?

Dacă McGee ar fi putut să-și întărească și mai mult spatele lui deja drept, ar fi făcut-o.

– O doamnă vine de trei ori pe săptămână ca să se ocupe de curățenie. Altfel, eu supraveghez menajul în casă. În orice caz, domnul MacGregor ne-a informat, pe mine și pe bucătăreasă, că s-ar putea să vă doriți ceva schimbări.

Dacă Daniel ar fi intrat pe ușă în acel moment, Anna l-ar fi strâns de gât cu bucurie. În schimb, mai aruncă intenționat o privire prin cameră.

– Nu cred că va fi necesar, McGee. Pari să fii nu doar un om care-și face foarte bine treaba, ci și unul perfect conștient de valoarea lui.

Complimentul ei livrat cu distincție nu-l înmuie nici măcar un pic, și nici ea nu intenționase să facă asta.

– Vă mulțumesc, domnișoară. Ați dori să vedeți și etajul doi?

– Nu, pentru moment. Cred că o să-mi desfac bagajele. „Ca să rămân singură", completă Anna în gând.

– Foarte bine, domnișoară. Cu o plecăciune, ieși din cameră. Dacă aveți nevoie de ceva, este suficient să sunați.

– Mulțumesc, McGee. Nu o să sun.

Se prăbuși pe pat după ce el închise ușa. Ce făcuse? Fiecare îndoială ascunsă cu dibăcie, pusă deoparte și îngropată până atunci ieși la iveală. Nu se mutase din casa ei părintească în apartamentul ei mic și drăguț, ci într-o casă imensă în care se simțea ca o străină. O uzurpatoare. Și îl întâlnise pe rigidul McGee, pentru care era, evident, un soi de Izabela. Dacă nu ar fi trebuit să-și liniștească nervii, acel unic detaliu i s-ar fi părut amuzant.

Lăsase în urma ei o mamă nervoasă și un tată uluit și se mutase într-o cameră enormă, pe jumătate goală. Nu era la spital, unde problemele care se iveau, deși grave,

îi erau familiare. În afară de ce se afla în valizele de lângă pat, nimic altceva de acolo nu-i aparținea.

Își trecu încet mâna peste cuvertura albă. „De acum, noapte de noapte", se gândi ea, „voi împărți patul ăsta cu Daniel". Va dormi cu el, se va trezi alături de el. Își vor spune noapte bună mai liniștit și vor avea intimitatea lor. El va fi acolo, aproape. Și așa va fi și ea. Ce făcuse? Panica ei crescu. Amuzată, Anna o reprimă. Mâna i se plimba în continuare pe cuvertură. Se privi într-o oglindă agățată pe perete - mică, palidă, cu ochii larg deschiși, așezată pe un pat mult prea mare. Și mai văzu un scrin din stejar cu sertare, frumos lucrat și masculin. Picioarele îi tremurau un pic când se îndreptă spre el. Degetele ei erau puțin amorțite când încercă să scoată capacul unei sticluțe de parfum. Apoi îi simți mirosul - impertinent, viu și foarte masculin. Lumea ei își regăsi echilibrul. Puse capacul la loc, iar mâinile îi erau din nou ferme și hotărâte.

Ce făcuse? Se întrebă pentru ultima dată. Exact ceea ce-și dorise. Cu un zâmbet de ușurare, începu să desfacă valizele.

Nu-i luă mult timp să-și aranjeze lucrurile prin cameră. Nu luase cu ea decât niște haine și pozele preferate din camera ei. Totuși, după ce le aranjă, se simți mai în largul ei și, într-un fel, mai acasă. Bineînțeles că va fi nevoie să cumpere un dulap care să fie potrivit cu mobila de secol nouăsprezece pe care Daniel o alesese pentru camera lui. Draperiile s-ar fi potrivit cu ceva mai delicat și mai prietenos.

Mulțumită, privi din nou de jur împrejur. Nu se gândise niciodată că decizii conjugale simple vor atrage după sine așa o schimbare. Poate că nu se asemănau cu deciziile legate de operații sau tratamente medicamentoase, dar îi oferiseră un sentiment de satisfacție. Poate că ar fi putut avea totul. Pentru moment, intenționa să-i dea târcoale lui McGee ca să caute două scaune comode pentru dormitorul lor. Și o lampă pentru citit, își mai spuse când păși în hol. Dacă ar fi posibil, ar aduce

și un birou mic pentru ea. Camera era suficient de mare. Într-o casă ca aceea, sigur se găseau câteva lucruri care să se fi potrivit în dormitor. Dacă nu va găsi, se va duce pur și simplu la cumpărături a doua zi, după tura de la spital. Fu tentată să scormonească prin salon sau bibliotecă ca să facă ea însăși niște modificări. Dar se abținu din simplul motiv că înțelegea mândria. Dacă se ocupa singură de asta, cu siguranță McGee se va simți lezat. Va găsi ea o modalitate de a face schimbările pe care și le dorea fără să-i jignească orgoliul de majordom. McGee făcea parte din viața lui Daniel. Dacă voia ca lucrurile să meargă bine, trebuia să-l considere și parte a vieții ei.

Se duse spre bucătărie, întrucât nu se putea gândi la un loc mai potrivit unde să-l găsească. La câțiva pași de bucătărie, auzi voci și se opri.

– Dacă femeia e suficient de bună pentru domnul MacGregor, e suficient de bună și pentru mine. Era o voce de femeie la fel de muzical scoțiană ca a majordomului. Nu văd nici un motiv pentru nemulțumirea ta, McGee.

– Nu sunt nemulțumit. Chiar și prin ușa de lemn, Anna detectă o indignare rece. Fata nu are ce face aici fără un certificat de căsătorie.

– Ei, pe naiba!

După exclamația chicotită, Anna hotărî că îi plăcea bucătăreasa.

– Mi-ar plăcea să știu de când ești tu judecător sau duhovnic? Domnul știe ce vrea și pun pariu că e valabil și pentru ea, altfel nu i-ar acordat nici măcar o oră dintr-o zi. Eu vreau să văd cum arată. E frumoasă?

– Destul de frumoasă, mormăi McGee. Măcar are bunul-simț să nu se dea în spectacol.

– Să se dea în spectacol, repetă bucătăreasa chiar când Anna murmură aceleași cuvinte. O femeie se aranjează pentru un bărbat și tot ea se dă în spectacol. Nu se dă în spectacol și are bun-simț. Nu știu care insultă e mai mare. Acum du-te să-ți vezi de treabă și așa o să fac

și eu, că, dacă nu, o să fiu prea ocupată ca să mă uit la ea înainte de cină.

Anna încerca să decidă dacă să se retragă sau să dea buzna, când un țipăt de durere o făcu să intre în grabă in bucătărie. Între ei, pe podea zăcea un cuțit plin cu sânge. Anna se avântă între cei doi, dar și mai mult sânge curgea la picioarele lor.

– Lasă-mă să văd.

– Domnișoară Whitfield...

– Dă-te la o parte!

Renunță la bună-cuviință și îl dădu deoparte pe majordom. Îi fu de ajuns o privire să-și dea seama că o alunecare a cuțitului rănise încheietura bucătăresei și îi secționase artera. Într-o secundă apăsă degetele pe tăietură și împiedică sângele să mai curgă.

– Nu-i nimic, domnișoară. Dar lacrimile curgeau pe fața femeii. O să vă murdăresc rău de tot.

– Taci. Anna smulse o cârpă de bucătărie uscată și i-o aruncă lui McGee. Rupe asta în fâșii, apoi adu-mi mașina. Obișnuit să asculte, începu să se ocupe de fâșii. Anna ținea în continuare mâna apăsată pe încheietura bucătăresei și o duse spre un scaun.

– Păstrează-ți calmul, o liniști ea.

– Sânge, reuși să spună bucătăreasa și se albi.

– O să avem grijă de asta. Anna vorbea pe un ton calm pentru că știa cât de greu i-ar fi fost să se descurce cu femeia masivă dacă ar fi leșinat. McGee, leagă-i o fâșie de braț, chiar aici. Îi arătă locul unde trebuia să fixeze garoul și continuă să-și țină degetele apăsate pe arteră. Bun, cum te cheamă?

– Sally, domnișoară.

– Bine, Sally, vreau să închizi ochi și să te relaxezi. Nu prea strâns, îl avertiză pe McGee. Adu repede mașina, o să vreau să conduci.

– Da, domnișoară. De două ori mai rapid și fără vreo urmă din demnitatea lui obișnuită, ieși grăbit din încăpere.

– Acum, Sally, poți să mergi?

– O să încerc. Mă simt amețită.

– Sigur că te simți amețită, murmură Anna. Sprijină-te pe mine. O să ieșim din bucătărie și mergem direct la mașină. Ajungem la spital în cinci minute.

– La spital. Brațul femeii începu să tremure sub mâna Annei. Nu-mi plac spitalele.

– Nu-ți face griji. Stau eu cu tine. Lucrez acolo. Unii dintre doctori sunt foarte atrăgători.

În timp ce vorbea, o ridică pe bucătăreasă și o ajută să se îndrepte spre ușă.

– Atât de atrăgători c-o să te întrebi de ce nu te-ai mai tăiat până acum.

Când erau gata să iasă pe ușă, McGee se află acolo ca să susțină parte din greutatea femeii.

– Foarte bună intervenția de prim ajutor, domnișoară Whitfield. Doctorul Liederman își clătea mâinile în chiuvetă când îi vorbi Annei. Fără ea, pun pariu că femeia ar fi sângerat până la moarte înainte să ajungă la spital.

Anna se uită atent la rană și estimă că ar fi nevoie de zece copci de îndată ce artera se va închide.

– Un loc foarte nepotrivit pentru cuțitul care a alunecat.

– Am întâlnit tentative de sinucidere care nu au făcut o treabă așa de bună. A avut noroc că nu te-ai panicat.

Anna ridică o sprânceană și se întrebă dacă el credea că-i făcea un compliment.

– Dacă sângele m-ar panica, aș fi un chirurg jalnic.

– Ai ales chirurgia? Nu alesese o cale ușoară. Se uită la ea peste umăr în timp ce aproape termina de curățat de pe mâini sângele bucătăresei. Știi că îndemânarea nu este suficientă pentru folosirea bisturiul. E nevoie de încredere.

– Credeam că este nevoie de aroganță, ripostă ea cu un surâs.

Lui îi luă câteva secunde să-i întoarcă zâmbetul.

– Un termen mai precis. Cât despre pacienta noastră, o să fie slăbită o zi sau două și trebuie să aibă grijă de mâna aceea două sau trei săptămâni.

– Vreți ca pansamentul să fie schimbat în fiecare zi?

– Da și să fie uscat. Să se întoarcă în vreo două săptămâni ca să scoatem firele. Apoi se întoarse ca să se șteargă pe mâini. Nici nu-mi imaginez că vei avea vreo problemă să faci asta.

Ea zâmbi din nou.

– Nici nu-mi stă gândul la asta – pentru alte câteva luni.

– Știi, domnișoară Whitfield, ai o reputație foarte bună în spital.

Asta o luă prin surprindere, dar își controlă valul de plăcere.

– Da?

– Da. Și asta vine de la gurile cele mai rele. El aruncă prosopul într-o parte, iar ea doar îl privi. Asistentele.

Anna nu-și mai ascunse încântarea.

– Apreciez.

– Ești în ultimul an la medicină. Am văzut destule cât să-mi fac o părere despre... încrederea dumitale. Ce note ai?

– Excelente, spuse ea cu mândrie.

El o studie cu un zâmbet ușor.

– Apreciez asta. Unde vrei să îți faci practica?

– Aici.

El îi întinse mâna.

– Să mă cauți.

Anna i-o luă.

– Așa o să fac.

„Unde naibii s-au dus cu toții?" Daniel găsise casa goală. Nerăbdător să fie cu Anna, urcă scările două câte două și dădu buzna în dormitor. Se uită în dulap ca să se asigure că ea chiar fusese acolo. Nu era primirea la care se așteptase, chiar dacă îi făcu plăcere să-i vadă hainele atârnate lângă ale lui. Reveni la parter după ce aruncă o privire și la etajul doi.

– McGee! Înjurând toți servitorii, se opri pe hol și se încruntă. Nu era suficient că femeia lui nu era acasă,

acum îi dispăruse şi majordomul. McGee! Merse de-a lungul holului, deschizând şi trântind uşi. Nu se aşteptase la o fanfară, dar se gândise că ar fi găsit pe cineva acasă când ar fi revenit. Intră în bucătărie, aproape că exploda de nervi.

- Unde naiba e toată lumea?

- Poţi să nu mai ţipi? Cu o voce joasă, Anna intră în încăpere. Doar ce-am băgat-o în pat.

- Se presupune că un bărbat poată să ţipe în propria casă, spuse Daniel, apoi se opri când mintea îi fu suficient de limpede cât să observe sângele de pe bluza şi fusta Annei. Doamne, Dumnezeule! Din doi paşi se apropie de ea să o ia în braţe. Ce ţi-ai făcut? Unde eşti rănită? Te duc la spital.

- Abia am fost acolo. Dar nu fusese destul de rapidă să-i spună asta că el o şi luă în braţe. Daniel, nu este sângele meu. Nu m-am rănit. Daniel! Aproape că ieşiseră din bucătărie înainte să-l poată opri. Sally a avut un accident, nu eu.

- Sally?

- Bucătăreasa ta.

- Ştiu cine este Sally. O puse jos, apoi o strânse tare, şi o senzaţie de uşurare îl copleşi. Tu nu eşti rănită?

- Nu. Vocea ei se înmuie. El tremura. Cine s-ar fi aşteptat la asta? Sunt bine, apucase să-i spună înainte s-o sărute. În avântul pasiunii lui, ea îi simţi uşurarea care era aproape la fel de nebună. Impresionată, îl lăsă să se liniştească. Daniel, nu am vrut să te sperii.

- Dar m-ai speriat. O sărută iar, apăsat şi mai ferm. Ce s-a întâmplat cu Sally?

- Se pare că avea mâinile ude şi nu a fost îndeajuns de atentă cu tocatul ei. A scăpat cuţitul care i-a tăiat încheietura. A atins o arteră. De asta e aşa mult sânge. Este o rană serioasă, dar eu şi McGee am reuşit să o ducem la spital. Se odihneşte acum. Trebuie să stea în pat câteva zile.

Pentru prima dată, el observă cuţitul şi sângele de pe jos, de lângă chiuvetă.

Cu un oftat ușurat, o strânse și mai tare pe Anna.

– Mă duc la ea.

– Nu, te rog. Reuși să-l oprească. Doarme. Ar fi mai bine să aștepți până mâine-dimineață.

Era responsabil pentru bucătăreasa lui, majordomul și oricare alt angajat. Se mai uită o dată la cuțit și înjură.

– Ești sigură că e bine?

– Sunt sigură. A pierdut ceva sânge, dar eram fix lângă bucătărie când s-a întâmplat. Când McGee și-a dat seama ce făceam, s-a descurcat de minune.

– El unde este?

– Parchează mașina. Uite-l, se corectă Anna când majordomul intră pe ușa de la bucătărie.

– Domnule MacGregor. Puțin palid, dar cuviincios ca întotdeauna, McGee se opri în ușă. Fac imediat curățenie. Mă tem că întârziem puțin cu masa de seară.

– Am aflat. Domnișoara Whitfield mi-a spus că ai fost de mare ajutor, McGee.

Ceva – o emoție poate – apăru pe fața lui.

– Cred că am făcut foarte puțin. Domnișoara Whitfield a fost foarte eficientă și, aș adăuga, foarte curajoasă.

Anna își înghiți un chicotit.

– Mulțumesc, McGee.

– Nu-ți face griji pentru cină. Ne ocupăm noi.

– Foarte bine, domnule. Noapte bună, domnișoară.

– Noapte bună, McGee. Ușa bucătăriei se închise în urma lui. Daniel, poți să mă pui jos acum?

– Nu. Începu să urce scările încet. Asta nu e primirea la care mă așteptam.

Ea își dădu seama cât de bine era să fie ținută în brațe asemenea unui lucru important.

– Nu am plănuit eu asta. Se opri pe scări și-și frecă nasul de gâtul ei.

– Iartă-mă.

– Nu e vina nimănui.

Doamne, ce bine mirosea. Orice foame putea să fie satisfăcută doar de ea.

– Ți-ai stricat bluza.

– Parcă ai fi Sally. Numai asta a spus în drum spre spital.

– Îți cumpăr una nouă.

– Doamne ferește, spuse ea și izbucni în râs. Daniel, nu avem ceva mai bun de făcut decât să ne facem griji pentru bluza mea?

– Știi la ce m-am gândit cât a durat toată întâlnirea aia blestemată?

– Nu. La ce?

– La cum o să fac dragoste cu tine. În patul meu. În patul nostru.

– Înțeleg. Își puse mâinile pe după gâtul lui când Daniel deschise ușa dormitorului. Pulsul începu să i-o ia la goană. Nerăbdare. Imaginație. Știi la ce mă gândeam când îmi desfăceam valizele?

– Nu. La ce?

– La cum o să fac dragoste cu tine. În patul meu. În patul nostru.

Cuvintele ei făcură camera pe care o observa rareori să pară specială.

– Atunci trebuie să facem ceva în sensul ăsta.

Cu mâinile ei pe după gât, se aruncară pe cuvertura albă a patului. Era mai ușor decât își imaginase să locuiască cu Daniel, să se trezească alături de el, să doarmă cu el. I se părea că viața pe care o trăise fără el nu fusese decât așteptare. Totuși, primele săptămâni necesitaseră niște ajustări. Anna reușise întotdeauna să se miște în ritmul ei și să-și protejeze intimitatea, cu toate că locuise cu părinții sau la cămin. Era cu totul altceva să locuiască împreună cu cineva. Mai ales dacă acel cineva era un om care credea că majoritatea orelor de somn erau o pierdere de vreme. Daniel MacGregor nu era cineva care să zăbovească prea mult în pat sau să piardă timpul la cafea. Diminețile erau făcute pentru afaceri și începeau când deschidea ochii.

De cele mai multe ori, pentru că și ea funcționa pe altă oră, Anna se nimerea la prima ei cafea pe când el o terminase deja pe a doua și ultima. Despărțirile erau scurte și pe grabă și oricum altcumva, numai

romantice nu. Daniel era deja plecat cu servieta lui când mintea ei începea să dezmeticească. Nu era chiar ca o lună de miere, se gândi ea în repetate rânduri, când se așeza singură să ia micul dejun, dar era o rutină cu care putea să trăiască.

Când ea ajungea la spital, Daniel încheiase deja afaceri. El juca la bursă și plănuia fuziuni și preluări de afaceri când ea plia lenjerii și le citea pacienților. Stând în aceeași casă cu el, Anna își dădu seama mai bine cât de puternic era Daniel și cât de puternic ar fi putut să fie. Chiar ea răspunsese la telefon unui senator și preluase un mesaj de la guvernatorul New Yorkului.

Politica, își dădu ea seama, era un aspect al carierei lui pe care nu-l luase niciodată în considerare. Avea și contacte și interese în domeniul entertainment-ului. Nu era vreo mare noutate o telegramă din partea vreunui producător cunoscut sau a vreunui tânăr scenarist. Chiar dacă Daniel nu mergea des la spectacole de balet sau la operă, ea aflase că el susținea intens domeniul artelor. I-ar fi și plăcut mai mult dacă nu ar fi făcut-o tot din interes pentru afaceri.

Cultură, politică, bursă și imobiliare - pentru Daniel totul era o afacere. Chiar dacă aflase că afacerile îi ocupau timpul și viața, el trecea cu vederea întrebările ei legate de asta cu o atitudine care echivala cu o mângâiere ușoară pe cap. De fiecare dată când o făcea, Anna încerca să treacă cu vederea frustrarea pe care i-o provoca. În timp, își spuse ea, el va ajunge să-i vorbească despre toate astea. Viața și timpul ei se consumau între spital, studiu și pregătirea pentru ultimul an de medicină. Daniel se interesa rar de timpul pe care ea îl dedica medicinei. Și când o făcea, Annei nu i se părea decât că o făcea dintr-o curiozitate politicoasă și nu-i spunea prea multe. Își petreceau serile la masă sau la o cafea în sufragerie. Nici unul din ei nu vorbea despre ambițiile lor, despre ce anume le anima acțiunile sau despre cerințele lor profesionale. Chiar dacă se bucurau să locuiască împreună, amândurora li se părea că o parte din viața lor

era lăsată într-un con de umbră. Nici unul nu-şi dorea să fie primul cara să scoată subiectul la lumina.

Deveniseră foarte zgârciţi cu timpul lor liber pe care îl petreceau mai ales singuri acasă. Când mai socializau, o făceau cu proaspăt căsătoriţii Ditmeyer. Mergeau din când în când la un film unde stăteau cu mâinile strânse în sala întunecată şi uitau de grijile de peste zi sau de incertitudinile viitorului. Aflau lucruri noi despre celălalt, despre obiceiuri, capricii şi despre ce-i deranja. Liniştită şi lăsată în voia ei, iubirea se adâncea. Dar chiar şi aşa, amândoi erau măcinaţi de ceea ce lipsea din relaţia lor. Daniel voia să se însoare. Anna voia un partener. Încă nu descoperiseră cum să le îmbine pe amândouă.

Căldura verii se intensifică în august. Fierbea pe străzi şi plutea ca o ceaţă în aer. Cei care puteau se refugiau pe coastă. În weekenduri, Daniel şi Anna făceau călătorii cu maşina decapotabilă. Făcuseră de două ori un picnic la Hyannis Port. Acolo puteau să facă dragoste cu aceeaşi libertate şi lipsă de constrângeri ca prima dată. Puteau să râdă şi să lenevească pur şi simplu în iarbă. Şi pe neaşteptate, tot acolo începuse Daniel să facă din nou presiuni asupra ei.

– Lucrările încep săptămâna viitoare, îi spuse Daniel într-o zi când împărţeau ultima sticlă de Chablis.

– Săptămâna viitoare? Uimită, Anna îl privi cum se uită la terenul gol pe care urma să fie ridicată casa. Şi-o imagina, îşi spuse ea, ca şi cum pietrele şi mortarul s-ar fi aflat deja acolo, puternice în lumina soarelui. Nu mi-am dat seama că se va întâmpla aşa de curând. „Nu mi-a spus", îşi zise ea. Chiar dacă îl întrebase, el nu îi arătase nici unul din planurile acelei case atât de importante pentru el. Ridică uşor din umeri.

– S-ar fi întâmplat şi mai devreme, dar a trebuit să mă ocup de alte chestiuni înainte.

– Înţeleg. Şi nici nu consideră că era necesar să-i povestească despre celelalte chestiuni. Anna îşi reţinu oftatul şi încercă să accepte. Ştiu cât de importantă este casa pentru tine şi o să fie foarte frumoasă, dar o să-mi lipsească asta.

Când el o privi, ea zâmbi și îl atinse pe obraz.

– E așa de liniște aici, așa izolat... doar apă, stâncă și iarbă.

– O să fie toate astea de îndată ce o să fie gata casa. După ce-o să începem să locuim aici. O apucă de mână, pentru că simți mișcarea ei ușoară de retragere. Nu o să se întâmple foarte repede – dar așa se întâmplă cu cele mai bune lucruri. S-ar putea să ia vreo doi ani până când se termină. Dar copiii noștri o să crească aici.

– Daniel...

– Așa o să fie. Îi strânse degetele când o întrerupse. Și de fiecare dată când o să facem dragoste în casa asta, o să îmi amintesc de cum a fost prima dată. Și în cincizeci de ani de acum încolo o să-mi amintesc de prima noastră dată aici.

Era imposibil să-i opui rezistență când era așa. Era mai periculos când vorbea blând, când vocea lui curgea lin peste ea. Pentru o clipă, aproape că-l crezu. Apoi își aminti cât de multe mai aveau de parcurs până să ajungă acolo.

– Îmi ceri promisiuni, Daniel.

– Da. Aștept promisiuni.

– Nu aștepta.

– Și de ce să nu aștept? Ești femeia pe care o vreau, femeia care mă vrea pe mine. E timpul promisiunilor între noi. Îi ținu hotărât mâna, apoi scoase din buzunar o cutiuță din catifea. Vreau să porți asta.

Cu o mișcare bruscă din deget, deschise cutia și dădu la iveală un diamant superb în formă de pară.

Annei i se puse un nod în gât. O parte din ea era absolut uimită de frumusețea pură a inelului. Celeilalte părți îi era frică de ce reprezenta acel inel: promisiuni, jurăminte, angajamente. Voia, tânjea după asta, dar se și temea.

– Nu pot.

– Ba bineînțeles că poți.

Ea își puse ambele mâini pe ale lui când el încercă să scoată inelul.

– Nu, nu pot. Nu sunt pregătită pentru asta, Daniel. Am tot încercat să-ți explic.

– Și eu am tot încercat să înțeleg. Dar răbdarea lui începea atingă limita. În fiecare zi pe care o trăia alături de ea trebuia să accepte doar jumătate din ce-și dorea. Nu vrei să te măriți – cel puțin, nu încă. Dar un inel nu este o căsătorie, e doar o promisiune.

– O promisiune pe care nu pot să ți-o fac. Dar își dorea să o facă. Cu fiecare zi care trecea și-o dorea și mai mult. Dacă aș accepta inelul, ți-aș face o promisiune pe care poate aș încălca-o. Nu pot să-ți fac asta. Ești prea important pentru mine.

– Nu are logică ce spui. El se așteptase să simtă frustrare. Chiar și când îl cumpărase, știa că ea nu ar fi purtat inelul. Într-un fel foarte ciudat, știa că ea avea dreptate. Dar asta nu ușurase durerea provocată de refuzul ei. Sunt important pentru tine, dar nu accepți un inel de la mine.

– O, Daniel, te cunosc. Fața ei era învăluită de regrete când i-o luă pe a lui în mâini. Dacă accept inelul ăsta, m-ai constrânge să accept o verighetă în mai puțin de o lună. Uneori cred că ne vezi ca pe o fuzionare de afaceri.

– Poate asta și fac. O urmă de furie îi aprinse privirea, dar reuși să o controleze. Descoperise că putea să facă asta când era supărat pe Anna. Poate doar așa știu să fac.

– Poate, consimți încet Anna. Și poate că încerc să înțeleg asta.

– Privești situația asta ca pe o încercare, rosti el categoric. Se uită la el uimită, iar el continuă pe același ton: Nu sunt sigur dacă eu sunt pus la încercare, Anna, sau tu.

– Nu e așa. O faci să sune atât de rece și de calculat.

– Nu mai calculat decât o fuzionare.

– Nu mă uit la ce e între noi ca la o afacere, Daniel.

Dar el cum privea relația dintre ei? Daniel își dădu seama cu neplăcere că asta făcuse până atunci, dar acum nu mai era atât de sigur.

– Poate a venit vremea să-mi spui ce crezi despre asta.

– Mă sperii. Ea o spuse atât de repede și de apăsat, încât amândoi rămaseră tăcuți câteva clipe.

– Anna – vocea lui era joasă și nesigură, pentru că nu se așteptase la reacția ei –, nu aș face niciodată nimic care să te rănească.

– Știu. Se gândi la inelul din cutie, la imaginea casei ce urma să fie construită în spatele lor și se ridică nervoasă. Dacă ai putea, cred că te-ai purta cu mine ca și cum aș fi din sticlă, m-ai trata ca pe ceva ce trebuie protejat, îngrijit și admirat. E ciudat, dar mi-e mai ușor când uiți asta și țipi la mine.

El nu se putea preface că înțelege. Se ridică și rămase în picioare, în spatele ei.

– Atunci o să țip mai des la tine.

– Sunt sigură că o să faci asta, murmură ea, când o să mă enervez sau când nu o să fiu de acord cu tine. Dar ce se întâmplă când îți ofer tot ce vrei? Se întoarse spre el, cu ochii strălucind de emoție.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ba eu cred că în adâncul tău știi. Cred că știi că o parte din mine vrea ce vrei și tu. Dar știe vreunul din noi dacă mi-o doresc pentru că așa vreau eu sau doar ca să-ți fac ție pe plac? Dacă spun da și mă mărit mâine cu tine, ar trebui să renunț la orice altceva.

– Nu-ți cer asta. Nu ți-aș cere-o niciodată.

– Nu ai face-o niciodată? Închise ochii pentru o secundă și încercă să-și păstreze calmul. Spune-mi, ești sigur că ai accepta și ți-ar păsa de medicul Anna Whitfield, așa cum îți pasă de mine acum?

El începu să vorbească repede, dar privirea ei era prea întunecată, prea vulnerabilă. Nu putea să-i spună decât adevărul.

– Nu știu.

Ea oftă rapid și ușor. Oare Daniel ar fi mințit dacă ar fi știut cât de mult își dorea ea ca el să mintă? Și dacă el ar fi mințit, ea ar fi acceptat inelul și i-ar fi promis ce-și dorea?

– Atunci dă-ne amândurora timp ca să aflăm. Când el îi lăsă mâinile, ea îl cuprinse în braţe. Dacă îţi accept inelul, o s-o fac cu toată inima, cu tot ce sunt, şi o să fie pentru totdeauna. Odată acceptat, Daniel, o să rămână acolo. De asta te asigur. Trebuie să ne dăm amândoi seama dacă locul lui este acolo.

– O să rămână acolo.

Inelul se afla deja la loc în buzunar. Anna era în braţele lui. Erau singuri, şi aerul fremăta în adierile verii. Când îşi ridică faţa spre el, o sărută.

– Asta nu, murmură el şi o luă cu el spre maşină.

capitolul 11

Anna primise cu destul calm vestea că îl vor avea ca invitat la dineu pe guvernator. Atât părinţii, cât şi bunicii ei avuseseră invitaţi demnitari din când în când. Fusese învăţată să pregătească un meniu suficient de impresionant, să ştie ce vinuri să comande şi ce coniac să fie servit. Nu organizarea serii o deranja. Ci faptul că Daniel presupusese pur şi simplu că o va face. Ar fi putut să-l refuze. Anna se gândea la asta în timp ce se întorcea de la spital. Ar fi putut să-i amintească faptul că era prinsă toată ziua între spital şi studiile ei şi nu avea timpul sau înclinaţia necesare ca să decidă dacă la aperitiv se vor servi stridii Rockefeller sau scoici St. Jacques. Ar fi putut sau ar fi avut de câştigat un scurt moment de satisfacţie. Apoi, şi-ar fi petrecut restul timpului simţindu-se vinovată că a acţionat meschin şi urât.

Ar fi, până la urmă, primul dineu la care participau ca un cuplu. Şi era atât de important pentru el. Voia atât de mult să se laude cu ea, ştia asta, pe cât îşi dorea să îi ofere guvernatorului o cină de neuitat. Ar fi trebuit să o înfurie asta. Dar, cumva, o înduioşa. Cu un semn din cap, Anna acceptă că iubirea ei pentru Daniel putea să aibă efecte ciudate asupra raţiunii ei. Deci, dacă voia să o arate tuturor, nu-l va dezamăgi. Timpul

ocupat cu organizarea dineului va fi la fel de amuzant precum cel petrecut la muncă.

Trebuia să recunoască sincer că îi era la fel de ușor să facă pregătirile pentru un dineu pe cât îi era să treacă în revistă numele oaselor care formau mâna. Ceea ce îi aminti că trebuia să vadă cum se simte Sally de îndată ce ajungea acasă.

Acasă. Zâmbi. Trecuseră numai trei săptămâni de când se mutase în dormitorul lui Daniel. Era dormitorul lor acum. Putea să aibă dubii legate de ziua de mâine, de săptămâna următoare, de anul următor, dar nici unul pentru ziua aceea. Era fericită. Viața ei căpătase o dimensiune la care nu se așteptase de când se mutase cu Daniel. Pentru că era adevărat, cum ar fi putut să explice că viața lor petrecută așa părea să fie cea mai bună cale? Gândul la căsătorie încă îi trezea un fior de neliniște. Și de neîncredere, recunoscu ea. Dar în cine nu avea încredere, în Daniel sau în ea? Nu uitase că el o acuzase că-i punea pe amândoi la încercare. Poate că făcea asta, dar doar pentru că îi era la fel de teamă să nu-l rănească și să nu fie rănită.

Erau momente în care totul i se părea atât de clar. Se va căsători cu el, va fi mama copiilor lui, va împărți viața cu el. Va fi medic și-și va dezvolta priceperea până la deplinătatea potențialului său. El va fi la fel de mândru de realizările ei pe cât va fi ea de ale lui. Va avea tot ce și-ar putea dori vreodată o femeie și chiar mai mult de-atât. Asta s-ar putea întâmpla. Apoi își aminti cât de neinteresat era el de munca ei la spital. Își aminti cum se închidea la el în birou pentru afaceri pe care nu le discuta niciodată cu ea. Și cum nu se interesa niciodată de cărțile de medicină care le ocupau tot dormitorul. El nu menționase nici măcar o dată că ea se va întoarce în Connecticut în câteva săptămâni – sau dacă plănuia să meargă cu ea.

Puteau doi oameni să împartă o viață, să împartă o iubire și să nu împartă ce era cel mai vital pentru

amândoi? Dacă ar fi avut răspunsul la întrebarea aceea, nu ar mai fi întrebat nimic altceva.

Anna clătină din cap și intră în parcare. Refuza să fie posomorâtă. Era acasă și asta îi era suficient. Când intră în bucătărie, Sally tocmai se apleca să bage ceva la cuptor.

– Se presupune că trebuie să-ți odihnești mâna.

– Are toată odihna de care are nevoie. Fără să se întoarcă, Sally luă o cană. Ați ajuns un pic mai târziu azi.

– A fost un accident de mașină. O mulțime de lovituri și zgârieturi la Urgențe. Am rămas să țin niște mâini.

Sally turnă cafeaua și puse cana pe masă.

– Mai bine tăiați și coseați.

Cu un mic oftat, Anna se așeză cu cana în mână.

– Da. E așa greu să nu am voie să fac nici lucrurile mici pe care aș putea să le fac. N-am voie nici măcar să iau tensiunea.

– Încă puțin și veți face mult mai mult.

– Îmi tot spun că mai e un an, doar un an. Dar sunt atât de nerăbdătoare, Sally.

– Asta aveți în comun cu domnul MacGregor. Știind că era bine-venită, Sally își aduse și ea cafeaua. A sunat să spună că va întârzia și că puteți lua cina dacă nu vreți să-l așteptați – dar pot să vă zic că speră să îl așteptați.

– Pot să aștept. Te doare mâna?

– E cam rigidă când mă trezesc, dar abia dacă simt un junghi chiar și când o folosesc mai mult. Întinse mâna și admiră cicatricea care urca până la încheietură. E o cusătură frumoasă. Nu cred că aș fi putut să o fac nici eu mai bine. Apoi cu un zâmbet, lăsă mâna în jos. Presupun că să coși carnea e cam la fel cu cusutul unei fețe de masă.

– Tehnicile sunt destul de asemănătoare. Anna o mângâie pe mâna rănită. Dacă Daniel tot întârzie, asta e ocazia potrivită să ne uităm peste lista de invitați și peste meniul de săptămâna viitoare. Am câteva idei, dar dacă ai ceva specialități pe care le-ai... Anna se opri și adulmecă.

– Sally, ce e în cuptor?

– Plăcintă cu piersici. Era mândră. Rețeta bunicii mele.

– O! Anna închise ochii și lăsa aroma plăcintei să o cucerească. O plăcintă caldă de piersici într-o după-amiază de vară. Oare cât de mult întârzie Daniel?

– A spus opt.

Anna se uită la ceas.

– Știi ceva? Am senzația că meniul ăsta o să mă extenueze. Zâmbi când se ridică să ia o hârtie și un creion. E posibil să am nevoie de ceva care să-mi dea putere.

– O felie de plăcintă cu piersici?

– Asta sigur m-ar ajuta.

Când Daniel ajunse acasă, Anna încă era în bucătărie. Pe masa la care stăteau ea și Sally erau împrăștiate fișe cu rețete, liste și resturi de hârtie. Între ele era o jumătate de plăcintă de piersici și niște urme de vin alb într-o sticlă.

– Nu-mi pasă cât de mult vrem să îl impresionăm pe guvernator, spuse Anna cu capul aproape de-al lui Sally. Nu o să servim haggis. Știu că mi s-ar face rău dacă ar trebui să mănânc orice făcut din măruntaie.

– Veți fi un chirurg foarte bun dacă sunteți sensibilă.

– Nu sunt sensibilă cu lucrurile la care trebuie să mă uit sau în care trebuie să-mi bag mâinile. Dar ce intră în stomacul meu e o altă chestiune. Eu prefer mai degrabă *coq au vin*.

– Bună seara, doamnelor.

Anna ridică puțin capul și zâmbetul pe care îl avea pe față deveni și mai larg când îl văzu.

– Daniel. Era deja în picioare și îi luă mâinile. Am planificat împreună cu Sally dineul. Mă tem că am ofensat-o în privința haggis-ului, dar cred că musafirii noștri s-ar simți mai bine cu un *coq au vin*.

– Vă las pe voi să decideți, spuse el și se aplecă pentru un sărut. Lucrurile au durat mai mult decât mi-aș fi imaginat. Mă bucur că nu m-ai așteptat că să luăm cina împreună.

– Cina? Încă îl ținea de mâini, acum mai mult ca să-l susțină. Până nu se ridică în picioare nu își dădu seama cât era de amețită. Doar ce gustam cu Sally din plăcinta cu piersici. Vrei și tu?

– Mai târziu. Cu toate că aș fi băut un pahar de vin dacă ați mai fi lăsat ceva în sticlă. Avea ochii înroșiți de la cititul atâtor pagini cu scris foarte mic.

– O. Anna se uită absentă la sticlă, întrebându-se cum de era aproape goală.

– Fac un duș înainte.

– Urc cu tine. Anna scotoci prin grămezile de hârtii până o găsi pe cea pe care o căuta. Mi-ar plăcea să-ți arăt lista de invitați ca să mai adaugi pe cine crezi tu că este nevoie înainte să trimitem invitațiile.

– Bine. Du-te în pat, Sally. Mă servesc eu din plăcintă când termin.

– Da, domnule, mulțumesc.

– Pari obosit, Daniel. Ai avut o zi grea?

– Nu mai grea ca de obicei. Îi cuprinse umerii cu brațul și urcară scările. Câteva probleme cu o afacere la care lucrez acum. Cred că i-am eliminat.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Nu-mi aduc problemele acasă. O strânse ușor. Mi-am petrecut după-amiaza cu tatăl tău.

– Da? Simți un mic val de emoție, dar își controlă vocea. Ce mai face?

– Bine, și ține la distanță afacerile și chestiunile personale.

– Da. Schiță un zâmbet cam forțat când ajunseră pe palier. Cred că așa e mai bine.

– A întrebat de tine.

Vocea lui era blândă acum pentru că ajunsese să o cunoască.

– Da?

– Da.

Ea intră prima când Daniel deschise ușa dormitorului. Se aplecă pe fereastră pentru că îi era cald.

– Poate dacă l-aș angaja, nu m-ar mai evita.

– Doar își face griji pentru fiica lui.

– Nu are pentru ce să-și facă griji.

– O să vadă asta cu propriii ochi săptămâna viitoare, la dineu.

Anna se uită peste lista invitaților pe care încă o mai ținea în mână.

– O să vină?

– O să vină.

Anna oftă scurt înainte să zâmbească.

– Bănuiesc că trebuie să îți mulțumesc ție pentru asta.

– Puțin, dar cred că mama ta a jucat un rol mai important. Aruncă haina și cravata pe unul din scaunele pe care Anna le aranjase în fața șemineului. În timp ce își descheia cămașa, simțea parfumul văratic de mazăre dulce ce plutea dinspre un coșuleț aflat pe masa de lângă fereastră. Lucruri mici. Lucruri imense. Daniel se opri din dezbrăcat ca să o ia în brațe. Când o îmbrățișă, ea simți rafala bruscă a emoțiilor intense care îl dominau. Anna îl prinse de talie și se lăsă pradă sentimentului care o cuprindea. Daniel o sărută pe creștetul capului, apoi o îndepărtă.

– Asta pentru ce a fost?

– Pentru că ești aici, îi spuse el. Pentru că ești tu. Se descălță cu un oftat de ușurare. Nu-mi ia mult. Ce-ar fi să-mi strigi numele de pe listă? Cu un minim efort, Daniel se dezbrăcă de restul hainelor, apoi se duse la baie.

Anna se uită ușor încruntată la grămada de haine care zăcea pe podea. Se întreba dacă se va obișnui vreodată cu dezordinea lui când venea vorba de astfel de detalii. Păși peste ele, evitând cealaltă alternativă evidentă. O femeie care strângea de pe urma unui bărbat în toată firea clar căuta probleme.

– Îi avem pe guvernator și pe soția lui, evident, strigă Anna. Apoi, consilierul și doamna Steers. Daniel îi răspunse cu o descriere precisă și clară la adresa consilierului. Anna își drese vocea și își notă pe hârtie să așeze cuplul acela la capătul opus al mesei, departe de gazdă. Myra și Herbert. Familiile Maloney și Cook. Ridică

vocea ca să acopere sunetul apei. Își descheie primii trei nasturi ai bluzei pentru că îi era cald în continuare. Familia Donahue, cu John Fitzsimmons care s-o contrabalanseze pe Cathleen. Anna revăzu lista și clipi de mai multe pentru că vederea i se înceţoșase.

– John care?

– Fitzspimmons... simmons. Fitzsimmons, repetă ea până când reuși să pronunțe corect. Carl Benson și Judith Mann. Myra mi-a spus că sunt pe cale să se logodească.

– Arată ca... începu Daniel, dar se abținu. O femeie foarte atrăgătoare, conchise el. Cine altcineva?

Anna intră în baie cu ochii mijiți.

– Arată ca ce?

În spatele perdelei de duș, Daniel doar zâmbi malițios.

– Poftim? Spre surprinderea lui, Anna trase la o parte perdeaua.

– Femeie, nu mai e nimic sfânt?

– Cum arată Judith Mann?

– De unde să știu eu? Pentru mai multă siguranță, își băgă capul sub duș. Mai bine ai trage perdeaua. Te uzi.

– Și cum ai putea tu să știi? întrebă ea și se băgă, complet îmbrăcată, sub duș.

– Anna! Amuzat, privi cum apa îi lipea bluza de corp. Ce naiba faci?

– Încerc să obțin un răspund direct. Flutură lista deja udă prin fața lui. Dar ce știi tu despre anatomia lui Judith Mann?

– Doar ceea ce un bărbat cu vederea bună poate să vadă. O prinse de bărbie și o privi îndelung. Acum că mă gândesc, văd și altceva.

Ea își lipi una din mâini de pieptul lui dat cu săpun ca să își păstreze echilibrul.

– Și ce anume vezi?

– Că te-ai îmbătat, Anna Whitfield.

Ea simți brusc nevoia să se arate demnă.

– Poftim? Răspunsul ei plin de aroganță îl încântă. Daniel își dădu la o parte părul ud din ochi.

– Te-ai îmbătat, repetă el.

– Nu fi ridicol!

– Ești beată. Beată ca un meșter de acoperișuri scoțiene și de două ori mai frumoasă. Să fiu al naibii!

– S-ar putea să fii, dar eu nu am fost beată nici măcar o singură zi în viața mea. Încerci doar să eviți întrebarea mea.

– Ce întrebare?

Ea deschise gura, o închise la loc, apoi rânji.

– Nu-mi mai amintesc. Ți-am spus vreodată ce corp minunat ai, Daniel?

– Nu. O apropie de el înainte să înceapă să o dezbrace. De ce nu-mi spui?

– Niște pectorali atât de bine dezvoltați.

Bluza ei căzu de pe ea cu pleoscăit surd.

– Și unde ar fi ăștia?

– Chiar aici, șopti ea și își trecu mâna peste pieptul lui. Mușchii deltoizi sunt foarte fermi. Și bineînțeles că bicepșii sunt impresionanți, nu bombați, ci fermi. Degetele îi alunecară de-a lungul umerilor și în jos când el îi trase fusta. Asta arată nu atât putere, cât disciplină, ca, de altfel și abdomenul, plat și bine lucrat.

Lui Daniel i se opri respirația când ea îi exploră acea zonă.

– Spune-mi, Anna – își apropie gura de urechea ei și începu să îi traseze conturul cu limba –, câți mușchi sunt acolo?

Dezbrăcată, udă și maleabilă, ea îi zâmbi.

– Există peste șase sute de mușchi în tot corpul, toți prinși de cele două sute șase oase care formează scheletul.

– Fascinant. Mă întreb acum pe câți dintr-ai mei mi i-ai putea arăta.

– Putem începe cu mușchii membrelor inferioare. Îți admir mersul.

– Serios?

– Da, e foarte ferm și arogant, dar nu e țanțoș. Asta are de-a face, bineînțeles, cu personalitatea ta, dar ai nevoie și de mușchii antigravitaționali, cum ar fi mușchiul

solear... Se aplecă atât cât să-și treacă degetul pe gamba lui. Mușchii vești, continuă ea, mișcându-și degetul de-a lungul coapsei lui, și...

Cu un sunet aprobator, mâinile îi alunecară în jurul bazinului. El zâmbi și se bucură de plăcerea pe care i-o provoca. Nu fusese niciodată cu o femeie care să îi ofere o lecție atât de interesantă.

- Credeam că mușchii au mai mult de-a face cu statul jos. Câte se învață la lecția de anatomie!

El opri apa și luă un prosop care să-i acopere pe amândoi.

- Mușchiul fesier mare - cu un murmur de aprobare, ea își plimbă din nou mâinile pe corpul lui - trebuie să se întindă suficient pentru că altfel ai merge aplecat.

- Nu se poate întâmpla asta, șopti el când o luă în brațe. Mai ales atunci când se transportă marfă de valoare.

- Și este unul dintre cei mai atrăgători mușchi.

- Mulțumesc.

Aruncă prosopul deoparte și se culcă lângă ea în pat. Aerul cald al nopții se juca pe pielea lor umedă.

- Acum mușchii aductori, mușchii din interiorul coapsei...

- Arată-mi-i.

- Chiar aici. Degetele ei se întinseră și îi atinseseră mușchii în treacăt când el o sărută. Cu ochii pe jumătate închiși, ea oftă și se ghemui mai aproape de el. Nu cred că ești atent.

- O, dar sunt. Aductorii. Chiar aici. Degetele puternice presară coapsele ferme. Chiar aici, repetă el, unde pielea ta e ca mătasea și deja caldă pentru mine. Și aici. Mâna lui tachină zona delicată unde șoldurile și coapsele se întâlnesc. Ce mușchi sunt ăștia?

- Sunt... Dar nu putu decât să geamă și să se arcuiască lângă el.

El o mușcă de lobul urechii.

- Ai uitat?

- Doar atinge-mă, îi șopti ea. Nu contează unde.

Cu un sunet triumfător, îi luă mâinile; o atinse ușor, o mângâie, o masă, o excită. Părea gata să se lase modelată asemenea lutului. Ea ispitea și era îndrăzneață asemenea focului. Ca femeie, se înmuie și se încordă și oferi. Mâinile le erau la fel de dornice, buzele la fel de înfometate. Pielea li se uscă în bătaia caldă a aerului de vară, apoi se umezi din nou, excitată. De fiecare dată, se gândi ea, de fiecare dată când făceau dragoste, era și mai excitant, și mai frumos. Prima oară, a o suta oară, culmea dorinței nu fusese niciodată distrusă. Era la fel de volatilă fie că era vorba de un câmp cu iarbă sau de perne cu puf. La lumina zilei sau în secretul nopții întunecate, era la fel de frenetic. Nu încetase nici o secundă să-l dorească. Dintre toate întrebările pe care și le punea, de răspunsul acela era sigură. Dorința pentru el nu-i va dispărea niciodată.

Se rostogoliră în patul mare, înnebuniți unul după celălalt, pierduți unul în celălalt. Copleșită de plăcere, ea se ridică, se arcui, cu ochii închiși, cu părul răvășit și umed. Argintiul luminii din camera alăturată proiecta asupra ei o aură care părea să tremure odată cu extazul ei. Înnebunit, se apropie de ea astfel că, în genunchi, în pat puteau să reverse plăceri unul asupra celuilalt. Slăbiți, vibrând, se rostogoliră iar și se avântară în ultimul episod al pasiunii.

Membrele ei îl învăluiau. Fața îi era îngropată în gâtul lui, respirația îi era neregulată. Degetele ei se plimbau în voie pe spatele lui, simțind carnea tare și asudată. Când el se mișcă în ea în ritmul ei, ea se avântă într-o goană în carusel, zbură într-un roller-coaster și se pierdu în labirint.

– Ești uimitoare.

Daniel o privi în timp ce ea se studia în oglindă. Absolut uimitoare. Se bucură să-l audă cum spune asta, chiar dacă nu dăduse niciodată prea multă importanță complimentelor.

Rochia îi lăsa umerii goi și îi cădea într-o curgere dezlănțuită până la glezne. Perle erau incrustate pe corsaj

și dansau de-a lungul fustei. Myra o convinsese să o cumpere, chiar dacă nu fusese nevoie să o bată mult la cap. Într-adevăr, consumase o bună parte din banii pe care îi pusese deoparte pentru plecarea din toamnă, dar avea speranța că îi va pune la loc. Meritase tot efortul pentru felul în care se uita Daniel la ea și pentru satisfacția pe care o încercă atunci când își văzu propria reflexie în oglindă.

– Îți place?

Cum putea să-i explice că era de-ajuns să o privească și rămânea fără suflare, cu toate că îi cunoștea fiecare bucățică a trupului? Ea avusese dreptate când spusese că el nu voia decât să se laude cu ea. Când un bărbat avea ceva deosebit, simțea nevoia să împărtășească asta cu toți ceilalți. Nu, nu putea să-i explice.

– Îmi place atât de mult că abia aștept să se termine seara.

Ea îl împinse, atât pentru el, cât și pentru ea.

– Îți stă minunat în costum. Elegant de sălbatic.

El ridică o sprânceană.

– Sălbatic?

– Să nu schimbi niciodată asta. Îi luă ambele mâini într-ale sale. Indiferent de ce ar trebui să schimbi la tine, să nu schimbi asta.

El duse mâinile ei la buze, o sărută pe una, apoi pe cealaltă.

– Mă îndoiesc că aș putea, nu mai mult decât ai putea tu să schimbi faptul că ești o doamnă – nici măcar după prea mult vin și prea multă plăcintă cu piersici.

Încercă să-l privească de sus, dar izbucni în râs.

– Nu o să mă lași să uit asta niciodată.

– Doamne ferește, nu. A fost una dintre cele mai încântătoare seri din viața mea. Sunt nebun după tine, Anna.

– Am înțeles că ești. Duse mâinile lor împreunate la obraz. Asta e altceva ce nu vreau să se schimbe.

– Nu o să se schimbe. Îmi place să văd că porți cameea. Trecu repede un deget peste ea, așa cum făcea de obicei.

– Înseamnă mult pentru mine.

– Dar nu ai accepta inelul meu.

– Daniel...

– Nu ai accepta inelul meu, continuă el, dar ai acceptat cameea. Vreau să primești asta. Scoase o cutiuță din buzunar și așteptă.

Anna își prinse mâinile una de alta.

– Daniel, nu trebuie să-mi faci cadouri.

– Cred că mi-am dat seama de asta. Dar încă încerca să-și dea seama cum să se împace cu ideea. Poate de asta vreau să-ți și fac cadouri. Fă-mi pe plac, spuse el și o făcu să zâmbească.

– Ai mai spus asta. Pentru că îi zâmbi și el, ea acceptă cutia. Mulțumesc. Apoi o deschise și rămase fără cuvinte.

– S-a întâmplat ceva?

Ea dădu din cap în semn că nu. Perle și diamante, pure în simplitatea lor, mândre în frumusețea lor. Cerceii erau așezați pe catifeaua neagră și aproape că aveau un suflu de viață în ei. Din cercurile albului de lapte al perlelor picura eleganța în formă de lacrimi a diamantelor. Unele delicate, altele strălucitoare, împreună formau un ansamblu extraordinar.

– Daniel sunt... Clătină din cap și îl privi. Sunt absolut superbi. Nu știu ce să spun.

– Doar ce-ai spus. Ușurat, luă cutiuța și scoase cerceii. Cred că va trebui să-i mulțumești Myrei. Cu ea m-am sfătuit. A spus ceva despre clasă și strălucire care merg perfect împreună.

– Da? șopti Anna când Daniel îi punea cerceii.

– Gata. Încântat, se îndepărtă puțin ca să o studieze. Da, se potrivesc de minune. Poate că o să atragă atenția și o să țină la distanță de pielea ta minunată privirile bărbaților.

Anna râse din nou și își duse mâna la ureche.

– Ah, motivul ascuns.

– E greu să nu-mi fac griji că o să te uiți bine de jur împrejur și că o să găsești pe cineva care să-ți placă mai mult.

– Nu fi prostuț. O luă ca pe o glumă și îl îmbrățișă. Cred că ar fi mai bine coborâm înainte să apară invitații.

Altfel, McGee se va uita urât la noi pentru că suntem în întârziere și suntem nepermis de nepoliticoși.

– Ha. Ieșiră pe ușă și ea îl luă de mână. De parcă nu l-ai juca deja pe degete. Anna îi aruncă o privire inocentă în timp ce coborau scările.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Îți oferă gogoși în mijlocul săptămânii. Pentru mine nu a făcu niciodată asta.

– A, hai înspre ușă. Se opri la parter. Promite-mi că n-o să te uiți sfidător – nici măcar la consilierul Steers.

– Eu nu mă uit sfidător niciodată, minți el cu ușurință și o conduse spre hol ca să-și salute primii musafiri.

În mai puțin de douăzeci de minute, salonul era plin de oameni și de zumzetul discuțiilor. Anna trecea de la un grup la altul, cu toate că era perfect conștientă că ea și Daniel erau principalul subiect de conversație. Nu avusese nevoie de avertizarea mamei ei ca să-și dea seama că decizia pe care o luase urma să o înstrăineze de câteva persoane. Dar ea nu lua decizii cu gândul la părerile celorlalți. Salutul lui Louise Ditmeyer fusese cam rigid, Anna îl ignoră și continuă să vorbească de una, de alta în prezența unui grup de prieteni. Surprinsese de mai multe ori priviri speculative îndreptate spre ea. Era destul de ușor să-și păstreze calmul. Așa era felul ei de a fi. Nici nu-și imagina că încrederea ei rece și grația ei naturală nimiceau orice bârfă mai eficient decât ar fi făcut-o puterea lui Daniel sau chiar propriul nume de familie. Seara nu fusese umbrită decât când guvernatorul o întrebase într-o doară ce părere avea despre planurile lui Daniel legate de fabrica de textile. Cum ar fi putut ea să aibă o opinie sau măcar un comentariu inteligent pe acest subiect? Daniel nu îi vorbise niciodată despre asta, și se confruntă cu elogiul entuziast pe tema unui proiect care urma să producă sute de locuri de muncă și să aducă un profit considerabil statului. Experiența o ajută să-și păstreze zâmbetul și răspunsurile simple. Nu era momentul potrivit pentru supărare pentru că trebui să îi prezente pe guvernator și pe soția sa unui alt cuplu.

Avu timp pentru un scurt moment de invidie la adresa soției guvernatorului, care părea să fie profund implicată în activitatea lui. Presată de îndatoririle ei de gazdă, Anna își împinse dezamăgirea personală undeva în spatele minții.

Nu simți cu adevărat tensiunea decât atunci când sosiră părinții ei. Își ținu respirația și se apropie de tatăl ei.

– Mă bucur atât de mult că ați venit!

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute, deși nu știa cum va reacționa el.

– Arătați bine.

Nu-i vorbi cu răceală, dar ea îi sesiză reținerea.

– Și tu la fel. Bună, mamă.

Își apăsă obrazul pe al mamei ei și zâmbi la îmbrățișarea ei încurajatoare.

– Ești foarte frumoasă, Anna. Îi aruncă o privire rapidă soțului ei. Fericită.

– Sunt fericită. Lăsați-mă să vă aduc amândurora ceva de băut.

– Nu-ți bate capul cu noi, îi spuse mama ei. Ai toți musafirii ăștia. Uite-o pe Pat Donahue. Vezi-ți de ale tale. Noi o să fim bine.

– Bine, atunci.

Tatăl ei o prinse de mână când era pe punctul să se îndepărteze.

– Anna... Ezită și simți strângerea puternică a mâinii ei. Mă bucur să te văd.

Era de-ajuns. Îl luă în brațe și rămaseră o clipă așa.

– Dacă vin la tine la birou într-una din zile, chiulești de la muncă și vii cu mine la plimbare?

– Mă lași să-ți conduc mașina?

Ea zâmbi încântată.

– Poate.

El îi făcu atunci cu ochiul și o mângâie pe cap așa cum îi era obiceiul.

– Ocupă-te de musafiri.

Când se întoarse, văzu cum Daniel, nu foarte departe, îi zâmbea. Înaintă cu toată inima spre el.

– Acum eşti şi mai frumoasă, îi şopti el.

– Ce e asta? Myra apăru între ei. Se presupune că amfitrionul şi amfitrioana nu au timp să stea de vorbă la evenimentele astea. Daniel, chiar cred că trebuie să mergi să-l salvezi pe guvernator de mult stimatul nostru consilier înainte să-şi piardă pofta de mâncare. Guvernatorul, mă refer.

Myra dădu aproape imperceptibil din cap când Daniel murmură ceva nepoliticos.

– Chiar aşa. Acum, Anna, hai să mergem spre locul unde Cathleen plictiseşte de moarte pe familia Maloney. Mor de nerăbdare să-i văd faţa când o să-ţi observe cerceii.

– Subtil, Myra, o avertiză Anna pe când făceau slalom printre oameni. Aminteşte-ţi de frumuseţea subtilităţii.

– Desigur, dragă. Dar aş aprecia dacă ai avea grijă să-ţi înclini capul din când în când. Vai, Cathleen, ce rochie frumoasă!

Cathleen se opri din discuţia despre planurile de vară ca să o studieze pe Myra. Anna nu era sigură, dar crezu că surprinde un oftat de uşurare unanim din partea familiei Maloney.

– Mulţumesc, Myra. Cred că îţi sunt datoare cu nişte felicitări şi urări de bine. Nu ne-am mai văzut de când tu şi Herbert aţi dispărut.

– Nu, nu ne-am mai văzut.

Myra sorbi din băutura ei şi ignoră descrierea atât de puţin măgulitoare a nunţii ei. Invidia era cel mai simplu de ignorat atunci când erai fericit.

– Bănuiesc că există şi urări pentru fugile pe ascuns, deşi eu aş prefera pentru mine o nuntă mai aşezată.

– Fiecare are ce merită, răspunse Myra şi încercă să nu uite că era petrecerea Annei.

– Da, într-adevăr, încuviinţă discret Cathleen. Dar ce păcat că tu şi Herbert aţi decis să rămâneţi pustnici chiar şi după ce ne-aţi păcălit şi nu aţi făcut o nuntă mare.

– Mă tem că eu și Herbert nu prea ne-am întreținut cu multă lume. Vrem să terminăm de decorat casa înainte să primim alte vizite decât ale prietenilor noștri foarte apropiați. Îți poți imagina.

Nevoită să intervină, Anna se apropie mai mult de ele.

– Sunt sigură că ai avut o vară plină, Cathleen.

– Da, destul de plină. Îi zâmbi distant Annei. Chiar dacă se pare că unii realizează mai multe într-un timp mai scurt. Am plecat într-o scurtă călătorie la mare și, când m-am întors în Boston, am aflat că Myra și Herbert au dispărut și că tu te-ai mutat. Felicitările trebuie făcute în altă ordine?

Anna puse mâna pe umărul Myrei ca s-o liniștească.

– Deloc. Te-ai întors cu un bronz foarte frumos. Îmi pare rău că nu am apucat să ajung la mare. Nu am avut timp.

– Sunt sigură că nu ai avut timp.

Cathleen își ridică paharul, sorbi îndelung și înghiți încet. Nu îi era ușor să accepte că două dintre femeile cu care își făcuse intrarea în lume îi agățaseră pe doi dintre bărbații cei mai influenți din oraș – mai ales că ea pusese ochii pe Daniel.

– Spune-mi, Anna, cum să vă prezint pe tine și pe Daniel dacă se ivește ocazia? Mă tem că sunt eam naivă la chestiile astea.

Până și răbdarea Annei avea o limită.

– De ce-ar trebui să conteze asta?

– O, dar contează. Că tot veni vorba, vreau și eu să dau o petrecere. Nu am idee cum să vă scriu invitația.

– Eu nu mi-aș face griji pentru asta.

– O, dar eu îmi fac. Ochii ei se măriră. Urăsc să fac gafe.

– Ce păcat!

Dacă nu-i ieșea cu una, Cathleen trebuia să încerce cu alta.

– Până la urmă, nu se ştie cum să te adresezi politicos amantei unui bărbat. Apoi scoase un ţipăt ascuţit când băutura Myrei i se vărsă pe corsaj.

– O, cât de îngrozitor de stângace sunt. Balansându-se pe tocuri, Myra urmări dezastrul de pe rochia din mătase roz purtată de Cathleen. Era aproape mulţumită. Sunt mai rău ca un catâr, spuse ea uşor. Hai că vin cu tine, Cathleen. O să fiu mai mult decât bucuroasă să te ajut să cureţi pata.

– Pot să am grijă singură de mine, rosti ea printre dinţi. Să stai departe mine.

Myra îşi aprinse o ţigară şi trimise fumul spre tavan.

– Cum spui tu.

Simţindu-se obligată, Anna o luă de braţ.

– Lasă-mă să te conduc până sus.

– Nu-ţi pune mâinile pe mine, sâsâi ea. Tu şi imbecila ta de prietenă.

Cu fustele foşnind, Cathleen se împingea printre invitaţi.

– Subtilitate, zise Anna cu un oftat. Nu am vorbit de subtilitate?

– Nu i-am aruncat băutura în faţă, spuse Myra. Şi ca să-ţi spun drept, voiam să fac asta de multă vreme. E prima dată când mă simt absolut îndreptăţită. Zâmbi răutăcios spre Anna. Mai am timp de un pahar înainte de cină?

capitolul 12

Dacă Daniel nu ar fi aflat de incidentul cu Cathleen Donahue poate că ar fi discutat problema în alţi termeni. Dar aflase. Poate că relaţia lor ar fi continuat fără bătăi de cap, dacă furia produsă de insultă nu ar fi muşcat din el. Dar nu era cazul. De-a lungul întregii seri, reuşise să rămână o gazdă amabilă. Musafirii plecaseră ghiftuiţi şi mulţumiţi. Aşteptă cu nerăbdare să închidă uşa în urma lor.

– Trebuie să vorbim, îi spuse Annei înainte ca ea să apuce să-și tragă sufletul.

Deși stătea ca pe ace, Anna acceptă. Poate că unii fuseseră păcăliți de-a lungul serii de conversațiile de convenienţă și de generozitatea lui nepăsătoare, dar ea îi simțise atât încordarea, cât și furia. Urcară tăcuți spre intimitatea dormitorului lor.

– Te-a supărat ceva, spuse ea, așezată pe brațul scaunului, cu toate că nu-și dorea decât să se dezbrace și să se bage în pat. Știu că ai avut treabă cu guvernatorul. Nu a mers ceva bine?

– Treburile mele merg bine. Se îndreptă spre fereastră și-și scoase un trabuc. Viața mea personală e problema.

Anna își așeză mâinile în poală, semn sigur de supărare sau nervozitate.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi. Se întoarse spre ea, gata să izbucnească. Dacă ai înțelege, nu ne-am mai certa când vine vorba despre căsătorie. Ar fi doar un simplu fapt.

– Doar un fapt, repetă ea și încercă să-și nu uite cât de contraproductivă era furia. Daniel, cea mai mare problemă a noastră pare să decurgă din perspectivele diferite pe care le avem asupra căsătoriei. Pentru mine nu este un simplu fapt, ci cel mai mare pas pe care cineva poate să-l facă alături de altcineva. Nu pot să fac pasul ăsta cu tine până când nu sunt pregătită.

– Dacă o să fii vreodată, ripostă el.

Ea își umezi buzele. În spatele mâniei apăreau regretele.

– Dacă o să fiu vreodată.

Furia pe care o ascunsese toată seara îl rodea.

– Deci, nu o să faci nici o promisiune, Anna. Nimic.

– Ți-am spus și înainte că nu pot să-ți fac o promisiune pe care aș putea să o încalc. O să îți dau tot ce pot, Daniel.

– Nu este suficient. Trase din trabuc și o privi prin ceața fumului.

– Îmi pare rău. Dacă aș putea, ți-aș oferi mai mult.

– Dacă ai putea? Furia îl cuprinse, orbindu-i raţiunea. Dacă ai putea? Nu te opreşte decât încăpăţânarea ta.

– Aş fi o proastă dacă asta ar fi adevărat. Se ridică în picioare pentru că era timpul să îl înfrunte. De fapt, era timpul să se înfrunte pe sine. Şi poate că sunt, pentru că m-am aşteptat să-mi respecţi nevoile şi ambiţiile la fel cum eu le respect pe ale tale.

– Ce naiba are asta de-a face cu căsătoria?

– Totul. În nouă luni, îmi iau diploma.

– O bucată de hârtie, ripostă el.

Totul se răcise: pielea, vocea, ochii.

– O bucată de hârtie? Mă întreb dacă ţi-ai numi şi tu acţiunile, stocurile şi contractele bucăţi de hârtie – bucăţi de hârtie prea grandioase, prea importante ca să le discuţi cu mine. Sau, poate, cum e cazul fabricii de textile despre care m-a întrebat guvernatorul astă-seară, nu crezi că sunt suficient de inteligentă ca să-ţi înţeleg afacerile.

– Nu m-am îndoit niciodată de inteligenţa ta, replică el. Ce au a face contractele şi acţiunile cu noi?

– Sunt parte din tine întocmai cum diploma mea este parte din mine. Mi-am închinat ani întregi din viaţă ca să o obţin. Credeam că ai putea să înţelegi.

– Să-ţi spun eu ce înţeleg. Aspru de mânie, Daniel îşi stinse trabucul. Înţeleg că am obosit să mă pui mereu pe locul doi, după preţioasa ta diplomă.

– Să te ia naiba, Daniel, nimeni nu poate să-ţi spună nimic. Încerca din răsputeri să se controleze şi se prijini cu ambele mâini pe masa de toaletă. Nu e vorba de locuri, asta nu este o competiţie.

– Atunci ce este? Ce naiba este?

– O chestiune care ţine de respect, răspunse ea pe un ton mai calm şi se întoarse spre el. Este o chestiune de respect.

– Şi dragostea?

Vorbea despre dragoste atât de rar, că întrebarea lui aproape îi sfâşie inima. Îi dădură lacrimile şi vocea i se frânse.

– Fără respect, dragostea rămâne un cuvânt gol. Prefer să nu o am din partea unui bărbat care nu mă acceptă așa cum sunt. Prefer să nu i-o ofer unui bărbat care nu-și împarte cu mine nici problemele, nici succesele.

Mândria lui era la fel de mare ca a ei. Chiar dacă simțea că o pierde, se apucă de mândria lui cu dinții, ca și cum ar fi fost singurul lucru care îi mai rămânea.

– Atunci, poate ai prefera să nu te mai iubesc. O să mă străduiesc să fac tot ce pot în sensul ăsta.

Cu asta, se întoarse pe călcâie. Câteva minute mai târziu, Anna auzi trântindu-se ușa de la intrare.

Ar fi putut să se prăbușească în pat și să izbucnească în lacrimi. Voia să facă asta – poate prea mult. Pentru că nu putea, părea că mai rămăsese de făcut un singur lucru. Începu să-și strângă mecanic lucrurile.

Drumul spre Connecticut era unul lung și singuratic. Anna și-l amintea de parcă ar fi fost ieri. Condusese prin noapte până când ochii i se încețoșaseră și răsărise soarele. Extenuată, se cazase într-un motel și dormise până seara. Când se trezise, încercase să uite tot ce lăsase în urmă. Își petrecuse primele săptămâni încercând să găsească un apartament micuț în apropierea campusului. Avea nevoie de intimitate, așa că-și acordă șansa să aibă propria locuință. Zilele ei erau pline. Anna se gândea că era mare păcat că nu-și putea umple și nopțile. În timpul zilei putea să nu se gândească aproape deloc la Daniel, dar noaptea se întindea în pat și își amintea cum era când se ghemuia lângă el. Mânca singură la măsuța din bucătărioara ei și se gândea cum ea și Daniel petreceau mult timp în fața unei cafele în sufragerie doar pentru că era atât de plăcut să vorbească. Nu-și instalase intenționat telefon. I-ar fi fost atât de ușor să-l sune. Când începuseră cursurile, se cufundă în ele cu o ușurare aproape disperată.

Colegii observaseră o schimbare la ea. Domnișoara Whitfield, în general prietenoasă și puțin rezervată, era acum complet retrasă. În clasă, vorbea foarte rar

și o făcea numai când punea o întrebare sau răspundea la una. Cei care treceau seara târziu sau sâmbătă noaptea prin fața apartamentului ei vedeau invariabil o lumină aprinsă la geamul ei. De la studiul necontenit avea cearcăne adânci pe care începuseră să le observe până și profesorii. Ea respingea politicos și ferm orice comentariu sau întrebare.

Zilele se contopeau toate într-una singură, exact așa cum își dorea ea. Dacă ar fi studiat din greu, suficient de mult timp, ar fi putut să uite totul și să nu se mai gândească la nimic preț de șase ore pe noapte.

La mijlocul lui septembrie, Connecticutul era frumos și plin de viață, dar Anna petrecuse puțin timp să admire frunzele. Culorile puternice și parfumul bogat ale toamnei erau lăsate deoparte pentru revistele medicale și cursurile de anatomie. În anii anteriori, reușise să se și bucure de împrejurimi în timp ce se concentra pe studiu. Acum, dacă s-ar fi oprit pentru o clipă să admire revolta sălbatică a frunzelor, nu s-ar fi gândit decât la vârful unei stânci și la vuietul apei ce se lovea de ea. Și s-ar fi întrebat, înainte să-și continue drumul, dacă Daniel începuse construcția casei.

Ca mijloc de apărare evitase să o contacteze până și pe Myra, cu toate că prietena ei îi trimitea scrisori lungi și supărate. Când primi telegrama ei, Anna își dădu seama că nu se putea ascunde la infinit. Îi scrisese doar atât:

Dacă nu vrei să vin la ușa ta în douăzeci și patru de ore, sună-mă stop Myra stop.

Cu telegrama rătăcită printre notițele ei de la cursul de sistem circulator, Anna se opri între ore la un telefon public. Înarmată cu mărunțiș, sună și așteptă.

– Alo.

– Myra, dacă ai fi venit la ușa mea, ai fi dormit afară. Nu am un pat în plus.

– Anna! Doamne, am crezut că te-ai înecat în Atlantic.

Anna auzi sunetul unei brichete și un oftat de ușurare.

– Era mai ușor să cred asta decât să mă gândesc că ești prea nepoliticoasă ca să răspunzi la scrisorile mele.

– Îmi pare rău, am fost ocupată.

– Te-ai ascuns, o corectă Myra. Și o să tolerez asta atât timp cât nu te ascunzi de mine. Mi-am făcut griji pentru tine.

– Nu-ți face. Sunt bine.

– Desigur.

– Nu, nu sunt bine, recunoscu ea, doar pentru că era vorba Myra. Dar sunt ocupată până peste cap cu cărți și cursuri.

– Nu l-ai sunat pe Daniel?

– Nu, nu pot. Închise ochii și își lipi fruntea de metalul rece al telefonului. Ce face? L-ai văzut?

– Dacă l-am văzut? Anna aproape văzu cum Myra își dă ochii peste cap. A luat-o razna în noaptea în care ai plecat. Ne-a trezit pe mine și pe Herbert la două noaptea ca să întrebe dacă erai la noi. Herbert l-a calmat. Omul este extrem de pozitiv – Herbert, vreau să zic. Nu prea ne-am mai întâlnit cu Daniel de atunci, dar am auzit că petrece foarte mult timp la Hyannis Port unde supraveghează construcția casei.

– Da, așa e.

Și-l putea imagina acolo cum privea utilajele care săpau și pe oamenii care puneau piatră peste piatră.

– Anna, știi că Daniel a aflat de micul incident cu Cathleen din seara dineului?

Se surprinse adâncită în autocompătimire și clătină din cap.

– Nu, nu mi-a spus. Oh... Își reaminti de furia pe care o simțise la el – aceeași furie pe care și-o îndreptase asupra ei. Asta explică multe.

– L-am auzit cum îi spunea lui Herbert că ar vrea să o strângă de gât. Cu toate că eu eram de acord, Herbert

l-a făcut să renunțe la asta. Se pare că toată povestea asta l-a dat peste cap. Omul crede că ar trebui să fii protejată de toate jignirile de genul ăsta. E chiar înduioșător, cu toate că putem să ne purtăm singure de grijă.

– Nu pot să mă mărit cu Daniel doar ca să nu fiu jignită, șopti ea.

– Nu. Și chiar dacă eu cred că merită un șut în fund, draga mea, jur că e bine intenționat. Te iubește, Anna.

– Iubește doar o parte din mine. Închise ochii și-și dori să fie puternică. Îmi pare rău că v-am implicat și pe voi în asta.

– Hai, te rog, știi că înfloresc când sunt implicată. Anna, vrei să vorbim despre povestea asta? Vrei să trec pe la tine?

– Nu, serios. Cel puțin nu încă. Anna își frecă tâmpla și râse. Mă bucur că nu ți-am răspuns la scrisori. Mi-a făcut tare bine să vorbesc cu tine.

– Atunci dă-mi numărul tău de telefon. Nu e nici un motiv să nu vorbim, în loc să ne scriem.

– Nu am telefon.

– Nu ai telefon? Urmă o pauză lungă și tensionată. Anna, draga mea, cum supraviețuiești?

Nu își mai frecă tâmpla și râse cu poftă.

– Trăiesc foarte simplu aici. Ai fi șocată dacă mi-ai vedea apartamentul. Și se întrebă dacă Myra ar fi înțeles entuziasmul ei când își petrecea cea mai bună parte a după-amiezii cu alți studenți și un cadavru. Era mai bine să lași unele lucruri nespuse. Uite, îți promit că mă apuc să-ți scriu o scrisoare lungă astă-seară. Te și sun săptămâna viitoare.

– Bine, atunci. Dar să-ți dau un sfat înainte să închizi. Daniel e bărbat, deci are din start un dezavantaj. Încearcă să nu uiți asta.

– Mulțumesc. Salută-l pe Herbert.

– O să-l salut. Contez pe scrisoarea aia.

– Diseară, îi promise din nou. Pa, Myra.

După ce încheie conversația, Anna se simți calmă pentru prima dată în multe săptămâni. Era adevărat

că-și luase viața în mâini când plecase din Boston. Își închiriase propriul apartament, se înscrisese la cursuri. Își aranjase propriul program de studiu și era responsabilă pentru succesele ei, pentru eșecul ei. Dar nu fusese fericită. Își reaminti că era responsabilă și pentru asta când mergea pe coridor. Era timpul să recunoască față de sine însăși că luase o decizie. Dacă ar fi trebuit să trăiască așa cum părea că trăia - singură - atunci ar fi trebuit să facă absolut tot ce-i stătea în putere.

O privire fugară la ceas îi arătă că mai erau zece minute până la următorul curs. În loc să se grăbească spre clădirea alăturată și să-și îngroape fața într-o carte, ieși afară ca să se bucure de toamnă.

Afară observă simfonia de culori pe care o ignorase voit săptămâni întregi. Văzu alți studenți care se îndreptau grăbiți spre sălile de curs sau care stăteau întinși pe iarbă cu o carte în mână, în razele soarelui. Văzu panta lină și cărămida roșie și veche a spitalului. Și remarcă decapotabila albastră parcată lângă trotuar.

Preț de o clipă, se blocă. În urmă cu câteva săptămâni, ieșea din spitalul din Boston și Daniel o aștepta. Degetele ei strânseră tare cărțile pe care le avea cu ea. Dar nu era la Boston, se gândi cu calm. Iar decapotabila lui Daniel nu era singura de pe Coasta de Est. Doar o farsă a destinului o făcuse să iasă afară și să o vadă acolo. Încercă să se adune și dădu să plece. Câteva secunde mai târziu, se îndrepta spre mașină ca s-o privească mai atent.

- Te duc undeva?

Își simți inima explodând în piept la auzul vocii lui. Când se întoarse, fața îi era luminată de precauție și de plăcere.

- Daniel, ce faci aici?

Și ce-i păsa ei? Îi era de ajuns că-l vede.

- Se pare că te așteptam. Voia să o atingă, dar dacă ar fi atins-o, ar fi apucat-o zdravăn. Își ținu deliberat mâinile în buzunar. La ce oră se termină ultimul tău curs?

– Ultimul curs? Uitase ce zi era. A, într-o oră sau așa ceva. Nu mai am decât unul astăzi.

– Bine, atunci mă întorc.

Se va întoarce? Anna îl privi tulburată cum pleacă să se plimbe și deschise portiera dinspre locul șoferului. Până să apuce să se dezmeticească, Anna o deschisese pe cealaltă.

– Ce faci?

– Vin cu tine, răspunse ea într-un suflet.

El o privi îndelung și cu calm.

– Și cursul tău?

Ea aruncă o privire disperată prin campus înainte să urce în mașină.

– O să împrumut notițele de la cineva. Mă descurc eu. Dar nu s-ar fi putut descurca încă o oră departe de el.

– Nu ești genul care chiulește.

– Nu, nu sunt. Buimacă, își puse cărțile pe genunchi. Apartamentul meu nu e departe. Putem să bem o cafea. Ia-o la stânga după spital...

– Știu unde e, o întrerupse el, dar nu menționă că știuse dinainte ca semnătura ei să se usuce pe contractul de închiriere.

Călătoria de cinci minute dură puțin, și zeci de gânduri îi trecuseră ei prin minte. Cum ar fi trebuit să se comporte cu el? Politicos? Mai era supărat?

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, Anna nu îi putea ghici starea de spirit. Când opri mașina din nou, el clocotea de nervi. Dar părea perfect calm.

– Nu așteptam vizite, spuse ea când urcau scările spre apartamentul ei de la etajul doi.

– Ai putea să fii sunată dacă ai avea un telefon.

– Nu m-am gândit prea mult la asta, îi spuse, apoi descuie ușa. Intră, îl invită ea.

Observă cât de imposibil de mic era apartamentul ei când păși înăuntru. Daniel ar fi putut atinge pereții dacă întindea mâinile. Avea o canapea, o măsuță

de cafea și o veioză și nu considerase că i-ar mai fi trebuit altceva.

– Ia loc, îl invită ea descoperind că avea disperată nevoie de un moment de singurătate. Mă duc să fac o cafea.

Fugi spre bucătărie fără să aștepte răspunsul lui Daniel care, rămas singur, își descleștă mâinile. Nu vedea doar o cameră mică, ci adăugiri fermecătoare. Avea perne colorate pe canapea și un coșuleț cu scoici pe masă. Mai mult, mica încăpere scăldată în razele soarelui purta parfumul ei – același parfum care dispăruse din dormitorul lor. Nu putea să se așeze și nici să stea singur. Strânse pumnii și o urmă în bucătărie.

Nu-și dădea seama cât de mult gătea ea în spațiul ăla înghesuit, dar era evident că lucra acolo. Pe masa de lângă fereastră erau o mașină de scris portabilă și mormane de notițe și de cărți. Într-o cană de porțelan se aflau creioane uzate până la capăt și altele proaspăt ascuțite. Nu era în elementul lui. Simțea asta. Luptă împotriva senzației.

– Cafeaua mai durează un minut, spuse ea ca să spargă tăcerea. Daniel era din nou lângă ea, iar ea nu avusese destul timp la dispoziție. Nu putea să știe ce simțea el. Nu îți pot oferi altceva, nu am făcut cumpărături săptămâna asta.

El își dădu seama că era agitată după voceă ei care se întrerupea din când în când. Intrigat, o privi și observă că mâinile îi tremurau ușor când luă cănile de cafea. Golul din stomac i se liniștise puțin. Cum ar fi trebuit să se apropie de ea? Daniel trase un scaun și se așeză.

– Ești palidă, Anna.

– Nu prea am stat la soare. Orarul e mereu destul de încărcat în primele săptămâni.

– Și weekendurile?

– La spital.

– Hmm. Dacă ai fi medic ai putea să diagnostichezi o epuizare.

– Nu sunt încă doctor. Lăsă cafeaua pe masă și șovăi. Apoi, se așeză în fața lui. Era la fel ca înainte, când locuiau împreună. Și totuși nu era deloc la fel. Întâmplător, chiar astăzi am vorbit cu Myra. Mi-a spus că ai început să construiești casa la Hyannis Port.

– Așa este. Îi văzuse pe muncitori săpând, văzuse fundația ridicată. Și nu însemnase nimic pentru el. Absolut nimic. Dacă respectăm planurile, cea mai mare parte din casă o să fie locuibilă vara viitoare.

– Cred că ești foarte bucuros.

Cafeaua ei avea gust de noroi și o lăsă deoparte.

– Am planurile în mașină. Poate ai vrea să le vezi.

Ceva i se strânse în piept când înălță capul spre el. Remarcă surpriza din ochii ei și se înjură pentru cât de prost era.

– Da, desigur. El își privi scurt mâinile. Era un jucător, nu? Era timpul să mai încerce o dată. Mă gândesc să mai cumpăr o clădire de birouri în centrul orașului. Pentru firme mici, chirie mică, dar cred că valoarea imobilului se va dubla în următorii cinci, șapte ani. Puse un cub de zahăr în cafea, dar nu amestecă în ea. Am avut ceva probleme cu fabrica de textile. Tatăl tău lucrează pe brânci ca să fim gata de producție până în primăvară.

Ea îl privi impasibilă.

– De ce îmi spui mie toate astea?

Așteptă un minut. Nu îi era ușor să se confeseze. Dar ochii ei erau atât de întunecați și de îngăduitori. Oricât de greu i-ar fi fost, realizase că ea îi era la fel de necesară pe cât îi era și mândria.

– Unui bărbat nu-i place să recunoască atunci când greșește, Anna. Dar mai presus de atât, nu îi place să înfrunte faptul că femeia lui l-a părăsit pentru că nu a fost capabil să-și recunoască greșeala.

Nu ar fi putut să spună nimic altceva care să o facă să-l iubească mai mult.

– Nu te-am părăsit, Daniel.

– Ai fugit.

Ea își înghiți nodul din gât.

– Bine, am fugit. De amândoi. Îți dai seama că mi-ai arătat mai mult din tine în ultimele cinci minute decât în tot timpul în care am locuit împreună?

– Nu m-am gândit niciodată că ai putea să fii interesată de fabrici și de rata dobânzilor. Era pe punctul de a se ridica, apoi abandonă ideea și observă nerăbdarea din ochii ei. Mai bine mi-ai spune la ce te gândești.

– Când m-am întors prima dată în dormitor, am văzut cât de puțin din tine era acolo. După o vreme, mi-am dat seama de ce. Erai atât de hotărât să mergi mai departe, Daniel, iar cu cât vorbeai mai mult de căminul și de familia pe care ți le doreai, cu atât era mai evident că voiai să le faci tu însuți. Eu eram acolo doar în trecere.

– Nu există nici o familie fără tine, Anna.

– Dar voiai să mi-o oferi, nu să o împarți cu mine. Nu te-ai gândit să-mi arăți niciodată planurile casei pe care voiai să o construiești. Nu mi-ai cerut niciodată vreo părere sau vreo sugestie.

– Nu. Și când mă uitam cum se construiește fundația, mi-am dat seama că o să am casa pe care mi-am dorit-o, dar nu și casa de care am nevoie. Își puse lingurița pe masă. Nu mi-am dat seama că toate astea contează pentru tine.

– Nu am știut cum să ți-o arăt. Ea zâmbi ușor. Am fost o fraieră. Se duse lângă fereastră pentru că avea nevoie de puțină distanță. Ciudat, se gândi ea, lucrase acolo în fiecare după-amiază și nu observase arțarul mare și roșu care se afla în grădină. Era frumos. Câtă frumusețe elimina din viața ei? O parte din mine își dorea să împartă casa cu tine. Mai mult decât orice altceva.

– Dar doar o parte.

– Cred că partea pe care nu poți să o accepți m-a reținut. Asta ne-a reținut pe amândoi. Știi, nu ai întrebat niciodată de munca mea de la spital, despre cărți sau despre motivele pentru care vreau să devin medic.

Și el se ridică. Se înfruntase deja pe sine. Acum trebuia să o înfrunte pe ea.

– Un bărbat nu o întreabă pe femeia pe care o iubește despre celălalt iubit al ei.

Sfâșiată între furie și confuzie, ea se întoarse.

– Daniel...

– Nu-mi cere să fiu rezonabil, o întrerupse el. Sunt al naibii de dispus să mă târăsc dacă trebuie să o fac, dar nu-mi cere să fiu rezonabil.

Ea scutură din cap furioasă.

– Bine, nu o să-ți cer asta. Atunci să spunem că unele femei pot să aibă doi iubiți, pot să fie fericite și să îi ofere fiecăruia dintre ei ce îi lipsește.

– E o viață grea.

– Nu și dacă are doi iubiți care vor să îi ofere exact ceea ce-i trebuie femeii.

Nu era spațiu suficient pentru plimbat în bucătărie. Daniel se balansă pe călcâie, cu mâinile încă încleștate în buzunare.

– Știi, m-am gândit mult la medicina asta a ta în ultimele zile. Cred că mai mult decât mi-am dorit vreodată de când te cunosc. Anna, au fost momente când îmi imaginam că erai făcută pentru mai mult de atât, dar am reușit să blochez gândurile alea. Când ai plecat și mi-am petrecut multe nopți singur, nu am avut altceva de făcut decât să mă gândesc. Mi-am amintit cum te-ai purtat cu doamna Higgs. Și cum arătai când ieșeai seara din spital. Mi-am reamintit de cum stăteai în bucătărie cu sânge pe bluză și explicai foarte calm ce urma să faci cu încheietura lui Sally. Mi-ai spus că doctorul ți-a zis că îi salvase și viața. Ceva ce ai învățat să faci dintr-una din astea – și îi arată teancul de cărți. Nu atât de greu de învățat, poate, dar, cu siguranță, greu de făcut. Luă o carte și o ținu în mână în timp ce o înfrunta pe ea. Nu, nu te-am întrebat până acum de ce vrei să devii chirurg. Te întreb acum.

Ea ezită de teamă ca el să nu facă vreo remarcă tăioasă sau, mai rău, vreuna arogantă. El venise la ea – un joc de noroc, putea să riște și ea.

– Am avut un vis, îi spuse ea încet. Vreau să fac o diferență.

El o studie în tăcere, își îngustă ochii cu irisul lor de un albastru intens, adânc.

– Am un vis, spuse el încet și puse cartea la loc. Se îndreptă spre ea pentru prima dată. E un apartament mic, Anna. Dar cred că e destul spațiu pentru două persoane.

Îi auzi respirația lungă și neregulată înainte ca ea să-l ia în brațe.

– O să avem nevoie de un pat mai mare.

– Asta da, femeie. Cu un hohot de râs, o ridică în brațe și își oferi plăcerea sărutului ei. Se lăsă îmbătat de ușurare. Mi-a fost dor de tine, Anna. Nu mă descurc fără tine.

– Nu. Cu fața lipită de gâtul lui, ea îi inspiră parfumul și se umplu de el. Nu iar. Daniel, nu am fost decât pe jumătate în viață aici, fără tine. Am încercat să îmi umplu zilele cu studiul, să muncesc mai greu, mai mult la spital, dar pur și simplu nu a însemnat nimic. Te vreau cu mine, am nevoie de tine lângă mine.

– O să mă ai. Ar trebuie să fie de ajuns un pat mai mare și trei telefoane.

Cu un zâmbet, îi simți buzele pe ale ei. Putea să-și instaleze telefoanele lui atât timp cât ea îl avea pe el.

– Te iubesc.

– Nu mi-ai spus niciodată asta. Șovăielnic, o îndepărtă de la el. Nu mi-ai spus asta nici măcar o dată până acum.

– Mi-a fost teamă. Am crezut că dacă știi cât de mult te iubesc te-ai folosi de asta ca să mă faci să renunț la restul.

El încercă să nege, apoi se certă pe sine pentru că știa că era adevărat.

– Și acum?

– Restul nu contează foarte mult, dacă nu ești cu mine. El se îndepărtă mai mult. Ți-am spus odată că mi te-aș fi imaginat privind în jur și alegând pe altcineva care să te fi atras mai mult. Nu glumeam.

Ea îl zgâlțâi ușor.

– Așa ar fi și trebuit.

Nu-și dădea seama cât era de încântătoare, de splendidă? Nu știa cât de neîndemânatic se putea simți un bărbat în preajma ei când zâmbea?

– Să nu crezi că te consider o persoană care este de la sine înțeles în viața mea și nu o s-o fac niciodată. Poate mă comport așa, dar nu este adevărat. Tu ești răspunsul meu, Anna, iar eu vreau să fiu al tău.

Ea își odihni o clipă obrazul pe umărul lui.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că siguranța lui putea să se clatine. Îl iubea și mai mult știind că se putea.

– Ești, Daniel. Nu am fost niciodată sigură că aș fi putut să-ți ofer ce păreai că vrei.

– Voiam o nevastă, o femeie care să fie acolo când ajungeam seara acasă. Una care să aranjeze flori în vaze și dantelă la ferestre. Una care s-ar bucura de orice aș putea să-i ofer.

Ea se uită la cărțile stivuite pe masă, apoi la bărbatul care stătea în fața ei.

– Și acum?

– Încep să cred că o astfel de femeie m-ar plictisi din prima săptămână.

Ea își duse degetele la ochi ca să-și oprească lacrimile.

– Mi-ar plăcea să cred asta.

– Nu dau înapoi. Vocea lui deveni brusc dură când o trase spre el. Te vei căsători cu mine, Anna, în ziua în care o să-ți iei diploma aia. O să fii doamna doctor Whitfield mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Îl prinse de rever.

– Daniel, eu...

– Atunci o să fii doamna doctor MacGregor.

Degetele ei încremeniră. Inspiră încet de trei ori înainte să spună ceva.

– Vorbești serios?

– Da. Mereu vorbesc serios. Și o să fie nevoie să ții pasul cu mine când o să-mi prezint soția ca fiind cel

mai bun medic chirurg din țară. Vreau să-ți împărtășesc visul, Anna, la fel de mult pe cât vreau ca tu să-l împărtășești pe-al meu.

– Nu o să-ți fie ușor. Când o să fiu medic stagiar, orarul o să fie îngrozitor.

– Și în douăzeci de ani, o să privim înapoi și o să ne întrebăm cum de am trecut peste. Îmi place gândirea în perspectivă, Anna. Am vrut să te măriți cu mine pentru că am crezut că o să umpli un gol din viața mea. Dar nu te potriveai acolo. Îi luă mâinile. Acum te rog să te măriți cu mine pentru că te iubesc pentru ceea ce ești.

Îl studie mult timp. De data asta, nu mai putea să facă pasul înapoi.

– Mai ai inelul?

– Da. Căută în buzunar. Mi-a intrat în reflex să-l am cu mine.

Râzând, ea ridică mâinile spre fața lui.

– Acum îl accept.

Când începu să i-l pună pe deget, mâna ei o strânse pe a lui.

– Iată o promisiune pe care ți-o fac, Daniel. O să încerc să fac tot ce pot.

Inelul îi alunecă pe deget.

– E suficient.

epilog

Anna dormise în reprize toată noaptea, refuzase patul pe care i-l adusese un infirmier și preferase să stea pe scaunul de lângă patul lui Daniel. El murmurase din când în când în somn de-a lungul nopții. Când își auzea numele, ea încerca să-l liniștească, să-i vorbească, să-i vorbească până când el se calma.

Îl lăsase singur doar o dată când coborâse să vadă ce făcea Shelby. În restul timpului rămăsese cu el și îl privise cum dormea, ascultând bipurile și sunetele mult prea familiare ale aparatelor.

Turele asistentelor se schimbaseră, una dintre ele îi adusese o cafea înainte să-și înceapă schimbul. Luna începuse să apună. Se gândise la bărbatul pe care îl iubea, la viața lor împreună și așteptase în liniște.

Înainte de ivirea zorilor, se aplecă să-și odihnească puțin capul pe pat, lângă mâna lui. Când se trezi, Daniel o văzu mai întâi pe ea. Era ușor adormită.

Se simți dezorientat doar pentru o clipă. Cu toate că era încă sedat, își amintea perfect de accident. Se gândi în treacăt la mașina lui. Îi era tare dragă jucăria aceea. Apoi simți presiunea din piept și remarcă tuburile care-i ieșeau din braț.

Nu își amintea doar de accident. Își amintise de Anna aplecată asupra lui, vorbindu-i și încuranjându-l când era dus pe targă pe holul spitalului. Își amintea de teama pe care o întrezărise în ochii ei și, înainte să-și piardă cunoștința, singurul lui moment de teroare oarbă, pură, fusese că ar putea fi luat de lângă ea.

Ciudat, își amintea cum se uitase parcă de undeva de sus la el însuși în timp ce medicii și asistentele forfoteau pe lângă el. Apoi i se păru că revenise în corpul lui, dar senzația fusese mult prea vagă ca să și-o poată explica

prea bine. Își mai amintea de un lucru. Anna, aplecată asupra lui, îl înjurase și îi sărutase mâna. Apoi visase pur și simplu. Era atât de obosită, realiză el. După aceea se gândi cât de bătrân și de afectat era și corpul lui. Furios pe acea slăbiciune, încercă să se ridice și nu reuși. Se întinse să atingă obrazul Annei pentru că efortul prea mare îl făcu să se simtă rușinat. Ea se trezi imediat.

– Daniel. Degetele ei se prinseră de ale lui. În câteva secunde, văzu totul pe fața ei: teroare, ușurare, durere, oboseală și rezistență. Cu un efort de voință, reuși să se controleze și să nu-și pună pur și simplu capul pe pieptul lui și să plângă. Daniel, vocea ei era la fel de calmă și de fermă ca prima dată când o auzise, știi cine sunt?

Chiar dacă îi fu greu, el ridică o sprânceană.

– De ce naiba nu aș recunoaște-o pe femeia cu care mi-am petrecut aproape patruzeci ani din viață?

– De ce naiba să nu, încuviință ea și-și oferi plăcerea de a-și apăsa buzele pe ale lui.

– Poate ți-ar fi mai bine dacă te-ai urca aici cu mine.

– Poate mai târziu, îi promise ea și îi ridică una din pleoape ca să-i studieze pupila.

– Nu începe să scormonești prin mine și să mă împungi. Vreau un doctor adevărat.

Reuși să-i zâmbească strengărește. Ea apăsă butonul de lângă pat.

– Vezi în ceață?

– Te văd destul de bine. Ești la fel de frumoasă ca în prima seară în care am valsat împreună.

– Halucinezi, spuse ea sec, apoi privi spre asistenta care își făcu apariția. Vă rog să îl chemați pe doctorul Fernstein. Domnul MacGregor s-a trezit și vrea să fie consultat de un doctor adevărat.

– Da, doamnă doctor MacGregor.

– Îmi place când îți spun așa, murmură el și-și închise ochii pentru o clipă. Câte daune am provocat, Anna?

– Ai avut comoție. Ți-ai rupt trei coaste și...

– Nu mie, spuse el cu nerăbdare, ci mașinii.

Scrâșni din dinți și își încrucișă brațele la piept.

– Nu o să te schimbi niciodată! Nici nu știu de ce mi-am făcut atâtea griji pentru tine. Îmi pare tare rău că i-am mai și deranjat pe copii.

– Copiii. Lumina din privirea lui nu era atât de vie pe cât era de obicei, dar era acolo. I-ai chemat pe copii?

El avu exact reacția de care avea Anna nevoie pentru propria ei liniște. Se prefăcu indiferentă.

– Da, trebuie să le ceri scuze.

– Au venit?

Cunoștea prea bine tacticile lui.

– Bineînțeles.

– Ce aveai de gând să faci, un priveghi?

Ea îi aranjă cearșaful.

– Voiam să fim pregătiți.

El se încruntă spre ea și aproape că reuși să facă un gest spre ușă.

– Ei bine, adu-i aici.

– Nu puteam să îi las să-și petreacă noaptea la spital. Sunt acasă.

El rămase cu gura căscată.

– Acasă? Vrei să spui că nu au stat aici? L-au lăsat pe tatăl lor pe patul de moarte și s-au dus să îi bea coniacul?

– Da. Mă tem că sunt niște incapabili, Daniel. Au moștenit-o de la tatăl lor. Iată-l pe doctorul Fernstein. Îl atinse ușor pe mână înainte să meargă spre ușă. Vă las singuri.

– Anna!

Ea se opri lângă ușă și îi zâmbi.

– Da, Daniel?

– Să nu stai mult.

Îl văzuse atunci așa cum fusese el cu ani în urmă: îndărătnic, arogant și suficient de puternic în fața nevoii.

– Stau eu vreodată?

Ieși de la Terapie intensivă și se duse în biroul ei. Cu ușa închisă, își permise să plângă preț de douăzeci de minute. Plânsese acolo și înainte când își pierduse pacienți. De data asta, plângea de o ușurare atât

de mare, că nu putea fi măsurată, și de-o iubire ce nu putea fi potolită. După ce își spălă fața cu apă rece, se îndreptă spre telefon.

- Alo.

- Caine.

- Mama, chiar voiam să sunăm. Este...

- Tatăl vostru vrea să vă vadă, spuse ea ușor. Îi este frică că i-ați băut coniacul.

El înjură, iar ea îi auzi cum încerca să-și recapete stăpânirea de sine.

- Spune-i că abia dacă ne-am atins de el. Tu ești bine?

- Sunt foarte bine. Spune-i Renei să îmi aducă niște haine de schimb când veniți.

- Ajungem într-o jumătate de oră.

- Ce păcat că un bărbat trebuie să facă totul, mai puțin să moară, ca să-și vadă copiii.

Așezat pe perne, înfășurat în bandaje, Daniel trona.

- Câteva coaste rupte, spuse Serena ușurată și îl ciupi de degetul de la picior din locul de la marginea patului în care se afla.

Zăcuse toată noaptea, trează, în brațele lui Justin.

- Ha! Spune-i asta doctorului care mi-a pus tubul ăsta în piept. Și nici măcar nu l-ai adus pe nepotul meu. Se uită scurt la Serena înainte să se întoarcă spre Caine. Sau pe nepoata mea. O să fie deja la facultate când o să-i revăd. Nici nu o să știe cine sunt.

- Îi arătăm Laurei poza ta în fiecare săptămână, spuse Caine. Continuă să o țină de mână pe Diana și se întrebă dacă fără forța ei calmă și neabătută ar fi putut să reziste ultimelor douăzeci și patru de ore. Nu-i așa, iubire?

- În fiecare duminică.

Cu un mormăit morocănos, se întoarse spre Grant și Gennie.

- Bănuiesc că sora ta are o scuză întemeiată pentru care nu vine, îi spuse lui Grant. Și că este doar dreptul

lui Alan să fie cu ea, chiar dacă el e fiul meu cel mare. La urma urmei, trebuie să îmi mai dea încă un nepot în următoarele săptămâni.

– Orice scuză, spuse încet Grant în timp ce Caine zâmbea și-și privi unghiile.

– Arăți bine, fetițo, îi spuse lui Gennie. O femeie chiar înflorește când așteaptă un copil.

– Și se face mare, îl completă Gennie cu mâna pe burta ei rotundă. Încă vreo câteva luni și nu o să mai pot să ajung la șevaletul meu.

– Ai grijă să folosești un scaun, îi ordonă el. O femeie însărcinată nu ar trebui să stea toată ziua în picioare.

– Iar tu ai grijă să te pui pe picioare până în primăvară, îi spuse Grant și puse un braț pe umărul soției lui. Trebuie să vii în Maine ca să fii nașul copilului.

– Naș! Era tare mândru. E trist pentru un MacGregor să fie nașul unui Campbell. Ignoră grimasa lui Grant, chiar dacă buzele i se schimonosiră, și o privi pe Gennie. Dar o s-o fac pentru tine. Te odihnești suficient?

Anna îi puse mâna pe încheietură ca să-i verifice pulsul.

– Uită că eram însărcinată cu Alan în ultimele mele trei luni de practică. Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai bine.

– Și eu m-am simțit extraordinar când eram însărcinată, comentă Serena. Bănuiesc că de asta o mai fac o dată.

Lui Daniel îi luă doar un minut să priceapă.

– Iar?

Serena se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Justin înainte să-i zâmbească tatălui ei.

– Iar. Mai sunt șapte luni.

– Ei, acum...

– Fără coniac, Daniel, spuse Anna anticipându-i intențiile. Cel puțin nu până nu ieși din Terapie intensivă.

El se încruntă, bombăni, apoi deschise brațele cât putu de tare.

– Vino aici, fetiţo.

Serena se aplecă deasupra patului şi îl îmbrăţişă pe cât de tare îndrăznea să o facă.

– Să nu mă mai sperii niciodată aşa, îi şopti furioasă.

– Hai, hai, nu mă certa acum, murmură el şi îi mângâie părul. Eşti rea ca mama ta. Să ai grijă de ea, îi ordonă lui Justin. Nu vreau ca nepotul meu să se nască în faţa unui aparat de jocuri de noroc.

– Opt din cinci că de data asta sigur e fată, răspunse Justin.

– Gata, mă bag. Zâmbi maliţios şi se întoarse spre Diana. Trebuie să ţii pasul.

– Nu fi lacom, îi spuse ea şi îl luă de mână.

– Un bărbat e îndreptăţit să fie lacom când ajunge la o anumită vârstă, nu-i aşa, Anna?

– O femeie e îndreptăţită să ia propriile decizii – indiferent de vârstă.

– Ha! Extrem de mulţumit de sine, chestionase toată camera. N-am menţionat că mama voastră a pichetat pentru egalitate în drepturi înainte ca asta să fie la modă, nu? Viaţa alături de ea nu a fost altceva decât o mare încercare. Şi încetează să îmi mai verifici pulsul, femeie! Pentru un bărbat, nu există medicamente mai bune decât familia.

– Atunci poate ar trebui să-ţi dăm un pic mai mult.

Anna îi făcu un semn asistentei care se afla în hol. Cu un oftat, se sprijini de pat. Încălcaseră deja toate regulile spitalului. Ce mai însemna una în plus? Simţi degetele lui Daniel strânse într-ale ei când Alan întră în salon cu Shelby.

– Ce-i asta? întrebă el şi ar fi încercat să se ridice dacă Anna nu l-ar fi împiedicat.

– Ăsta, începu Shelby când dezveli pachetul din braţele ei, este Daniel Campbell MacGregor. Are opt ore şi douăzeci de minute şi voia să-l vadă pe bunicul lui.

Alan îşi luă fiul ca să i-l dea tatălui său. Se rugase toată noaptea să poată să facă asta.

– Ce privelişte! murmură Daniel, nederanjat de lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Un nepot, Anna! Are nasul meu. Uite, mi-a zâmbit. Râse când Anna se aplecă. Şi nu-mi spune prostiile alea despre gaze. Doctorii! Ştiu să recunosc un zâmbet când îl văd. Îl privi pe fiul său şi-i zâmbi. Bună treabă, Alan.

– Mulţumesc.

Încă uimit de fiul lui, Alan stătea pe marginea patului. Pentru un moment, trei generaţii ale familie MacGregor erau mulţumite.

– Campbell, spuse Daniel brusc. Ai spus Campbell? Privirea i se fixă pe Shelby.

– Sigur că am spus asta. Mâna ei alunecă în mâna lui Alan când se ridică. Chiar dacă nu ieşise din sala de naşteri decât de aproape nouă ore, se simţea puternică precum un taur. La fel de puternică precum un MacGregor. Ai face mai bine să accepţi că este jumătate Campbell, MacGregor. La chicotitul fratelui ei, ridică mai sus bărbia. Foarte probabil cea mai bună jumătate.

Privirea lui Daniel se înflăcără. Anna luă act de înflăcărarea lui şi o aprobă. El deschise gura, apoi râse până când obosi.

– Ce limbă are fata asta. Cel puţin ai avut bunul-simţ să-l numeşti Daniel!

– L-am numit după o persoană pe care o iubesc şi o admir.

– Linguşeală! Fără tragere de inimă, îl făcu semn lui Alan să ia copilul. Prinse mâna lui Shelby şi o ţinu într-ale sale. Eşti frumoasă.

Ea zâmbi, puţin uimită de lacrimile lui.

– Mă simt frumoasă.

– Trebuia să o vezi cum ţipa la doctor. Încântat de ea, Alan o sărută pe tâmplă. L-a ameninţat că pleacă acasă să nască fără ajutorul lui. Ar fi făcut-o, dacă micuţul Daniel nu ar fi avut alte idei.

– Foarte bine, zise Daniel şi se gândi că numele lui i se potrivea de minune nepotului său. Nimic mai rău decât un doctor care se agită pe lângă tine când nu vrei

decât să-ți vezi de treabă. După ce îi zâmbi tandru Annei, se întoarse spre Shelby. Acum vreau să te duci să stai în pat, acolo unde ți-e locul. Nu vreau să-mi fac griji pentru tine. Ne-ai făcut tuturor un cadou.

Ea se aplecă și îl sărută pe obraz.

– Tu mi-ai oferit unul mie. Pe Alan. Te iubesc, bursuc bătrân.

– Fix ca un Campbell. Fugi în pat.

– Mă tem că trebuie să fugim cu toții ca să nu înceapă să mă mustre consiliul director al spitalului.

– Hai, Anna!

– Dacă tatăl vostru se odihnește suficient de mult – se întoarse ca să-i arunce o privire plină de subînțeles – iese de la Terapie intensivă mâine-dimineață.

Anna reuși să elibereze camera chiar dacă nu fusese nici rapid, nici ușor. Se prefăcuse că nu aude dorința șoptită a lui Daniel când îl invitase pe Justin la un joc de pocher ceva mai târziu sau când îi ceruse lui Caine trabucurile ascunse în biroul său. Dacă nu ar fi cerut toate astea, s-ar fi îngrijorat. Oricât de mult ar fi protestat Daniel, știa că vizitele erau efort, pe cât erau binecuvântare. Până când nu o să fie mulțumită de starea lui, o să accepte doar întâlniri scurte. Șmecheria era să-l facă să creadă că fusese ideea lui. Avea ani de experiență în domeniu.

– Acum – se întoarse spre pat și își îndepărtă părul din ochi – am ignorat o groază de lucruri în timp ce îmi făceam degeaba griji pentru tine.

Acum, că era doar cu ea, putea să arate mai slăbit.

– Nu vreau să pleci încă, Anna. Știu că ești obosită, dar am nevoie să mai stai un pic.

– Bine. Lăsă din nou în jos grilajul patului și se așeză lângă el. Doar odihnește-te.

– Am făcut o treabă bună, nu?

Ea zâmbi, știa că se referea la copii.

– Da, am făcut o treabă foarte bună.

– Nu ai regrete?

Surprinsă, ea clătină din cap.

– Ce întrebare stupidă!

– Nu. O luă de mână. Azi-noapte am visat. Te-am visat pe tine. A început cu seara în care ne-am cunoscut la primul vals.

– Balul de vară, murmură ea. Nu trebui decât să zâmbească și avea să vadă razele lunii, să simtă parfumul florilor. Ciudat, îi apăruse și ei în vis. Aceea a fost o seară frumoasă.

– Tu erai frumoasă, o corectă el. Și te-am dorit mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva în viața mea.

– Erai arogant, își aminti ea zâmbind. Și înnebunitor de atrăgător. Aplecându-se deasupra lui, îl sărută ușor, prelung. Între ei exista aceeași pasiune care îi înflăcărase la început. Ești încă, Daniel.

– Sunt bătrân, Anna.

– Amândoi suntem bătrâni.

Îi sărută mâna. Inelul pe care i-l dăduse cu atâta vreme în urmă era rece pe pielea lui.

– Și încă te doresc mai mult decât orice altceva în viața mea.

Anna ignoră reguli și proceduri și se așeză lângă el, punându-și capul pe umărul lui.

– O să îmi pierd reputația pentru asta. Închise ochii. Dar merită.

– Ești și foarte în măsură să vorbești despre reputații! Îi sărută părul. Mirosea la fel după atâția ani. E un lucru ciudat, Anna. Tot simt o poftă nebună pentru o plăcintă cu piersici.

Ea rămase nemișcată un minut, parcă plutind, apoi deschise ochii cu un zâmbet. Erau tineri și nebuni când își întinse capul spre el.

– De îndată ce ajungi în rezerva ta.